Catalunya

Òrgan d'expressió de la CGT de Catalunya • Desembre 2006 / Gener 2007 • número 81-82 • 0,50 euros • www.revistacatalunya.cat www.cgtcatalunya.cat

Palestina

Foto: **Mireia Bordonada**

Editorial

Per sort, nosaltres tampoc som perfectes

Tal com es pot veure i com heu notat a les vostres cases, el número del mes de novembre del "Catalunya" no ha arribat i aquest que teniu a les mans és el de novembre i de-sembre alhora. És el que passa quan la tècnica ens abandona i l'ordinador des del qual fem la revista fa un pet com un aglà i es perd tot el que teníem preparat un dia abans de tancar l'edició; i a continuació una de les persones que treballa en la part final del "Catalunya" pateix una malaltia imprevista i tampoc pot fer la seva part. I per acabar-ho d'arreglar una altra de les persones que el fa queda impedit i la cosa suma i continua... Què hi farem!

Haguéssim pogut esforçar-nos fins a treure la llengua de la boca per acabar el número a temps, haguésim pogut no dormir i fer tota una maqueta nova, haguéssim pogut fer les mil-i-una per arribar a casa vostra, però vam preferir aturar-nos, solucionar els problemes tècnics i de salut i tornar-hi ara, amb un número que són dos, amb unes quants pàgines més que els números normals, i continuar al febrer amb totes les conseqüències i assegurant una mica més, precisament, la seguretat de la redacció, fent còpies d'emergència, còpies de seguretat, descentralitzant més si era possible...

El resultat és el mateix de sempre: ens falta gent per anar descansats. Qualsevol ajuda, ganes de formar-ne part o el que sigui serà benvinguda pel Col·lectiu Catalunya. No estem a les últimes, no patiu els qui no ens voleu bé, però més gent estaríem més descansats. Truqueu-nos, envieu-nos un correu electrònic, passeu un dimecres per Reus o poseu-nos en contacte amb nosaltres. Us esperem.

I mentrestant en el proper número continuarem amb la sèrie d'articles sobre la història del moviment feminista, els articles de Salvat-Papasseit que tant emocionen el Miquel, la sèrie de columnistes habituals i a veure si en repesquem algun de nou o renou; i un especial sobre còmic que fa dies que ens ronda pel cap i les mans i al qual us convidem tant si escriviu com si dibuixeu.

Ja ho sabeu, el "Catalunya" sóm nosaltres però sobretot som vosaltres, les dones i homes de la CGT, les dones i els homes que estem per la transformació social.

Volíem parlar tembé d'una tema que en té obsessionades i que de tant en tant treiem: la creació d'un espai contrainformatiu català, que cada dia es construexi de forma més clara, en són exemples la tele dels moviments, el "Directa", els cent números de "La Burxa" i un munt de coses més. Anem molt bé i no ho podem negar, el que construïm dura i esdevé eina útil. No ens aturarem ni ens aturaran.

Còmic - Ácido Crítico

> ON ENS TROBEM?...

SECRETARIAT PERMANENT DEL COMITÈ CONFEDERAL DE LA CGT DE CATALUNYA

Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - spccc@cgt.es
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS SECTORIALS

- Federacio Metal·lúrgica de Catalunya (FEMEC)
- Federació de Banca, Borsa, Estalvi i Entitats de Crèdit de Catalunya
- Federació Catalana d'Indústries Químiques (FECIQ)
- Federació de Sanitat de Catalunya
- Federació d'Ensenyament de Catalunya (FEC)
- Federació d'Administració Pública de Catalunya (FAPC)

Via Laietana, 18, 9è - 08003 Barcelona
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 71 10

FEDERACIONS COMARCALS

Anoia
Rambla Sant Isidre, 15, 1r
08700 Igualada. Tel. i fax 93 804 29 85
cgtanoia@yahoo.es

Baix Camp/Priorat
Raval de Sta. Anna, 13, 2n, 43201 Reus
baixc-p@cgt.es / cgtreus@estil.net
Tel. 977 34 08 83. Fax 977 12 80 41

Baix Llobregat
Cra. Esplugues, 46
08940 Cornellà - cgtbaixll@cgt.es
Tel. 93 377 91 63. Fax 93 377 75 51

Jacint Verdaguer, 23,
08640 Olesa de Montserrat
Tel. 93 778 04 93

Baix Penedès
Nord, 11-13, 3r, 43700 El Vendrell
Tel. i fax 977 66 09 32
cgt.baix.penedes@gmail.com

Barcelonès Nord
Alfons XII, 109. 08912 Badalona
cgt_bn@wanadoo.es
Tel. i fax 93 383 18 03

Garraf-Penedès
Lepant, 23, baixos
08800 Vilanova i la Geltrú - cgtvng@pangea.org
Tel. i fax 93 893 42 61

Maresme
Plaça Cuba, 18, 2n
08302 Mataró - cgt_maresme@yahoo.es
Tel. i fax 93 790 90 34

Vallès Oriental
Francesc Macià, 51
08100 Mollet - cgt_mollet@hotmail.com
Tel. 93 593 15 45. Fax 93 579 31 73

FEDERACIONS INTERCOMARCALS

Girona
Av. Sant Narcís, 28, entl. 2a
17005 Girona - cgt_gir@cgt.es
Tel. 972 23 10 34. Fax 972 23 12 19

Ponent
Av. Catalunya, 82è
25002 Lleida - lleida@cgt.es
Tel. 973 27 53 57. Fax 973 27 16 30

Camp de Tarragona
Rambla Nova, 97, 2n 1a
43001 Tarragona - cgttarragona@cgt.es
Tel. 977 24 25 80 i fax 977 24 15 28

FEDERACIONS LOCALS

Barcelona
Via Laietana, 18, 9è
08003 Barcelona - flbcn@cgtbarcelona.org
Tel. 93 310 33 62. Fax 93 310 70 80

Manresa
Circumval·lació, 77, 2n
08240 Manresa - manre@cgt.es
Tel. 93 874 72 60. Fax 93 874 75 59

Rubí
Colom, 3-5
08191 Rubí - flcgt_rubi@hotmail.com
Tel. i fax 93 588 17 96

Sabadell
Unió, 59
08201 Sabadell - cgtsabadell@hotmail.com
Tel. i fax 93 745 01 97

Terrassa
Ramon Llull, 130-136
08224 Terrassa - cgtterrassafl@gmail.com
Tel. 93 788 79 47. Fax 93 789 45 04

Castellar del Vallès
Pedrissos, 9 bis
08211 Castellar del Vallès
cgt.castellar@terra.es
Tel. i fax 93 714 21 21

Sallent
Clos, 5, 08650 Sallent - sallent@cgt.es
Tel. 93 837 07 24. Fax 93 820 63 61

"Catalunya", publicació de la CGT de Catalunya. 8a època. DLB 36.887-92. **Edició: Col·lectiu Catalunya:** Ramon Aubà, Joan Rosich, Pau Juvillà, Patrícia Carles, Jose Cabrejas, Mireia Bordonada, Dídac Salau, Josep Garganté, Josep Estivill, Xavi Roijals, Jordi Martí i Òscar Purqueras. **Col·laboren en aquest número:** Enric Casassas, Pero Pineda, Guillem Sànchez, Ateneu Llibertari d'Igualada, Associació Catalana d'Esperanto, Plataforma No a la MAT, Assemblea per la Comunicació Social, La Burxa, Coordinadora Tanquem les Nuclears, Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya, David Fernández, Aureliano Guemez, Antoine Libert, Àlex Hinno, Joan Ramon Barri, Antonio Aranda, federacions i seccions sindicals de CGT. **Fotografies:** Joan Ramon Barri, Jordina Rivas i Dídac Salau. **Il·lustracions:** Ácido Crítico. **Tirada:** 10.000 exemplars. **Informàtica:** Germán 'Mozzer'. **Redacció i subscripcions:** Raval Sta. Anna, 13, 2n. 43201 Reus. Tel. (dimecres tarda) 977 340 883. **Col·laboracions a: catalunyacgt@cgtcatalunya.cat** i (cronologia) **cronocata@cgtcatalunya.cat**

No compartim necessàriament les opinions signades de col·laboradores i col·laboradors.

Aquest número del '*Catalunya*' s'ha tancat el dimecres 20 de desembre del 2006.

"La moral de no creure ha de nodrir-se de la història intel·lectual de l'home; un món de veritats ha resultat ser un món d'errors"

Teresa Mañé, fragment de l'article "El laicismo no es ateo", publicat a "El Vendaval" (1888)

Tots els continguts d'aquesta revista estan sota una llicència "Creative Commons Reconeixement-NoComercial-SenseObraDerivada 2.5 Espanya"
Sou lliure de: copiar, distribuir i comunicar públicament l'obra amb les condicions següents:
- Reconeixement. Heu de reconèixer els crèdits de l'obra de la manera especificada per l'autor o el llicenciador.
- No comercial. No podeu utilitzar aquesta obra per a finalitats comercials.
- Sense obres derivades. No podeu alterar, transformar o generar una obra derivada d'aquesta obra.

Quan reutilitzeu o distribuïu l'obra, heu de deixar ben clar els termes de la llicència de l'obra. Alguna d'aquestes condicions pot no aplicar-se si obteniu el permís del titular dels drets d'autor. Els drets derivats d'usos legítims o altres limitacions reconegudes per llei no queden afectats per l'anterior.

Més informació a http://cat.creativecommons.org/

REPORTATGE

El passat 11 de setembre, es va obrir la nova pàgina de la comunitat palestina de Catalunya: www.palestina.cat

La resistència palestina s'organitza de diverses formes i maneres, entre elles la desobediència

PALESTINA

Una terra que s'ha anat esborrant a poc a poc

La lluita per la supervivència

Àlex Hinno

Palestina

Palestina comprèn un territori d'aproximadament 27.000 km2 situada en el cor de l'Orient Mitjà i limita a la regió del nord amb el Líban i Síria, a l'est amb Jordània i a l'oest amb el mar Mediterrani i Egipte.

Palestina va ser tradicionalment un país agrícola i ramader alhora que desenvolupava la petita i mitjana indústria. Un país, bressol de les tres grans religions monoteistes.

Històricament, Palestina ha estat una terra de confluència de cultures i civilitzacions, hi han passat els cananeus, hebreus, filisteus, romans, dominacions àrabs, otomans i darrerament l'ocupació sionista.

La paraula Palestina prové originalment de la paraula filistin, que alhora fa referència als filisteus, antics pobladors de la regió.

Podríem considerar que la població palestina remunta al seu origen i manté la descendència des dels primers pobladors de la regió, els cananeus.

Israel

L'ideòleg i pare fundador del pensament sionista va ser Theodor Herlz un jueu vienès que va escriure un llibre anomenat "Der Judensataat" ("Estat jueu"). Aquest llibre parlava de la necessitat que tots els jueus del món s'ajuntessin en un mateix territori i creessin un "estat jueu" amb fronteres i exèrcit; amb aquest llibre es pretenia crear las bases del que podríem anomenar el sionisme polític.

Al principi, la doctrina sionista no va tenir massa acollida dintre de les comunitats jueves europees, que entenien que donar suport a un moviment similar incrementaria el recel antisemita dels mateixos països d'origen, ja que es consideraven alemanys, anglesos, francesos..., però de religió jueva.

Va ser a principis del segle XX que el sionisme es va començar a estructurar com a organisme mundial, començaren a celebrar congressos. El lema central d'aquests congressos era "Una terra sense poble per a un poble sense terra" -el que es van passar per alt va ser un petit "detall" i és que Palestina ja tenia poble i de més d'un milió de persones.

Al principi, els sionistes no tenien clar a on podrien crear el seu estat i es contemplaren diverses opcions com la Patagònia, on avui en dia hi ha Kenya..., i després de fortes divisions internes va guanyar el propòsit d'anar a Palestina.

En tot això, els palestins es van mantenir totalment aliens a aquest maquiavèlic pla que des de l'altre costat del Mediterrani s'estava articulant. L'imperialisme sionista estava en peu de guerra i la terra per colonitzar seria Palestina.

Un cop van tenir clar el seu propòsit colonial, van començar a reforçar el seu 'lobby' a nivell mundial, amb la creació del fons econòmic jueu, alhora que intensificaren la pressió a nivell polític. (...)

A principis de segle XX, la població jueva del país representava aproximadament un 7% de la població, que posseïa el 5% de la terra. A part, eren jueus palestins que es consideraven palestins de religió jueva (actualment, encara podem trobar jueus palestins com els samaritans, antics pobladors de Samaria, que viuen a la regió de Nablús i viuen en la seva comunitat jueva però totalment barrejats amb altres palestins com a mestres, metges o amb la seva parada al mercat i pateixen vicissituds com qualsevol palestí, ja que han rebutjat la condició de ser israelians).

L'Assemblea de les Nacions Unides, condicionada pel ja poderós ordre sionista mundial amb seu central a New York (econòmica) i Washington (política), va fer una proposta de pla de partició en la qual s'atorgava més del 55% de la Palestina històrica a l'entitat sionista per a la creació del seu estat.

Amb tot això, l'ordre sionista tenia uns altres plans i el 1948 David Bengurion va decretar la creació de l'Estat d'Israel i va considerar que les seves fronteres serien tot allò que arribessin a conquerir.

Podrien considerar que des d'aquell moment comença la gran tragèdia del poble palestí, passarà a la historia com el 'Nakba', que en català es traduïria com a "catàstrofe"

Van conquerir el 67% del territori de la Palestina històrica, que és el que avui en dia es considera Israel. La resta, el 33 restant, passarà a ser el que avui en dia s'anomenen "territoris ocupats". 800.000 palestins van ser expulsats de les seves cases, mitjançant plans de neteja ètnica. Van abuidar la terra per omplir-la amb colons fanatitzats... El mite sionista s'estava complint: "Una terra sense poble, per a un poble sense terra".

Els territoris ocupats

Els palestins varen quedar disgregats i disseminats principalment en 55 camps de refugiats, en els territoris ocupats o en els països limítrofs. La petita regió costanera de Gaza va passar a ser gestionada per Egipte i és avui en dia una de les zones amb més superpoblació del planeta. La regió est de Palestina (Cisjordània) va passar a estar sota la jurisdicció jordana. I la Palestina històrica, els pocs palestins que es van escapar de l'expulsió, van passar a ser considerats ciutadans "israelians" però sota un règim d'exclusió.

Durant els anys posteriors a la invasió, la població palestina va intentar refer les seves vides sempre pendents que arribaria el dia que podrien tornar a les seves llars i es compliria els dret del retorn, reconegut pels màxims organismes internacionals i contemplat en les resolucions oficials de l'ONU com la 181,242...

Els que sí que continuaren arribant massivament van ser els jueus

continua a la pàgina 4 >

Grup de treball de CGT sobre Palestina

Dins la CGT funciona el Grup de Treball Internacional CGT Palestina que van posar en marxa inicialment diverses afiliades de la CGT d'Aragó i ara inclou persones de diversos punts de l'Estat espanyol.

Aquest grup de treball pretén:

-millorar l'efectivitat de les diferents tasques de solidaritat amb Palestina que bastants companys i companyes de CGT ja realitzen, sigui a títol individual sigui dintre d'altres col·lectius de suport;

-dotar la CGT de propostes concretes de posicionament i definició sobre l'assumpte i, sobretot, d'intervenció;

-poder presentar a les entitats amb les quals ens relacionem, una veu comuna qualificada;

-interelacionar el treball de la Confederació General del Treball amb el dels col·lectius i grups de solidaritat de l'Estat espanyol;

-mantenir, externament i internament, una coherència en les nostres actuacions en aquesta matèria.

Contactes per conèixer el grup o formar-ne part al correu: cgt-palestina@cgt.org.es

Activitats de solidaritat amb Palestina

El passat mes de novembre, van tenir lloc a diverses localitats de Catalunya activitats solidàries amb Palestina i contra la política repressiva i militar d'Israel. Destaquem entre elles:

-la setmana solidaria que van organitzar a Reus diversos col.lectius (entre ells la CGT) entre el 8 i el 16 de novembre amb concert, xerrada de Salah Jamal, projeccions de les pel·lícules "Promises" i "Paradise Now", exposició i sessió de contes;

-la Jornada lúdico-reivindicativa portada a terme el 9 de novembre a l'Ateneu Popular de Nou Barris de Barcelona en el marc de la Jornada Internacional contra el Mur de Palestina, amb la projecció del documental "Soñar en Nablus", colpidora visió humana de la situació actual a Palestina, xerrada a càrrec de Josep M. Navarro, i concert amb el grup palestí de hip hop DAM i altres grups;

-la concentració organitzada pels i les Joves de la Comunitat Palestina de Catalunya, portada a terme a la plaça Sant Jaume de Barcelona el 12 de novembre per protestar contra el mur de l'Apartheid i l'agressió militar israeliana a Gaza desenvolupada aquells dies;

-les concentracions convocades el 29 de novembre, a Tarragona per Tarragona Patrimoni de la Pau, i a Barcelona per la Comunitat Palestina de Catalunya, en solidaritat amb Palestina i contra el mur.

> ve de la pàgina 3

d'arreu del món, ja que emparats per una llei "israeliana" dictada el 1950 -la Llei del "retorn"- qualsevol jueu del món o amb antecedents jueus que desitgés anar a Palestina passaria a tenir-ne directament la nacionalitat. Lluny de tot això, els palestins, després de 60 anys d'ocupació i exili, encara esperen avui dia el moment de poder tornar a les seves terres, a casa seva.

El 5 de juny de 1967, Israel va desencadenar una guerra llampec, la guerra dels sis dies, bombardejant els aeròdroms militars d'Egipte, Síria, Jordània i l'Iraq, deixant aquests països bàsicament sense capacitat aèria militar i paral·lelament engegava un ofensiva terrestre contra els territoris palestins que encara restaven lliures d'ocupació sionista.

El resultat va ser una modificació de l'estructura de poder a la regió. Israel va aconseguir ocupar Gaza, Cisjordània, la península del Sinaí, l'est de Jerusalem i els alts del Golan a Síria, un total de 45.000 Km2, que en gran part són ocupats per Israel avui en dia.

El 22 de novembre de 1967, el Consell de Seguretat de les Nacions Unides va adoptar la Resolució 242 (S/RES/242 (1967)) en què es denunciava l'adquisició de territori per la força de les armes per part d'Israel, sol·licitava la seva retirada i instava Israel a solucionar el problema dels refugiats palestins. Mai no va ser aplicada.

El 6 d'octubre de 1973, va esclatar una altra guerra, coneguda amb el sobrenom del Yom Kippur (el dia del perdó).

Per tal de recuperar els territoris arrabassats durant la guerra del 1967, Egipte i Síria van realitzar una ofensiva que en un primer moment va agafar per sorpresa "l'estat hebreu".

La Unió Soviètica va donar suport als països àrabs, mentre que els EUA, com no podia ser d'una altra manera, va organitzar un pont aeri d'ajuda directe amb amb Tel-Aviv.

La victòria militar va ser per a Israel, però la derrota àrab no va ser humiliant com l'anterior, però va conservar les posicions que havia aconseguit a la guerra de 1967.

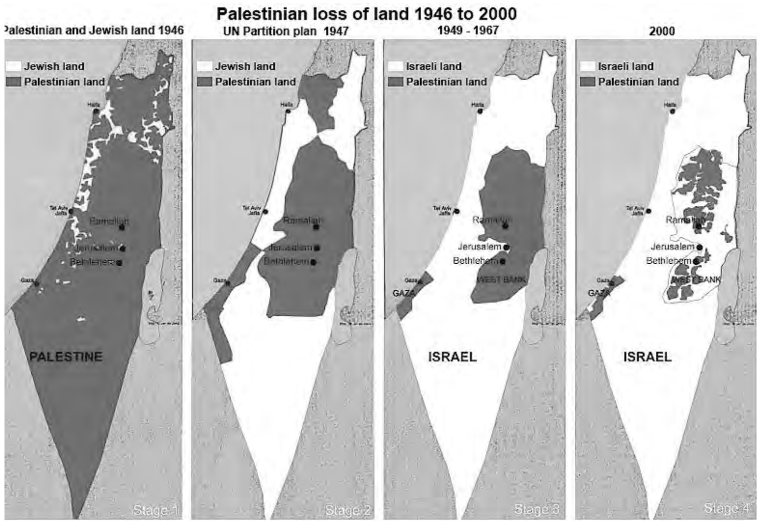

S'organitza la resistència, la 'intifada'

'Intifada' vol dir "aixecament popular", neix de la voluntat de resistència del poble contra l'ocupació i la colonització israelianes. Fruit de la passivitat internacional i de la desesperació palestina, demostra que el poble continua resistint malgrat l'adversitat amb una capacitat que deixa el món sencer bocabadat. Neix com a moviment de desobediència civil, durament reprimit per un dels exèrcits més preparats del món, que no sap com fer front a un moviment de desobediència civil i amb cultura de resistència.

El poble palestí s'ha aixecat front l'opressió en incomptables ocasions, amb diferents i variats mètodes de resistència, però principalment podem dividir la intifada en dos períodes: primera intifada, 1987-1992; i segona intifada, 2000-fins a avui mateix...

La primera intifada té els seus orígens al desembre de 1987 a Gaza, quan un camió militar israelià va xafar un cotxe amb treballadors palestins i va causar la mort de tots els passatgers del vehicle. A les poques hores, tota la ciutat va sortir al carrer, després tota Gaza, al dia següent tota Palestina era una sola veu... pedres, fogueres, barricades... començava la intifada.

Es va caracteritzar per una revolta molt espontània poc controlada des de les organitzacions i coneguda com"la revolta de les pedres". Des del govern sionista, es va donar l'ordre de reprimir durament aquest aixecament popular.

Yitzhak Rabin, que en aquells moments era el ministre d'Interior israelià va ordenar de trencar literalment "els ossos dels braços i les cames" (posteriorment li van donar el premi Nobel de la Pau) a tots els palestins que es manifestessin o protestessin; es conserven tristes i repulsives imatges d'aquestes accions repressives.

El balanç va ser d'un miler de palestins assassinats, aproximadament un 25% eren menors d'edat, desenes de milers de ferits, milers d'empresonats i torturats....

El 1992, es van realitzar a Madrid les anomenades Conferències de Pau entre Arafat i Rabin amb Clinton com a mitjancer; tots els delegats nord-americans eren jueus sionistes.

Aquestes conferències van derivar en els Acords d'Oslo (1993), que pretenien cimentar les bases d'un teòric "estat palestí". Van ser uns acords que no definien l'estatus definitiu per a Jerusalem oriental com a capital de Palestina, no solucionaven el problema dels refugiats, no atorgaven el ple control de les seves fronteres, supeditaven l'abastiment de petroli, aigua... a les companyies sionistes.

Tenien moltes deficiències però també suposaven un petit pas endavant cap al propòsit de recuperar alguns dels drets arrabassats per l'entitat sionista.

Però tots aquests acords van quedar en paper mullat en els anys posteriors ja que les colònies es van multiplicar per quatre, passant de 50.000 a 400.000; els israelians van assassinar el seu primer ministre Rabin; el 1994, un colon d'Hebron va entrar a una mesquita i hi va assassinar 29 palestins, Israel va determinar que es s'havia de tancar la mesquita i nou mesos després la van tornar a obrir fent meitat mesquita i meitat sinagoga (curiós premi); i va continuar la política d'expropiació de terres, demolició de cases, punts de control, segregació i 'apartheid', arrestos, tortures...

La segona intifada

El setembre del 2000, el líder ultradretà Ariel Sharon anuncia la seva intenció d'anar a l'esplanada de les mesquites. Es tracte d'un personatge sinistre, ministre de Defensa a la campanya bèl·lica al Líban l'any 1982 amb 2.000 civils morts a sang freda a les matances dels camps de refugiats de Sabra i Xatila i que va haver de dimitir per la seva directa implicació en els fets.

Com a resposta a la visita del genocida i amb tots els antecedents anteriorment esmentats, la població palestina es torna a sublevar en tots els territoris i comença la segona intifada.

La segona intifada ha estat un aixecament més controlat i dirigit per les faccions polítiques i militars de resistència consolidades als territoris ocupats, ha estat una resistència més preparada en armament que la primera, però que tampoc no es pot comparar amb la potència militar sionista -no podem oblidar que Israel es un país atòmic. El balanç ha estat molt dolorós però a diferència de la primera intifada s'han causat nombroses baixes a l'entitat colonial.

Un dels últims crims perpetrats per l'entitat sionista a Cisjordània és el que ells anomenen mur de separació i que altres anomenen mur d'annexió i d'apartheid. Aquest mur de 700 km només separa palestins dels altres palestins ja que no segueix la línia verda d'armistici sinó que s'interna dintre dels territoris ocupats en alguns casos fins a 25 km, devorant al seu pas i annexionant a Israel una quarta part de Cisjordània.

Quadre

Palestins assassinats a la segona intifada: 4.513, de setembre del 2000al 8 de setembre del 2006.

Infants: 936

Dones: 280

Homes: 3.297

Palestins assassinats per colons: 72

Palestins morts per projectils israelians: 837

Morts com a resultat de prevencions mèdiques en els 'chekpoints': 117

Infants nascuts morts en els 'chek points': 31

Nombre de palestins assassinats extrajudicialment: 579

D'ells, transeünts morts durant operacions extrajudicials: 257

Palestins ferits per les Forces Israelianes i colons: 8.830

Nombre de palestins, permanentment discapacitats o mutilats per ferides: 3.530

Destrucció de la propietat palestina (dunum = 1000 m²) Terra confiscada: 249.729.9; Terra arrasada: 74.543; nombre d'arbres arrancats d'arrel: 1.187.762; Cases enderrocades: 7.777

Dades facilitades per l'Institut d'Investigacions Aplicades de Jerusalem, la Societat de la Creu Roja Palestina, el Centre Palestí de Drets Humans i Palestine Monitor.

ENTREVISTA

Mazied Khalilia, activista en defensa del poble palestí

"Quan es busca el meu país, aquest no existeix, és Palestina"

"No m'agrada lluitar amb armes, però sí lluitar participant amb conferències, xerrades, fent teatre per a infants. Això per mi és lluitar pel meu país"

Joan Ramon Barri

"No hi ha un conflicte de caràcter religiós sinó polític, encara que ens vulguin confondre molts cops amb un discursos sectaris per les dues parts".

Mazied és un jove palestí que fa dos anys que viu a Catalunya. Actualment, viu a Lleida i col·labora amb diferents ONG per donar a conèixer la realitat d'un poble que cada dia veu com li trepitgen els drets humans i com fan vessar sang indefensa. Ha viscut de primera mà la guerra oberta entre l'estat d'Israel i Palestina que la comunitat internacional defineix com un conflicte intern i local.

Des de fa més de 50 anys, Israel i Palestina es troben immersos en una guerra no declarada i alhora intermitent, que ha fet que molt cops intervenir politicament els països veïns en pro de la causa palestina (però sempre sols) per una part, i la "mediació" i el suport armamentístic dels EUA en defensa de l'estat d'Israel.

En els últims temps, veiem com les parts es distancien cada cop més, des que Hammas aconseguí apoderar-se democràticament del govern palestí.

No hem d'oblidar que la primera víctima d'aquesta guerra és la població civil palestina i israeliana, blanc dels atacs militars d'una part i de les milícies armades d'una altra.

-Ens pots fer cinc cèntims de la història del conflicte armat entre l'estat Israel i Palestina?

-Poca gent coneix la història de Palestina. És un conflicte que ve de principis de segle XX quan era una colònia anglesa i de després de la II Guerra Mundial amb la gran onada migratòria jueva i la proclama de l'estat d'Israel al 1947. Aquesta proclamació va fer que li declarin la guerra els estats veïns mentre el seu exèrcit, amb ajuda militar de Gran Bretanya i França, conquereix terres palestines i milers de persones s'exilien. Al 1967 torna una guerra imperialista sobre Gaza i Jerusalem amb un control total de la població palestina i provoca una onada de refugiats cap a Jordània, Líban, Iraq, etc. A partir d'aquí, l'activitat de resistència armada palestina augmenta provocant morts a l'estat d'Israel. Més guerres imperialistes i més morts i desplaçats amb la primera intifada al 1987 -tots els palestins eren anomenats terroristes- però en una confrontació de pedres contra metralletes, tancs i míssils americans. Durant aquest temps Israel s'apodera totalment de Jerusalem, centre religiós i polític de tots dos pobles. Hi ha molt morts i empresonats, a més de nombrosos desplaçats. La comunitat internacional mentrestant mira cap a diferents cantons fins que es firma el tractat d'Oslo, on Israel es compromet a retrocedir fins a les fronteres del 1967, alliberar els milers de palestins empresonats i retirar els colons, mentre per part palestina aturen la intifada. Aquest tractat és paper mullat, perquè Israel no compleix cap de les condicions pactades i la resistència armada palestina actua esporàdicament.

Passat un temps, s'arriba al punt més optimista de la història amb la firma del pacte de Camp David però els mateixos ultres israelians el dinamiten amb l'assassinat d'Issac Rabin. És el moment més proper a la pau. Més tard amb els governs israelians només hi ha confrontació, com passar amb Sharon, visitant la mesquita de Jerusalem, que els palestins viuen com una provocació. Així comença la segona intifada, amb més de 35 morts en una setmana, fins arribar als nostres dies, en que Hammas ataca Israel, i en que l'exèrcit respon a aquest atac reprimint el poble de Palestina i el cicle no s'acaba.

Ara, tenim Hammas al govern, però ningú hi vol pactar. Com es pot solucionar el problema, si ningú vol parlar?

-Has patit la violència?

-Sí, de fet he rebut dos impactes de bales de goma, una a la cama i una altra al pit. Per sort van ser ferides no molt greus però que m'han deixat marques al cos. Però els meus germans han estat tots a les presons israelianes i un d'ells ha quedat marcat de per vida en ser víctima d'un tret al cap per part de soldats israelians. Porta una plata de titani al crani i s'ha quedat paralitzat de la part dreta. A Palestina tothom ha estat víctima de la violència, ningú no se n'escapa. També he perdut amics, víctimes de franctiradors israelians col·locats estratègicament a les habitacions d'un hotel que prèviament havien desallotjat per així poder repel·lir una manifestació. Va morir al meu cantó sense que me n'adonés fins que va caure mort i els meus companys van cridar l'ambulància. Encara em recordo de la seva sang entre les meves mans, a la roba i per la terra de Palestina. També he perdut amics de l'escola, morts per convertir-se en màrtirs de la causa Palestina. Són molts morts, massa morts.

-Creus que no és vol la pau a l'Orient Mitjà?

-Vull pensar això, perquè durant els últims anys entre el mur que Israel ha construït envoltant Palestina per protegir-se dels atacs, amb 'check points' que ens imposen per poder anar a treballar o simplement comprar o anar a l'escola, amb els atacs preventius i els atemptats selectius, sembla que els nostres veïns no la volen.

A més a més, el meu país en no ser reconegut no té cap força sobre Israel, i solament el seu cap, que són els Estats Units d'Amèrica, pot pressionar-lo a reconèixer Palestina com un estat lliure i independent.

A Palèstina no hi ha justícia, sembla que no n'hi pot haver si els jueus no volen parlar, i si no hi ha justícia no hi pot haver pau entre els dos estats.

-Què pot fer la comunitat internacional o, en particular, Europa per reconèixer Palestina i arribar a la pau?

-Primer, ja no puc creure en Europa, perquè tots els tractats que s'han firmat, les reunions multilaterals i tot el que s'ha aconseguit, Israel els ha paralitzat i boicotejat d'una manera o altra. I els països sembla que ja han fet la bona voluntat de solucionar el conflicte i se'n desentenen quan apareix algun problema més. Sembla que Israel no vol arribar fins al final.

L'única acció que pot realitzar la comunitat internacional i, sobretot, Europa, per ajudar Palestina, és que la seva població, els ciutadans de França, Espanya, Anglaterra i la resta de països, viatgin a Palestina, en centenars, per ser testimonis de primera mà, de la realitat que viu el meu poble. Seria l'única manera que els propis ciutadans de les potències europees podrien pressionar els propis governants. Seria una mediació des de baix, una autèntica mediació per a persones com nosaltres, on les víctimes veurien reconeguda la seva memòria transformada en pau, en pau amb justícia.

-Tens amics jueus?

-I tant! Però no tenim molt de contacte. Participen de diferents entitats en defensa dels drets humans a Palestina i, com a simpatitzants, i molts cops han estat amb mi al meu poble i tothom els coneix, i participen en favor de la causa palestina. Viuen entre nosaltres al meu poble i viuen sense cap tipus de por. Aquí es demostra que no hi ha un conflicte de caràcter religiós sinó polític, encara que ens vulguin confondre molts cops amb un discursos sectaris per les dues parts. Moltes entitats israelianes ens donen suport en defensa dels nostres drets i nosaltres els ho agraïm amb tota l'amistat del món.

Per solidaritzar-vos amb els treballadors del Prat, compte 2100-0547-53-0200211290, poseu qui fa l'ingrés quan el feu

La lluita legalista aporta dues noves victòries als treballadors

Aigües del Ter-Llobregat continua la repressió contra la CGT

Sindicat de Químiques CGT Barcelona

Aigües del Ter-Llobregat (ATLL), empresa pública, va decidir sancionar dues afiliades de la Secció Sindical de CGT pel fet de realitzar un repartiment del butlletí "La Kanonada". L'empresa continua així atemptant contra la llibertat sindical i mantenint la política repressiva contra la CGT, en una mostra més de la vulneració dels drets fonamentals i de la LOLS.

El 23 de novembre, la Secció Sindical de CGT s'havia dirigit als centres de treball per repartir el seu butlletí fora de l'horari laboral amb les seves hores d'assumptes personals, en no tenir representació en el Comitè d'Empresa. Posteriorment, el 5 de desembre, l'empresa va presentar per escrit tràmit d'audiència prèvia per imposar-lis una sanció el repartiment del butlletí.

Des del Sindicat de Químiques de la CGT es van sol·licitar diverses reunions amb l'empresa, que aquesta va deixar sense resposta. Per això, davant l'actuació empresarial de vulneració dels drets fonamentals, la llibertat d'expressió i la llibertat sindical, des de CGT es va decidir convocar una concentració el 21 de desembre davant el centre d'ATLL a Sant Joan Despí, coincidint amb una reunió del Consell d'Administració de l'empresa, del qual formen part diversos polítics del tripartit.

Contra la repressió sindical a Clece, a la UAB

Recentment hem obtingut representació en el Comitè d'Empresa de Clece, a la Universitat Autònoma de Barcelona, obtenint la CGT una delegada. L'empresa, però, està negant en tot moment el dret a la informació que té aquesta companya, no la cita a les reunions que té l'empresa amb la resta del Comitè, per altra banda el gerent de l'empresa ja li ha dit a la companya que no vol CGT en el Comitè. Entenem que això és un assetjament clar a la llibertat sindical, per això hem fet una demanda de tutela sindical, i vam convocar una primera mobilització, que va tenir lloc l'11 de desembre.

Van ser acomiadats aluny de la plataforma Glòries de Barcelona

Declarats nuls els acomiadaments a Atento

Secció Sindical CGT Atento i Antonio Aranda

El passat 30 de juny, la filiat de Telefónica Atento va acomiadar 181 treballadors i treballadores que realitzaven el servei d'atenció al client de Telefónica 1004 des de la plataforma de Glòries a Barcelona. El 90 % dels acomiadats eren dones, gran part d'elles amb càrregues familiars majors de 50 anys i afiliades a la CGT. Dels 181 acomiadats, 89 eren indefinits i 116 tenien contracte d'obra amb antiguitats superiors als 9 anys. L'empresa, basantse en una falsa reducció del servei, va decidir acomiadar-los. Entre els acomiadats, vuit treballadors i treballadores, amb el suport de la CGT, van decidir denunciar els acomiadaments.

En sentència exemplar emesa pel jutjat social número 33 de Barcelona a finals de novembre, es declaren nuls els 8 acomiadaments i "es condemna Atento a la immediata readmissió dels treballadors i al pagament dels salaris de tramitació des de la data de l'acomiadament fins a la notificació de la sentència".

La sentència declara com a fets provats el que la CGT, no sols a Atento sinó a tot el sector del Telemàrqueting, denuncia des de fa anys: el frau de llei en la contractació i l'abús del contracte d'obra i els acomiadaments indiscriminats i no justificats.

Recordem que, en una clara mostra de mala fe, el 23 de juny l'empresa va signar junt amb CCOO i UGT un acord d'oferta de recol·locació per als treballadors indefinits, per acomiadar-los tot seguit amb un acord econòmic i d'aquesta manera no haver d'enfrontar-se a múltiples demandes per acomiadament. Als contractats per obra, se'ls va oferir una ridícula indemnització de 13 dies per any treballat; aquests treballadors, amb antiguitats de fins a 9 anys, van decidir majoritàriament demandar Atento.

La CGT va mostrar en tot moment la seva oposició als acomiadaments realitzats i a allò que s'havia acordat per UGT, CCOO i Atento, ja que no hi havia justificació per al tancament total de la campanya a Barcelona, ja que teníem que el que es pretenia era desprendre's de manera fraudulenta dels treballadors i treballadores més antics de la plantilla.

En la sentència, es destaca que no hi havia justificació per als acomiadaments, ja que en el període en què Atento manifesta disminució de telefonades en el servei, s'havien realitzat a nivell estatal més de 250 contractes d'obra i servei i uns 2.500 eventuals amb una durada que oscil·lava entre 1 i 2 mesos.

Alguns extractes de la sentència dieun el següent:

"...la defectuosa formalización de la contratación eventual que determina que la contratación de los empleados despedidos era indefinida".

"...la contratación por obra y servicio es un claro abuso de derecho o fraude de ley, ya que de manera manifiestamente artificiosa se ha creado para los trabajadores una situación de perpetua precariedad".

"...que Telefónica direcciona la atención de las llamadas a sus distintos proveedores, facultad también manifiestamente desorbitada y que casa mal con el mínimo rigor y seguridad jurídica que deba tener una contrata, medida que denota su carácter fraudulento".

"...la falta de acreditación por parte de ATENTO al comité de empresa de la medida que quería llevar a cabo...", "...que ATENTO ha incumplido flagrantemente el criterio de antigüedad...ya que la reducción debería haberse realizado a nivel estatal y no aplicar la reducción exclusivamente en Barcelona".

"...por el número de extinciones perseguida por ATENTO, afectando incluso a trabajadores indefinidos, debería haberse aplicado el procedimiento establecido en el Art.51 del Estatuto de los Trabajadores para despidos colectivos".

Els treballadors i les treballadores a qui s'ha declarat nul l'acomiadament ja s'han reincorporat als seus llocs de treball. Aquesta és una gran victòria en un sector tan precari com el telemàrqueting, on l'abús de poder per part de les direccions de les empreses està a l'ordre del dia, i una crida d'atenció als sindicats CCOO i UGT, que amb acords com els d'Atento, es posicionen contra dels drets i interessos dels treballadors i les treballadores.

El Tribunal Suprem declara il·legals dues clàusules de l'actual Conveni Col·lectiu de Telefònica signat al 2003 i en vigor avui

Sindicat Federal CGT Telefònica

La Sala Social del Tribunal Suprem, en recurs de cassació 212/2004, va dictar el passat novembre sentència declarant la nul·litat de dues clàusules del Conveni Col·lectiu de Telefònica signat l'any 2003 i que en l'actualitat continua en vigor, després de la seva prorroga fins a l'any 2007. Les clàusules anul·lades excloïen la CGT de les taules de negociació amb l'argument que CGT no va signar el Conveni.

La sentència anul·la les clàusules 6.1 (Grup de Classificació Professional) i 13.1 (Comissió d'ocupació), a més d'aclarir l'ús correcte d'altres articles del Conveni.

La demanda inicial presentada per la CGT de Telefònica no va ser estimada per l'Audiencia Nacional, pel que es va presentar recurs davant Tribunal Suprem, que finalment ha declarat il·legals ledues clàusules. Entre altres coses, la sentència diu:

1-La no subscripció d'un Conveni Col·lectiu no pot suposar per al sindicat no signant quedar al marge de la negociació de qüestions noves, com així es va fer.

2-Clàusula 6.1 (Grup de Classificació Professional): Declara la nul·litat d'aquesta clàusula i per tant, tots els acords presos en aquesta taula podrien declarar-se il·legals si són denunciats.

3-Clàusula 13.1 (Comissió d'Ocupació): també es declara la il·legalitat d'aquesta clàusula i dels seus acords si són impugnats (incorporació de plantilla en els últims anys).

4-Clàusula 7.2 (Disponibilitats): Considera com a hores extra tot el temps utilitzat en cas d'actuació. Clàusula 5.2 (Comissió de Comercial): El TS diu del conveni en aquest apartat que "a pesar de la seva imprecisió i caràcter genèric", aquesta comissió no té facultats negociadores.

Pel Sindicat Federal de la Confederació General del Treball a Telefònica, la sentència del Tribunal Suprem castiga els qui pretenen excloure un sindicat per no signar un Conveni, ratificant així la jurisprudència, ja que com bé diu la sentència "Aquest tema ja ha estat resolt pel tribunal Constitucional en sentències de 1984 i 1991".

ENTREVISTA

Francisco José Silva, afiliat a la CGT de la secció de Rotatives dels Tallers de "La Vanguardia"

'Participació assembleària com a mètode de treball'

Jospe Gargante

Quan i com s'inicia la secció sindical de CGT a La Vanguardia?

-La Secció Sindical de CGT a "La Vanguardia" es va iniciar de cara a les últimes eleccions al Comitè d'Empresa, celebrades a la primavera del 2005. Es va presentar una candidatura formada majoritàriament per treballadors de rotatives i magatzem que va quedar a pocs vots d'obtenir representació en el Comitè. Encara així, va poder obtenir-se un delegat sindical, Ricardo Yui.

-En tots aquests anys com ha anat evolucionant el treball a l'empresa?

-"La Vanguardia" no s'ha lliurat del procés de precarització i desvalorització del treball que es dóna en totes les empreses espanyoles. En ser una empresa gran i amb una trajectòria sindicalista consolidada (bàsicament, portada a terme per no afiliats i membres de sindicats minoritaris) les retallades de drets laborals no han estat tan grans com en altres empreses, però encara així, s'ha anat desenvolupant un procediment d'externalització de treballs propis de l'empresa.

-Últimament heu estat de vaga per un tema de subrogació dels tallers. Podeu aprofundir més en aquest tema i explicar-nos quina ha estat la resposta de l'empresa a la vaga?

-La vaga, centrada fonamentalment en les edicions de cap de setmana i de dies assenyalats (partits del Barça, eleccions autonòmiques) ha estat una mostra de rebuig a la intenció de l'actual direcció d'acabar amb l'actual Conveni de

"La Vanguardia" i substituir-lo per un altre, exclusiu per als treballadors de tallers, amb unes condicions salarials i de treball pèssimes i amb una reducció de plantilla considerable.

L'empresa ha optat per contrarrestrar la vaga, primer, intentant deixar sense el suport de redacció i administració als treballadors de Tallers (amb l'ajuda inestimable dels sindicats majoritaris, fonamentalment CCOO, i de la majoria de membres de la redacció que es consideren immunes a qualsevol empitjorament de condicions de treball).

També ha recorregut, de cara que un succedani de periòdic surti els dies de vaga, a l'esquirolatje pur i dur, invertint milions d'euros a imprimir un periòdic en plantes d'impressió de Catalunya (Bermont Catalonia, Imprintsa, Rotimprés), fora de Catalunya ("El Heraldo de Aragón") i fins i tot fora d'Espanya (Bèlgica i França).

Existeix una sentència d'un Tribunal Social de Barcelona, recorreguda per l'empresa, favorable als treballadors per vulneració de dret de vaga.

-Quina ha estat la reacció dels altres mitjans de comunicació a la vostra vaga?

-Els mitjans de comunicació oficials han un posat un densíssim mantell de silenci. Només "La nit al dia", de TV3, va fer algun mínim esment a l'inici de la vaga i s'ha oblidat del tema. "El Triangle" i periodistadigital.com han esmentat també la vaga, però només de passada.

-Quines són les relacions existents amb els altres sindicats?

-Els únics sindicats que han donat suport a la vaga són CGT (que va signar juntament amb un grup de prop de 200 treballadors la demanda per vulneració de drets fonamentals) i USOC. Tant UGT com sobretot CCOO mantenen els mateixos postulats que l'actual equip directiu i actuen com a intoxicadors sense cap objecció i fins a amb orgull i satisfacció a fi de rebentar la vaga. Pur sindicalisme vertical.

-Com és la manera de treballar de la vostra Secció Sindical?

-El mètode de treball bàsic de la Secció Sindical de CGT és l'assistència i intervenció en assemblees, la redacció i publicació de comunicats i la participació en manifestacions, actes de protesta, piquets informatius i accions judicials a fi de defensar els drets dels treballadors, funció fonamental i inevitable (encara que a molts se'ls hagi oblidat) d'un sindicat que sigui capaç de mirar-se al mirall sense morir-se de vergonya.

-Després de mesos de conflicte heu arribat a una resolució. Ens podeu explicar en que consisteix l'acord i com estan els ànims dels treballadors?

-Bàsicament, s'ha arribat a un acord de mínims a partir del qual s'ha de desenvolupar el conveni de CRE-A. Segons aquest acord, els treballadors subrogats mantenen totes els seus drets laborals i salarials i mentre es negocïi el Conveni serà d'aplicació el conveni de "La Vanguardia".

L'organització de la setmana laboral passarà a ser d'un 5+2 en comptes de l'actual d'un dia lliscant de festa cada set dies de treball i hi ha una garantia de cinc anys del Grup Godó en el cas que CRE-A tingui algun problema econòmic i d'un mínim de 10 anys d'impressió de "La Vanguardia" i "Mundo Deportivo".

-Afegiu el que vulgueu...

-Només volem afegir que existeix un blog a internet, www.lavanguardiaenhuelga.blogspot.com, realitzat pels treballadors de Tallers de "La Vanguardia", on es pot trobar més informació i opinions.

OPINIÓ: Manifest dels sindicats de TVC a l'opinió pública

Secció Sindical CGT TV3

El Comitè d'Empresa de TV3 i tots els sindicats (CGT, SPC, CCOO, UGT) presents a Televisió de Catalunya (TVC) defensem la televisió com un servei públic i amb una programació al servei de tota la societat catalana, garantint el pluralisme. El nou Comitè, sorgit de les eleccions del 19 d'octubre de 2006, reunit en sessió constitutiva el 7 de novembre, va aprovar la següent declaració:

1.- Per l'aprovaci´urgent de la nova Llei de la CCRTV. Per una televisió pública desgovernamentalitzada, plural, independent i que potencïi la producció interna.

2.- Defensa de la producció interna. Defensem un model de televisió que mantingui el seu caràcter d'indústria de programes de servei públic, no instrumentalitzat per interessos polítics ni econòmics que posin en perill la credibilitat i el futur de l'empresa. Volem que els directius i el Consell d'Administració comparteixin els objectius de servei públic i no se sotmetin a les pressions interessades de sectors econòmics que des de fa anys pretenen desviar en benefici propi la capacitat productiva de TVC. (...)

3.- Compromís en la defensa i el desenvolupament del Conveni 2005-2207. Compliment del tercer termini de conversió dels contractes temporals en indefinits, aplicació del fons de valoració de categories, adhesió al fons de pensions de la Generalitat, millores de la conciliació vida laboral i familiar. Regulació pactada de les pràctiques dels estudiants.

4.- Compromís amb la plantilla. La Direcció ha d'assumir la plantilla real de TVC (...).

5.- No a l asegregació de plantilla. Ens oposem al projecte de segregació de treballadors de TVC per a integrar-los a la CCRTV. Volem el manteniment íntegre de la plantilla.

6.- Democratització de les relacions laborals.

Improcedents els acomiadaments de dos delegats de CGT a Honeywell

Secció Sindical CGT Honeywell

La justícia va fallar finalment a favor dels dos delegats de la CGT a Honeywell Materials de Fricció Barcelona. Els delegats de la CGT a Honeywell, Benedicto i Nicolás Martino Cruz, estaven acomiadats des del 13 de juliol del present any, des de llavors i tot esperant judici, s'havien anat convocant concentracions a les portes de la fàbrica per demanar la readmissió dels companys, sense que l'empresa mostrés interès a mantenir cap tipus de diàleg amb els acomiadats, potser pensant que d'aquesta manera els acomiadats veurien minvades les seves esperances, o que la CGT abandonaria les mobilitzacions.

El 7 de novembre, en ple inici del procés d'eleccions sindicals, el mateix dia que la direcció de l'empresa comunicava a través del president de la taula electoral del Col·legi d'Especialistes i No Qualificats la decisió de mantenir l'exclusió del cens electoral dels companys acomiadats Benedicto i Nicolás Martino Cruz, arribava la resolució del judici pels acomiadaments dels delegats anteriorment esmentats. Després de gairebé quatre mesos acomiadats, per tots els càrrecs que l'empresa els imputava, la justícia donava la raó als dos delegats de la CGT, deixant la sentència ben clara.

El cens electoral

La Secció Sindical CGT de Honeywell va decidir impugnar el cens electoral perquè no hi apareixien els dos delegats de personal acomiadats. En el cens electoral proporcionat per la direcció de l'empresa i publicat, d'acord amb el calendari acordat el dia de la constitució de la taula electoral, no i figuraven els treballadors Benedicto Martino Cruz i Nicolás Martino Cruz. Per això, la Secció Sindical CGT de Honeywell va al·legar que amb independència que ambdós haguessin estat acomiadats per l'empresa, els corresponia el dret d'estar inclosos en el cens i de participar plenament en les eleccions sindicals, ja que la relació laboral no s'hauria extingit, si més no fins que la Jurisdicció competent així ho pogués determinar en el seu moment i després del procés seguit de totes les garanties constitucionals.

CGT va sol·licitar a la Taula Electoral que resolgués la infracció comesa en el termini legalment establert, procedint a incloure en el Cens els dos treballadors.

L'ALTRA REALITAT

Desmemòria històrica (III) Per conèixer com va ser tot allò)

Pepe Berlanga

Durant els quaranta anys que va durar la dictadura franquista, el silenci, la repressió i la violació dels drets fonamentals en van ser els senyals d'identitat. Fins al 1947, quan es va tancar Miranda de Ebro a Burgos, hi va haver com a mínim 104 centres estables per on van passar 500.000 persones. Si tenies sort, podies acabar en un batalló disciplinari de soldats treballadors penats on es faria l'anomenada "mili", després d'haver passat tres anys al front.

Els presos polítics van treballar com a obra de mà barata i esclava en aeroports (Sondica,…), xarxa ferroviària (Madrid-Burgos,…), ports, túnels (Vielha,…), carreteres, canals de reg, pantans, noves presons (Carabanchel,…) obres de l'Església, a zones devastades, en empreses privades que es van lucrar amb el treball forçat durant més de dues dècadas (Dragados y Construcciones, Babcock Wilcox, Constructora Naval, Cementos Asland, Metro de Madrid,…), 20.000 presos es van ocupar d'aixecar el monumental Valle de los Caídos.

La repressió exercida sobre les dones va tenir unes característiques especials: violacions, rapades de cabell, presons religioses, quan no la mort.

Els familiars dels presoners van sobreviure amb la por permanent que el seu alcalde, el seu capellà o la Guardia Civil determinés la sort de l'home o la dona, del fill o la filla, del germà o la germana…, amb unes poques línies d'acusació o descàrrec.

10.500 obrers van sortir "voluntàriament" a treballar per als alemanys i el règim nazi va fer que 40.000 més, tots ells republicans exiliats a França des del final de la guerra civil, s'incorporessin voluntàriament o forçada als seus batallons de treball, mentre que 12.000 més partien cap als camps de concentració o d'extermini.

Ocupar qualsevol càrrec públic era impensable si no es pertanyia al partit únic.

Per si quedava cap mena de dubte sobre qui havia guanyat la guerra, les inscripcions en les parets de les esglésies amb els noms dels "caídos por la patria", monòlits commemoratius d'"insignes batalles", carrers a nom dels protagonistes de la "cruzada"…, van fer impossible l'oblid.

I encara s'atreveixen a acusarnos de revanxistes?

Crònica del conflicte dels treballadors dels tallers de 'La Vanguardia'

Comitè de Vaga - Treballadors de tallers de "La Vanguardia"

Els tallers d'impressió del periòdic "La Vanguardia" tornaven a funcionar a mitjans de desembre, després de dos mesos i mig de vagues, després que l'assemblea de treballadors de les rotatives ratifiqués un document que tancava el conflicte obert l'1 de setembre quan el Grup Godó va subrogar els tallers d'impressió del diari creant, o més ben dit inventant, una nova empresa anomenada CRE-A Impresiones de Catalunya, que suposava una retallada en les condicions laborals de la plantilla. Segons els plans del Grup Godoó, CRE-A s'encarregarà de la impressió dels diaris "La Vanguardia" i "El Mundo Deportivo" amb el personal i equips que havien format part fins setembre de Vanguardia Ediciones SL.

El nucli de l'enfrontament estava en que el personal dels tallers acceptavem pactar un nou conveni però sempre que, fins que s'arribés a un acord, es continués aplicant el conveni de "La Vanguardia". Finalment, el Grup Godó va accedir a aquesta demanda a més de comprometre's a mantenir un seguit de drets i garanties personals als treballadors de les rotatives. Les seccions sindicals de CGT, SPC i USO, que van estar donant suport als treballadors de les rotatives, van considerar que l'acord al qual s'havia arribat era el millor possible tenint en compte les circumtàncies existents

Crònica d'un conflicte

El conflicte començava fa més d'un any, a l'octubre de 2005, quan "La Vanguardia" comunicava al Comitè d'Empresa la intenció del canvi de nom dels tallers, aprofitant el trasllat previst a la Zona Franca el 2007. L'empresa deixa caure que és possible que hi hagi un excedent de personal bastant ampli i que la seva intenció és que passin al Conveni Col·lectiu d'Arts Gràfiques, perdent així el de "La Vanguardia", substancialment millor. Es proposen una sèrie de vagues (finals de novembre i principis de desembre) i es porta a terme un dia, en el qual no surt el diari i la vaga és seguida pel 100% del taller (personal afectat), un 60% d'administració i un 20% de redacció. El següent dia de vaga se suspèn perquè la redacció demana tres mesos per negociar amb l'empresa i si no

hi ha acord.

Durant aquests tres mesos, hi va haver eleccions per formar un nou Comitè d'Empresa. En elles, el taller perd pes i el guanya la redacció i amb els suports de CCOO i UGT pacten una línia de negociació i pau social i arraconen a la part de tallers: USOC i CGT.

Passats aquests tres mesos la majoria del Comitè (CCOO, UGT i redacció) pensava que calia seguir negociant sense pressió. Els tres mesos es converteixen en vuit i les seves intencions ja es veuen clares: acceptar la subrogació i pactar les garanties, que segons ells havien de ser en nombre de dies per any treballat d'indemnització. Els treballadors afectats i les afectades no hi estan d'acord.

Després de pràcticament un any negociant (amb rebaixes constants de les seves pretensions per no trencar les negociacions i amb immobilisme total per part de l'empresa, van passar de demanar continuar sent "La Vanguardia" a demanar l'aplicació del seu conveni a Zona Franca, mantenint un vincle amb el Comitè de "La Vanguardia"), l'empresa certifica a primers de juliol de 2006 que posarà en pràctica la subrogació i així ho fa l'1 d'agost, amb un 40% de la plantilla de vacances.

Els i les afectades consideren que la subrogació és il·legal. El Comitè intenta acordar unes dates per començar les mobilitzacions. La part del Comitè de tallers, CGT i USOC (els representants dels afectats), proposen les vagues a partir de setembre, tots els caps de setmana i no accepten el pacte de garanties, ja que el que busquen és l'aplicació del Conveni d'empresa a la nova planta.

Al setembre, ja subrogats, comencen les mobilitzacions de tot el personal, tant els subrogats com els que s'han quedat a "La Vanguardia" contra aquesta subrogació. Comencen els primers dies de vaga i redacció i els sindicats majoritaris diuen que no estan d'acord a seguir les vagues i convoquen una assemblea per al personal que en aquest moment pertany a "La Vanguardia" (en la qual són vetats els subrogats). En aquesta assemblea, a la qual acudeixen treballadors La Vanguardia, tots els caps i directius i alts càrrecs de l'empresa, fins i tot porten personal que està destinat fora de la ciutat (corresponsals a Madrid, etc.), amb la intenció de desconvocar les vagues per part de "La Vanguardia" i deixar sols els subrogats, ja que diuen que el problema a ells no els afecta. En aquesta assemblea CCOO proposa votar la continuït de la vaga, voten tots els presents, inclosos alts càrrecs i directius de l'empresa. Els resultats van sortir tal com pensaven: les vagues es van desconvocar i va quedar el taller només.

Des de llavors, van seguir en vaga tots els caps de setmana i dies importants els subrogats, com va poder ser el de les eleccions de la Generalitat o la Diada, en la qual van anar a reivindicar la seva situació de forma pacifica, solament amb samarretes reivindicatives i no se'ls va permetre l'entrada als actes oficials.

Sofreixen una important pressió i control policial els dies de vaga, ja que davant qualsevol concentració que feien, fins i tot a la porta del seu centre de treball, solien haver-hi diversos furgons dels Mossos i diverses patrulles vigilant-los i demanant-los la documentació contínuament de forma intimidatòria (fins a aquí arriben els tentacles del poder, amb la policia servint a un particular).

En aquests mesos de conflicte, hi ha hagut empreses que han estat imprimint el seu producte de forma irregular, ja que això conculca el dret de vaga i tenen una sentència - que vam interposar tots els treballadors menys CCOO, UGT i el Comitè de redacció- en què guanyen a l'empresa en aquest sentit, per imprimir fora dels tallers de "La Vanguardia" en les vagues de desembre. L'empresa va recórrer la sentència encara que mentrestant aquesta era d'obligat compliment. No obstant això, preferia incomplir-la i pagar la multa que li pugui suposar.

A pesar de tots els obstacles, van continuar la seva lluita, sabent que el diari continuava sortint. Els últims trucs de l'empresa, argumentant que la vaga era il·legal, van ser obrir un expedient contradictori al Comitè d'Empresa i de Vaga per participar-hi, enfront del qual van presentar el plec de descàrrega, ja que van considerar que les vagues eren perfectament legals. CCOO es va desentendre del tema i va apartar als seus representants de la línia del Comitè dels subrogats, presentant el seu recurs a part, sense compartir la seva informació amb l'assessor del Comitè. Per altra banda, a mitjan novembre l'empresa va lliurar tres expedients més a tres treballadors del taller, segons ella per sabotejar 4.000 diaris d'un camió, però no van aportar cap tipus de prova d'aquest fet. El cas de "La Vanguardia" és un altre cas en què l'empresa fa el que li sembla i als treballadors i les treballadores, només els queda recórrer les seves mentides.

Seat no fa ni un pas enrere, nosaltres tampoc

Seccions Sindicals CGT Seat i Antonio Aranda

Vaga de fam d'acomiadats de Seat

El cap de setmana en què es complien 10 mesos de l'Expedient de Regulació d'Ocupació signat per Seat, CCOO, UGT i el govern tripartit de la Generalitat de Catalunya, que va suposar 660 acomiadaments, un grup d'acomiadats i acomiadades van decidir fer una primera vaga de fam el divendres 20, dissabte 21 i diumenge 22 d'octubre. I diem una primera vaga perquè no descarten realitzar-ne d'altres de més durada si no es readmet a tots i cada una de les persones acomiadades.

Després de gairebé 10 mesos, havia quedat demostrat el que des d'un principi ha defensat la CGT, que no és altra cosa que el frau de la signatura de l'expedient que va suposar l'acomiadament de 660 treballadors i treballadores. En les últimes setmanes, havíem vist com a causa de les produccions a l'alça previstes per Seat, era necessària la contractació de nous treballadors i treballadores, per la qual cosa els primers a entrar a treballar i ocupar els llocs necessaris haurien de ser els acomiadats; a més, Seat es veia obligada a abaixar la producció del model León en 21 cotxes diaris, no per les vendes sinó per falta de personal. Però la posició de l'empresa no canvia i només va cridar a alguns d'ells, prèviament enquestats i triats per UGT i CCOO, per realitzar-los la revisió mèdica, i el 3 de novembre van reingressar mitjançant contracte de relleu els primers 30, desconneixent quins criteris s'estan utilitzant per seleccionar l'ordre de reingresos.

El començament de la vaga de fam va tenir lloc el dia 20, realitzant prèviament una concentració i una roda de premsa a les 11 del matí a la plaça de la Universitat de Barcelona, acompanyats d'un nombrós grup de suport, per entrar posteriorment a les dependències de la Universitat de Barcelona on es portaria a terme la vaga de fam.

Unes 500 persones van visitar als vaguistes per a expressar-los la seva solidaritat.

La vaga de fam volia ser un primer avís a la Direcció de l'empresa Seat para exigir-li la readmissió abans de Nadal i un desmentiment de les informacions que asseguraven que el conflicte dels acomiadats estava en vies de solució.

Noves sentències d'acomiadaments nuls

Dels 645 acomiadats finalment per l'ERO de Seat, 190 eran afiliats d'UGT, 140 de CCOO i 136 de CGT. Els altres 179 no pertanyien a cap sindicat. La plantilla de Seat té uns 12.700 treballadors i treballadores, dels que uns 6.000 estan afiliats a UGT, uns 5.000 a CCOO i uns 500 a CGT.

Recordem que CGT va interposar 110 demandes pels acomiadaments. Fins ara, d'aquestes demandes, 25 s'han resolt declarant-los nuls i 23 declarant-los improcedents. CGT també va interposar un recurs d'alçada que reclama la readmissió dels 660 treballadors acomiadats fa gairebé un any.

Dels últims d'aquests acomiadaments nuls, sis van ser declarats el 14 de novembre, quan el Tribunal Superior de Justicia de Catalunya (TSJC) feia pública sentència d'aquests sis acomiadaments nuls corresponents tots ells a afiliats a CGT, ja que la sentència exposa que es va produir discriminació "quant a l'índex d'afectació" en els afiliats als sindicats. Aquesta conclusió es basa en el fet que l'ERO va afectar el 27% d'afiliats de CGT enfront del 3% dels d'UGT. La sentència, que revocava la sentència del Jutjat social número 26 que desestimava la demanda contra l'acomiadament presentada per set companys de Seat, considera que aquesta circumstància obliga Seat a justificar les causes d'acomiadament, una circumstància que considera que "no ha ofert" més enllà de "criteris de selecció" a títol "orientatiu". Així, la sentència conclou que aquest fet evidencia que "ha existit un tracte evidentment discriminatori que atempta contra el dret de llibertat sindical i que converteix en nuls els acomiadaments dels codemandants afiliats a la CGT", revocant la sentència del Jutjat social número 26 que desestimava la demanda contra l'acomiadament presentada per set companys de Seat. L'empresa va decidir recórrer la sentència al Tribunal Suprem.

Uns dies després, el 20 de novembre, una nova sentència de la Sala Social del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya tornava a estimar el recurs de suplicació presentat per sis acomiadats per Seat contra una sentència més dictada el passat 28 d'abril pel jutjat social nombre 26 de Barcelona, que havia declarat els acomiadaments com a procedents, declarant el TSJC nuls els acomiadaments dels treballadors, tots ells afiliats a la CGT. Igual que en la sentència anterior, en aquesta també queda clar que existeix discriminació en els acomiadaments realitzats per Seat, destacant la desproporció que existeix entre els percentatges d'afiliació a Seat i els percentatges d'acomiadats afiliats a la CGT.

La Direcció de Seat hauria de prendre bona nota, canviar radicalment d'actitud, complir amb la legalitat.

Reunions amb CGT i CCOO

L'Assemblea d'acomiadats i acomiadades de Seat va sol·licitar una reunió pel 14 de novembre amb el Comitè Intercentres de Seat i se'ls va enviar un burofax amb la convocatòria a les seccions sindicals de CCOO, UGT i de CGT, i al president del Comitè d'Empresa Matías Carnero. El dia 14, la Direcció de Seat va impedir de nou l'entrada a la delegació de l'Assemblea d'Acomiadats, entre els quals es trobaven treballadors que havien obtingut el nul radical i per tant són plantilla de Seat.

Donada la impossibilitat de reunir-se en els locals de Seat, la delegació de l'Assemblea d'Acomiadats i Acomiadades es van reunir amb representants de CCOO i CGT fora de l'empresa. UGT de Seat, que havia estat convocada a la reunió, no es va presentar. Per part dels acomiadats i acomiades es van exposar els motius de la reunió, concretats en una sèrie de reivindicacions centrades en la readmissió.

Empreses en lluita

Per altra banda, l'Assemblea d'acomiadats/des de Seat reunida el passat 14 de novembre després de ser informada dels acords i propostes adoptats pel comitè de solidaritat unitari, va acordar convocar una Assemblea de treballadors/as en lluita o davant greus conflictes amb les seves respectives empreses, especialment els treballadors/es d'Iberia amenaçats per la repressió després de l'obertura de desenes d'expedients, els treballadors/es de Mercadona, de La Vanguardia, etc.

Concentració davant el Parlament

Mig centenar d'acomiadats de Seat i sindicalistes de la CGT es van manifestar el 24 de novembre davant de la seu del Parlament de Catalunya, durant segona jornada de la sessió d'investidura del nou president de la Generalitat, José Montilla, a qui van fer arribar una carta exposant les seves reivindicacions. Els treballadors concentrats, portaven una pancarta amb el lema "Teniu un deute social. Readmissió Seat 660" i reclamaren la readmissió de tots els afectats per l'ERO de Seat.

La multitud d'irregularitats posa en perill centenars d'obrers

Continua la falta de seguretat en la construcció de la línia 9 del Metro

Aureliano Guemez i Antonio Aranda

Com ja explicàvem en l'anterior número del "Catalunya", les mesures de seguretat brillen per la seva absència en les obres de la futura línia 9 del Metro de Barcelona.

La línia 9, amb una longitud de 43 km de via i 46 estacions, que enllaçarà la zona de Santa Coloma de Gramenet amb l'aeroport del Prat, és una de les majors obres de construcció que es realitzen en aquests moments a la ciutat de Barcelona. Hi treballen centenars de persones i els riscos laborals són nombrosos. UTE LÍNIA 9 és l'empresa a la qual GISA (Gestió d'Infrastructures SA, empresa pública dependent de la Generalitat de Catalunya) va adjudicar la construcció de la línia. UTE LÍNIA 9 està conformada a la vegada per unes altres cinc empreses: FCC Construcción, Ferrovial Agroman, Obrascon Huarte Lain, COPISA Constructora Pirenaica i COPCISA.

La CGT ja s'ha manifestat sobre aquest assumpte, però ara es vol afegir el següent:

-Els treballs de construcció de la nova línia es realitzen a profunditats de fins a 70 metres, en condicions de molt de soroll, grans quantitats de pols de granit i poca ventilació.

-S'usen bombones d'oxigen acetilè.

-S'utilitzen substàncies tòxiques i components químics i additius molt agressius en contacte amb l'aigua quan el terreny és molt inestable, provocant amb això eczemes als peus i les mans.

-La renovació de l'aire és insuficient, el que provoca marejos, i en alguns casos, somnolència per falta d'oxigen.

-També cal destacar que en una obra d'aquesta envergadura no hi ha servei mèdic les 24 hores del dia; es limiten a tenir un ATS que no cobreix el torn de treball de la nit.

La Confederació General del Treball de Catalunya també ha denunciat la manca de formació (sobretot pel que fa als riscos que comporta aquesta sèrie de treballs) en molts dels treballadors, que pertanyen a contractes que al mateix temps són subcontractats per altres empreses.

Parcs i Jardins vol millors condicions i menys repressió

Secció Sindical CGT Parcs i Jardins

Més de 400 treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de Barcelona es van reunir el 17 de novembre en assemblea (i posteriorment es van concentrar a la plaça de Sant Jaume) per aprovar un calendari de mobilitzacions que incloïa jornades de vaga, la primera el 30 de novembre, per fer patent la preocupació per la consecució d'un Conveni que no els faci perdre més poder adquisitiu, que garanteixi la continuïtat de l'Institut Municipal com a ens públic, que el doti del personal suficient per desenvolupar les tasques asignades per l'Ajuntament de Barcelona, a part d'altres demandes de menor emvergadura, però no per això menys importants.

A més, es va comunicar a l'assemblea la imposició de cinc querelles criminals contra cinc treballadors, tots ells membres del Comitè d'Empresa, per part d'Imma Mayol, presidenta de Parcs i Jardins, per «comissió de delictes i faltes de desobediència, coaccions, calúmnies i vexacions injustes», pels fets de la pasada Festa de la Primavera 2006, en què una part de la plantilla es va manifestar per fer denotar el descontent general pels retards i la falta de voluntat a l'hora de negociar el Conveni a més de denunciar la intenció d'externalitzar serveis que fins ara feien.

Un altre tema que es va tocar va ser la proposta de sanció molt greu contra els treballadors de la brigada de poda que es va negar a utilitzar les plataformes Podathor, per falta de seguretat de les màquines. Falta de seguretat que més tard s'ha confirmat fundada i ratificade per l'Autoritat Laboral mitjançant l'Inspector de Guàrdia. Sembla una bogeria que havent-se confirmat el perill greu i imminent que patien aquestes màquines l'empresa s'atreveixi a dubtar que l'única intenció dels treballadors era no arriscar-se a patir un greu accident.

Comencen les jornades de vaga

El 30 de novembre, el 90 % de la plantilla va seguir la convocatòria de vaga i es van manifestar des del passeig Lluís Companys (davant dels jutjats) fins a la plaça de Sant Jaume, en una jornada de lluita per fer patent la preocupació per la consecució d'un Conveni que millori les condicions generals expressades en aquest mateix article. A més,

també es va mostrar el seu malestar per la querella presentada per l'Ajuntament de Barcelona contra cinc treballadors, el judici dels quals s'havia ajornat pel 4 de desembre.

Per completar la jornada, 150 treballadors van concentrar-se aquella tarda a la plaça de Sant Jaume durant l'acte en què l'alcalde de Barcelona Jordi Hereu inaugurava el pessebre municipal. Amb una pancarta amb el lema "Hereu passa de la pubilla i negocia amb la plantilla" i caretes amb la imatge d'Imma Mayol amb nas de Pinotxo, van acompanyar amb les seves consignes l'acte de l'alcalde.

Ajornada la querella contra 5 treballadors

Els treballadors i treballadores de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins es vam concentrar el 4 de desembre, després de la realització d'una Assemblea General de Treballadors, en la porta dels Jutjats de Barcelona per expressar la seva solidaritat amb els 5 companys de Parcs i Jardins, contra els quals la presidenta del Institut Imma Mayol s'havia querellat. El judici que per segona vegada va ser suspès, aquesta vegada per indisposició de la Magistrada, estava programat inicialment pel dia 30 de novembre. Després d'informar els companys i companyes concentrats de la suspensió es van registrar en el Jutjat d'Instrucció 14, dos escrits, un signat per les Federacions i Sindicats d'Administració Pública de CCOO, USOC, CGT i UGT i un altre escrit de solidaritat signat per més de 500 treballadors i treballadores de Parcs i Jardins en defensa del dret inalienable de poder expressar lliurement i públicament les seves discrepàncies i reivindicacions.

OPINIÓ: Neoliberalisme i administració i serveis públics

CGT Administració Públics Sector Generalitat
(cgt-generalitat@confluencia.net)

Les polítiques neoliberals de desmantellament i privatització (educació de fills i filles, sanitat, geriàtrics...) que apliquen els diferents governs de la Generalitat no solament ens afecten com a persones usuàries dels serveis públics sinó com a treballadors i treballadores d'aquests serveis, ja que empitjoren la nostra situació laboral.

L'Administració intenta englobar els sindicats en un projecte de "modernització" amb greus conseqüències laborals. Actualment, la majoria de sindicats s'adapten a l'agenda de l'Administració, posant només matisos o mesures pal·liatives a l'empitjorament de les nostres condicions laborals, però pacten de fet l'empitjorament d'aquestes. Aquesta dinàmica converteix els sindicats que estan a les meses de negociació en portaveus (crítics o no) de les posicions de l'Administració. Nosaltres creiem que els nostres representants sindicals haurien de tenir clar que es tracta d'un enfrontament, un conflicte d'interessos.

Tant l'Acord General sobre Comerç de Serveis (AGCS), com la Directiva Bolkenstein o l'Estatut de la Funció Pública pactat recentment pels sindicats majoritaris (CCOO, UGT i CSIF) i el govern del PSOE van, igual que les successives reformes laborals i de pensions, en la línia de buidar de garanties i drets la legislació laboral, la funció pública o les pensions, per tal que el mercat actuï lliurement. I ja hem vist el que fa el mercat de l'habitatge quan se'l deixa lliure. Als sectors liberalitzats l'argument que més competència afavoreix l'usuari i la baixada de preus és un eslògan fals i la realitat demostra que són serveis més deficients, cars i controlats per monopolis privats. El recent pla de pensions privat que gestiona 'la Caixa' o la proliferació de Mútues de prevenció de riscos són exemples propers que sols han servit per engreixar el negoci privat a costa dels diners de tots i totes.

Vénen temps de grans reestructuracions en el sector públic del qual formem part i que ens afectaran com a treballadors i treballadores. Han privatitzat les grans empreses públiques, com Telefónica, Iberia, la part no militar de les drassanes Izar, Campsa. Sectors sencers com l'Institut Català de la Salut (ICS) tenen a sobre un projecte de conversió en empresa pública. Al mateix temps, es fa palès el deteriorament de la sanitat i de l'ensenyament públics.

Les empreses de subcontractació i les ETT han anat agafant feines externalitzades en les administracions públiques, tals com la neteja, la seguretat, el manteniment dels edificis, la missatgeria. A la sanitat han estat les proves diagnòstiques, operacions i ambulàncies. Els menjadors escolars i el seu personal no s'han integrat mai a la plantilla pública. En els Serveis Administratius i Tècnics de la Generalitat s'estan externalitzant tasques pròpies dels cos subaltern; l'escanejat de documentació; a Economia i Finances la introducció de dades fiscals; la tramesa de campanyes de correspondència; el suport informàtic; l'el·laboració d'aplicatius informàtics; els 'call centers' o centrals de telefonia com el Telèfon d'Atenció al Consumidor, d'Informació de la Generalitat (012), d'Emergències (112), d'urgències sanitàries (061) i el de "sanitat respon". Així mateix tant els governs de CiU com el del Tripartit han externalitzat l'elaboració de projectes de llei i d'informes tècnics a professionals i a bufets d'advocats externs.

Sectors públics tradicionals i madurs com la sanitat i l'ensenyament han començat a retrocedir respecte als sectors privats gràcies a la subvenció i l'externalització del sector públic. Sectors públics no desenvolupats com els de llars d'infants, atenció a la infància, geriatria, dependència, de persones discapacitades i d'atenció a persones drogodependents, estan creixent de manera privada, concertada o com a ONG. En el cas dels geriàtrics privats, aquests estan usurpant els estalvis de tota una generació, provocant l'empobriment de les famílies que poden pagar o desatenció de les que no poden, per inexistència de places públiques, mentre els treballadors i treballadores del sector pateixen gran precarietat i baixos salaris. La gestió del medi ambient continua sent un espai on l'Administració no intervé a causa dels interessos que hi operen.

La doctrina liberal de l'estat mínim i de deixar al mercat la prestació de serveis uneix a partits tradicionalment liberals en l'economia, com els de CiU o el PP amb els del Tripartit, que es diuen que són d'esquerres, PSC-PSOE, ERC i ICV-EUiA. A les autonomies que governa el PP desplega les fundacions sanitàries i parlen fins i tot del "xec sanitari", i el Tripartit ha parlat obertament del futur copagament de la sanitat.

Com enfrontar aquest problemes?

Es tracta de defensar-nos. D'enfrontar aquesta política de pacte en la qual, en qüestió laboral, s'aplica allò que decideix Funció Pública. Per això, necessitem un altre tipus de representació que trenqui amb la dinàmica actual d'utilitzar les meses de negociació com el centre de l'acció sindical intentant aconseguir el màxim de la mesa i, posteriorment, informar dels resultats en assemblees o fulls. Però, a les meses no hi ha força sense reivindicacions acordades prèviament en assemblees i amb mobilitzacions conseqüents.

No es pot aconseguir canviar aquesta dinàmica si no és amb la mobilització. Per aturar les privatitzacions, i revertir-les, per un Estatut de la Funció Pública fruit d'una veritable negociació amb tots els treballadors i treballadores; per una administració que doni servei al poble i no als interessos partidistes dels polítics de torn.

La repressió segueix a la criminalització mediàtica

Expedientats i encausats per la vaga del Prat

Col·lectiu Catalunya

El passat 28 de juliol, centenars de treballadors i treballadores d'Iberia enfrontats a un possible acomiadament massiu decidien entrar a les pistes de l'Aeroport del Prat.

Com a resposta repressiva amb posterioritat a la vaga, per un costat, Iberia ha obert 62 expedients sancionadors a treballadors i treballadores; per un altre costat, en el procés judicial obert sobre els fets del Prat, en el que hi ha encausats els 9 treballadors detinguts més una quantitat encara per determinar, la jutgessa que porta el cas ha obert diligències per possibles delictes de danys, resistència a l'autoritat i alteració greu de l'ordre públic, delictes castigats amb penes de presó d'entre sis mesos i quatre anys, mentre que la fiscal del cas demana que s'investigui si l'ocupació de les pistes i la paralització de l'aeroport podrien constituir un delicte de sedició. La fiscal es basa en l'article 20 de la Llei penal processal de la navegació aèria que entre altres coses castiga els empleats que abandonin col·lectivament les seves funcions a l'aeroport en actitud de protesta. El càstig per als instigadors va de vuit a deu anys i de quatre a vuit pels que no hagin dirigit la revolta. Aquestes serien les penes a què es podrien enfrontar els treballadors, a més de quedar inhabilitats per a qualsevol feina pública durant el mateix període, una autèntica barbaritat.

A dia 20 d'octubre, es feia públic en els mitjans informatius que la jutge instructora havia ordenat a la Guardia Civil que prengués declaració com a imputats a desenes de treballadors del servei de terra d'Iberia, a més dels nou detinguts, per aclarir la seva participació en la invasió de les pistes de l'aeroport de Barcelona el passat 28 de juliol. Fonts judicials van explicar que, a part dels detinguts durant la protesta, la Guardia Civil del Prat de Llobregat havia interrogat ja en qualitat d'imputats 26 empleats més i, segons diferents fonts judicials, la quantitat final d'empleats interrogats estarà entre 30 i 60, en la seva majoria del torn de matí, ja que va ser en aquesta franja horària quan es va celebrar la protesta, i operaris dels vehicles de transport d'equipatge, amb els quals els treballadors van bloquejar les pistes de l'aeroport.

Als treballadors cridats a declarar, entre els quals hi figura un delegat sindical de la CGT, se'ls imputen presumptes delictes de sedició i alteració greu de l'ordre públic. Una vegada disposi de les declaracions efectuades per la Guàrdia Civil, la jutge instructora decidirà si crida a declarar als treballadors imputats. Per la invasió de les pistes de l'aeroport van ser detinguts nou treballadors. La titular del jutjat d'instrucció del Prat va obrir a la fi de juliol diligències prèvies pel col·lapse en l'aeroport arran de l'atestat policial que va elaborar la Guardia Civil i de les denúncies presentades per alguns dels passatgers que es van veure perjudicats per la protesta.

Iberia suspèn de feina i sou 59 treballadors

La companyia Iberia va fer pública, a finals de novembre, la decisió de suspendre de feina i sou 59 treballadors del servei de terra de l'aeroport del Prat com a responsables de "fets molt greus" durant la vaga del 28 de juliol passat. Nou treballadors han estat sancionats amb 60 dies de suspensió, 25 empleats amb sancions de 45 dies i els 25 restants amb 16 dies. Els sindicats van decidir recórrer contra les sancions i obrir un fons per ajudar els afectats.

Quatre mesos després de la vaga i arran d'una investigació interna, Iberia va resoldre que 59 treballadors van cometre faltes molt greus, segons el reglament de l'empresa, per l'ocupació de les pistes, fet que va obligar a cancel·lar 544 vols i va deixar en terra 100.000 passatgers. La companyia considera que totes les faltes tenen la mateixa gravetat però les sancions es van acordar segons la possibilitat de demostrar la participació dels implicats en els fets. Seguint aquest criteri, els empleats amb la sanció més alta, de 60 dies, són els nou que va detenir la Guardia Civil a les pistes. 25 treballadors seran multats amb 45 dies perquè Iberia afirma que té constància que van ocupar les pistes a partir de les gravacions de càmeres de seguretat i dels mitjans de comunicació. I els 25 restants estaran 16 dies sense feina ni sou «pels danys produïts», segons portaveus de la companyia.

Els sindicats recorreran contra les sancions perquè consideren que moltes no estan fonamentades. El comitè –CCOO, UGT i minoritaris com ara CISA i CGT, aquests dos últims amb dos delegats expedientats– van posar en mans dels seus advocats la manera de recórrer contra les suspensions. Els sindicats van decidir recórrer en primer terme contra les suspensions de 16 dies, ja que creuen que Iberia actua sense proves, ja que cada matí els vehicles que es van utilitzar durant la vaga per bloquejar les pistes s'assignen a un treballador diferent, per la qual cosa no hi ha un empleat responsable d'un vehicle. Els sindicats consideren per aquest motiu que és arbitrari castigar els empleats que aquell dia estaven al càrrec dels vehicles perquè qualsevol treballador els podria haver mogut. Els advocats estudiaran també com afrontar la resta de sancions.

El que sí que va acordar el Comitè d'Empresa és crear una caixa de resistència per recollir fons per ajudar els expedientats durant la suspensió de feina i sou. Els sindicats no van concretar la xifra que haurien de recaptar i que podria superar els 80.000 euros. La CGT, a més, recollirà diners per als tres afiliats seus sancionats.

Foment investiga Correos després de les denúncies de CGT

Sindicat Federal CGT Correos

La CGT ha denunciat Correos per falta de repartiment del correu i l'incompliment reiterat de la Llei postal i, com a resultat, el Ministeri de Foment investiga els centres de repartiment de les localitats de Tordera, Terrassa, Arenys de Munt, Sant Cugat del Vallès. S'espera que aviat passin per Piera, Santa Coloma de Gramenet, l'Hospitalet del Llobregat i Barcelona Districte 4.

Les denúncies indiquen els milers d'objectes, el nombre de dies que s'han deixat de repartir i la població afectada.

-Terrassa (1a denúncia el 12 de maig de 2006): 70.000 objectes, entre 7 i 22 dies, 220.000 afectats.

-Arenys de Munt (denúncia del 7 de juny de 2006): 16.000 objectes, entre 3 i 6 dies, 7.500 afectats.

-Sant Cugat del Valls (denúncia del 14 de juliol de 2006): 135.000 objectes, entre 15 i 30 dies, 75.000 afectats.

-Hospitalet del Llobregat (denúncia del 9 d'agost de 2006): 40.000 objectes, entre 15 i 30 dies, 60.000 afectats.

-Piera (denúncia del 25 d'agost de 2006): 80.000 objectes, entre 4 i 7 dies.

-Terrassa (2a denúncia del 31 d'agost de 2006): 20.000 objectes, entre 15 i 30 dias, a la zona de "Can Perellada".

-Santa Coloma de Gramanet (denúncia del 31 d'agost de 2006): 90.000 objectes, entre 15 i 35 dies, 120.000 afectats.

-Barcelona Districte 4 (denúncia del 27 de setembre de 2006): 20.000 objectes, entre 20 i 30 dies, 40.000 afectats.

-Terrassa (3a denúncia del 28 de setmbre de 2006): 90.000 objectes, entre 5 i 21 dies, 220.000 afectats.

-Tordera (denúncia del 17 d'octubre de 2006): 20.000 objectes, entre 3 i 5 dies.

Tenim també constància que els inspectors han realitzat visites a centres de classificació (CCP - Colon) i distribució (Sagrera) del correu. Correos publicita unes dades de les acumulacions que no es corresponen amb les reals, d'ús intern. Any rere any, s'excusa dient que són "fets puntuals i en vies de solució" però oculta deficiències estructurals.

Coneixen trucs i estratègies per minimitzar la gravetat del succeït i ocultar la realitat davant els inspectors de Foment. Els inspectors haurien de mirar els segells de les dates d'admissió de la correspondència (matasegells) per comprovar el retard en el correu, a banda de les acumulacions. A més a més, són els treballadors i els usuaris qui podrien aprotar la informació més fidel i no pas l'empresa.

QUI PAGA, MANA

Els autònoms dependents: un nou retrocés cap a la precarietat

Vicent

Anys li ha costat al moviment sindical aconseguir una jornada laboral de vuit hores, vacances pagades, salaris dignes, pagues extraordinàries, dret a l'atur i a la pensió de jubilació o que l'empresari assumisca la responsabilitat social de pagar una part important de les cotitzacions de la seguretat social i l'atur dels treballadors. En certa manera, les condicions laborals enumerades i les cotitzacions fan que l'empresari retorni part de la plusvàlua, de la qual s'apropia però que es generada pels treballadors, en forma de drets socials i cotitzacions.

L'administració pot fer perillar aquesta situació quan pretén crear la figura d'autònom dependent, en el marc de l'esborrany de l'Estatut de l'autònom, que ve a legalitzar «de facto» el que fins ara era una il·legalitat denunciable: els falsos autònoms. Converteix en una pràctica legal allò que actualment no era més una estratègia dels empresaris per incrementar els seus marges de beneficis a costa dels salaris i els drets dels treballadors a partir estalviar-se el pagament de la seguretat social, les pagues extra, les vacances o les hores extraordinàries.

A canvi d'aquesta renúncia, els sindicalistes –essencialment CC.OO.- que la defensen, afirmen que es guanyen drets de representació que serien l'inici d'un procés de millora de les condicions d'aquest col·lectiu. I les millores que farien tendirien a recuperar els drets ja reconeguts actualment i que es poden solucionar amb acció sindical i inspectora? No tindria més sentit, en comptes de fer un pas endarrere amb l'esperança de poder fer-ne un endavant, fer-ne un endavant directament? I fer-ho a partir de posar multes més altes a les companyies en cas que tinguen falsos autònoms?, o indemnitzacions per als treballadors que en cas de ser-ho denuncien?, o una major vigilància per part de la inspecció per tal que no es produisca aquesta situació?

Actualment, existeix un nombre creixent de falsos autònoms, ara autònoms dependents, però la solució no arriba de rebaixar els seus drets i legalitzar situacions de precarietat sinó, senzillament, de fer complir la llei. L'administració hauria d'optar per incrementar el nombre d'inspeccions, facilitar les denúncies i la protecció als denunciants o fomentar la implantació dels sindicats.

Caminada reivindicativa entre La Pobla de Montornès i el Catllar

'Més tren, menys AVE', accions en defensa del ferrocarril al Camp

Text: SFF-CGT Tarragona; Fotos: Joan Ramon Ferrándiz

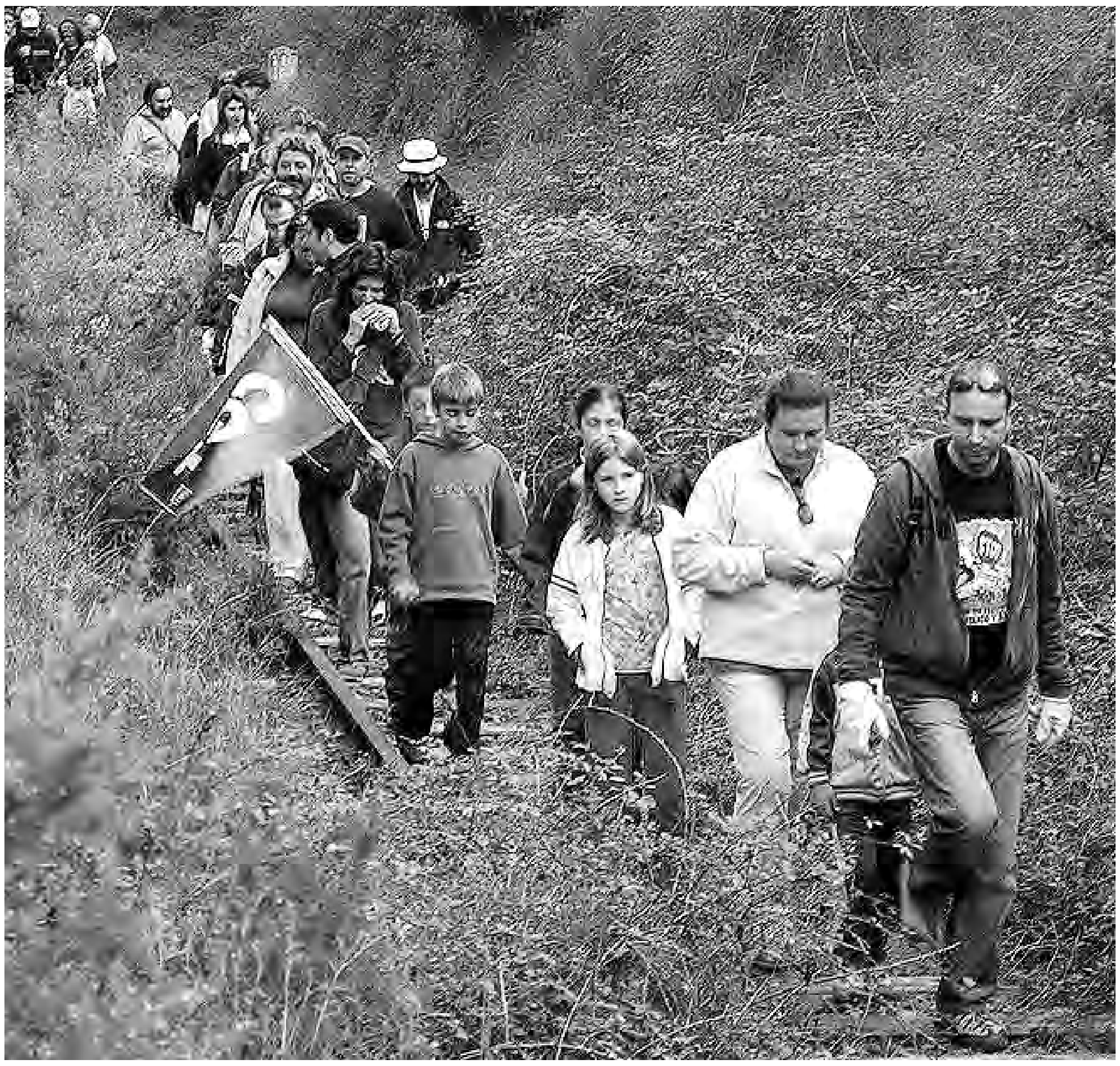

Unes 50 persones van participar, el diumenge 12 de novembre, en una caminada reivindivativa convocada per la Coordinadora de Defensa del Ferrocarril de CGT sota el lema "Menys AVE i Més Trens a les comarques de Tarragona", caminada que es va realitzar entre la Pobla de Montornès i el Catllar per la via actualment fora de servei de la línia que uneix Roda de Berà amb Reus. En acabar la marxa, es va realitzar un dinar popular.

Les reivindicacions principals de l'acció eren:

-Augmentar el trànsit de mercaderies per ferrocarril (el 94% d'elles circulen per carretera), condicionar les instal·lacions del port de Tarragona per donar una resposta àgil a la distribució d'aquestes, així com les terminals de Constantí i Tarragona Classificació.

-Estendre la xarxa de Rodalies de Barcelona fins a Tarragona i Reus, millorant el servei, tant en freqüències com en qualitat de serveis.

-Reobertura de les estacions tancades en els últims anys. Condicionament dels edificis en totes les estacions del Camp de Tarragona i les Terres de l'Ebre.

-Reobertura de la línia Roda de Berà-Reus, unint l'aeroport i la nova estació de l'AVE amb Tarragona, Reus i Valls, per mitjà d'una xarxa ferroviària lleugera que utilitzaria els traçats ferroviaris existents, tant el traçat de l'antiga via de Reus a Roda com de les línies existents per Sant Vicenç de Calders, Valls, Reus i Tarragona.

Les necessitats de la població passen per un ferrocarril que vertebri el territori, que doni servei real als ciutadans i a les ciutadanes, permetent el dret a la mobilitat de les majories, farts de veure passar l'AVE a 300 km/h per tal que els executius es desplacin entre les grans ciutats i que no puguem viatjar entre dues poblacions de la nostra pròpia comarca per manca de trens o fins i tot pitjor… per la seva inexistència. El 99% de la població viatja en Rodalies i Regionals, enfront del 1% de l'AVE, les inversions són del 97% per a l'AVE i el 3% per al ferrocarril convencional.

En un futur immediat, com a conseqüència de la privatització i de no atendre raons socials objectives, es podrien tancar estacions, suprimir parades i fins i tot trens, disminuint encara més la qualitat del servei, i tot això per rendibilitzar els comptes de resultats d'empreses privades/concessionàries que explotarien aquest tipus de transport.

A les Comarques de Tarragona, en els últims 15 anys, s'han tancat de manera permanent gran nombre d'estacions com Vila-seca, Altafulla, l'Espluga de Francolí, Alcover, Vilabella, Vilaverd, Salomó, Roda de Berà, Nules-Bràfim, Marçà-Falset, les Borges del Camp, Riudecanyes-Botarell, Guiamets-la Serra d'Almos, Camarles, l'Ampolla, Santa Bàrbara, Freginals, Ulldecona, etc. Les estacions d'Ascó, Riba-Roja, Flix, Móra la Nova, l'Hospitalet de l'Infant i Montblanc poden patir de manera immediata la perduda de personal. Resulta paradoxal que convisquin en la mateixa comarca el malversament de l'AVE i la realitat d'estacions que no tenen ni enllumenat. També continuen oblidats projectes tan necessaris com el del baixador de la zona universitària de Reus, o continuïn els 10 anys de provisionalitat de l'estació de Torredembarra (tercera estació de Tarragona en nombre d'usuaris).

La reobertura de la línia Reus-Roda de Berà podria tenir un paper important en les comunicacions de les Comarques de Tarragona. És intolerable que després de la desorbitada despesa de la línia de l'AVE, l'estació del Camp de Tarragona no tingui una connexió de ferrocarril amb els principals nuclis urbans de la comarca, fent dependre el ciutadà i la ciutadana del vehicle privat. Des de la CGT es té previst començar una roda d'entrevistes amb els alcaldes de la Pobla de Montornès, la Riera de Gaià, el Catllar, Perafort i el Morell, perquè són les poblacions que gaudirien del servei ferroviari si la línia entre Roda de Berà i Reus s'obrís novament al públic, amb l'objectiu d'explicar als batlles la viabilitat tècnica i econòmica del projecte.

Concentració durant la inauguració de l'AVE fins a Tarragona

El SFF-CGT i la Federació Intercomarcal de Tarragona van convocar una concentració el 18 de desembre amb motiu de la inauguració de la línia de l'AVE fins a Tarragona i de l'estació de l'AVE a la localitat tarragonina de Perafort, continuant amb la seva campanya de Defensa del Ferrocarril com servei públic i dintre de les accions iniciades en el camp de Tarragona "+Trens i –AVE". Als actes d'inauguració hi havia representants de la classe política estatal i autonòmica, a més dels directius de les empreses ferroviàries. Un grup de manifestants es van situar amb pancartes als accessos a l'estació de Perafort durant el matí, per mostrar seu desacord amb aquesta forma malversadora de recursos i elitista d'entendre el transport, i per a protestar per la deixadesa de la xarxa ferroviària convencional, traduït en tancament d'estacions, freqüència i fiabilitat dels trens, així mateix la inauguració d'aquesta línia coincideix amb la defunció de les connexions diürnes amb Madrid, Zaragoza i Lleida des de les estacions de Renfe de Tarragona, Reus, Valls i Montblanc.

Segons la CGT, l'engegada d'auesta estació suposa:

-L'AVE condiciona els ciutadans a viatjar des de l'estació del Camp de Tarragona, deixant l'actual estació sense connexions diürnes a Madrid, i en un futur a València i Andalusia, podent repercutir en el futur amb el servei de trens regionals.

-L'accessibilitat a l'estació del Camp és totalment insuficient, pel que els temps efectius de viatge seran pràcticament iguals, fins i tot superiors depenent de la procedència dels viatgers.

-S'encareixen els preus del viatge en la majoria de casos, als quals al preu del bitllet, s'han de sumar els tikets d'aparcament en l'estació, el de taxi, autobús etc.

-El personal laboral de l'estació del Camp, serà contractat de manera precària amb unes condicions laborals i econòmiques inferiors als treballadors de Adif.

La nova estació del Tren d'Alta Velocitat del Camp de Tarragona és la inversió més cara de les escomeses històricament a Tarragona, i a sobre no solucionarà de cap manera la problemàtica de mobilitat en aquestes comarques.

El naixement d'aquesta línia, coincideix amb la defunció dels trens diürns que connectaven l'estació de Tarragona amb Madrid, Saragossa i Lleida, on en principi solament passaran els trens en direcció a València (fins que es construeixi la connexió del braç Mediterrani, a partir de llavors, tampoc), així mateix els trens regionals que ara circulen per la línia convencional, podrien veure disminuïda la seva freqüència amb la posada en servei dels "regionals" que circulessin per la nova línia, i que no donaran servei a totes les comarques.

A més, la inauguració precipitada d'aquesta estació comporta paradoxes, com la seva posada en funcionament sense tenir assegurats els serveis més bàsics, que van des del subministrament d'aigua o la recollida de residus, a la falta d'accés en servei public, en no tenir trens que connectin les principals estacions de Tarragona amb la del Trend'Alta Velocitat, a més el servei dautobús i taxi no està concretat encara.

Manifestació contra la precarietat, els acomiadaments i el terrorisme patronal

21 de gener, manifestació obrera a Barcelona

Les agressions de la patronal a les condicions de treball i als drets bàsics de la classe treballadora a Catalunya se succeeixen sense parar. La precarietat laboral es manté en uns percentatges tercermundistes i afecta especialment joves, dones i immigrants.

Els acomiadaments massius com els de Seat, les reestructuracions salvatges com la d'Iberia, les segregacions que tenen com a objectiu abaratir l'ocupació com a La Vanguardia, la repressió patronal amb acomiadaments, sancions i pallisses com a Mercadona, els processos de privatització de serveis públics que afecten Parcs i Jardins, el transport ferroviari i la sanitat, els tancaments i les deslocalitzacions d'empreses com Miniwatt, Braun, etc, s'han produït davant de la passivitat, quan no davant de la complicitat oberta, de les institucions i del Govern de la Generalitat.

Els treballadors i les treballadores de Seat, Iberia, Mercadona, La Vanguardia, Parcs i Jardins, etc. ens hem mobilitzat contra cada una d'aquestes agressions. És més, la lluita dels acomiadats i acomiadades de Seat, dels vaguistes de Mercadona, dels treballadors de La Vanguardia, dels treballadors de Parcs i Jardins s'ha mantingut viva en conflictes de llarga durada, conscients que la resistència, junt a la solidaritat, són condicions necessàries per obtenir les nostres reinvindicacions.

Tot i que gràcies a la lluita i a les demandes davant dels tribunals s'han aconseguit algunes victòries parcials, tal i com s'ha evidenciat en sentències del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha declarat nuls els acomiadaments de diversos treballadors de Seat, encara queda molt de camí per aconseguir una solució justa per a tots els conflictes laborals que es van acumulant.

L'acusació de sedició contra 78 treballadors d'Iberia (que en cas de prosperar pot comportar penes d'entre 4 i 10 anys de presó) per haver ocupat les pistes (acció que qualsevol treballador haguéssim realitzat en les mateixes circumstàncies), les querelles criminals i amenaces de sanció contra treballadors de Parcs i Jardins en l'exercici dels seus drets, etc, són una expressió de l'actitud cada vegada més autoritària i repressiva del sistema capitalista, i dels governs i administracions al seu servei, contra la classe treballadora. Mentre els empresaris, directius, governants responsables dels tancaments, deslocalitzacions, acomiadaments, fraus massius segueixen en la completa impunitat, o inclús se'ls condecora amb la Creu de Sant Jordi, els treballadors i les treballadores som amenaçats, reprimits, acomiadats, per exercir els nostres drets en defensa d'un treball digne, d'un servei públic de qualitat, etc.

Només la unitat en la lluita, la solidaritat, ens permetrà avançar cap a una solució justa de tots els conflictes laborals que es van acumulant: Seat, Iberia, Mercadona, Parcs i Jardins, La Vanguardia, Codex, etc. Només la mobilització de la classe treballadora i de la ciutadania solidària podrà acabar amb la lacra dels acomiadaments, tancaments d'empreses i precarietat, conquerint el dret al treball en condicions dignes; només amb la lluita podrem restablir uns serveis públics de qualitat; només amb l'acció col·lectiva podrem defensar les llibertats i els drets sindicals cada cop més amenaçats.

En els darrers anys han sigut acomiadats milers de treballadors i treballadores a Catalunya. Avui som nosaltres, demà pots ser u.

És hora d'exigir al Govern d'Entesa de la Generalitat que governi a favor dels treballadors i les treballadores, que són precisament els que, majoritàriament, els han votat, i respongui positivament a les nostres reivindicacions.

Per aquests objectius us convoquem a una Manifestació el proper 21 de gener, a les 12 hores, a la Plaça Universitat de Barcelona.

Treballadors i treballadores d'Empreses en Conflicte amb el suport de CO.BAS, CGT, CNT, CISA, IAC, SU, Xarxa contra els Tancaments i la Precarietat.

Alguns resultats d'Eleccions Sindicals on es presentava CGT

Ensenyaent públic no universitari

CGT presentava llistes a Barcelona i Lleida, amb 1.067 vots a la demarcació de Barcelona, que representen 5 delegats/des, i 90 vots a la de Lleida, insuficients per aconseguir representació. Més informació a: www.cgtcatalunya.cat/cgtense/

UAB

Òrgans de representació del Personal Docent i Investigador de la Universitat Autònoma de Barcelona (Comitè d'Empresa del PDI-Laboral i Junta de PDI-Funcionari) del 29 de novembre, CGT incrementa representació, passant de 5 a 6 delegats/des (3 de PDI-Funcionari i 3 de PDI-Laboral). Info: http://www.cgt-uab.net

Caprabo Barcelona

A sis centres de Caprabo a Barcelona i rodalies: CGT, 30 delegats; CCOO, 23; i UGT, 23.

Cerveses Damm de Sta. Coloma de Gramenet

La CGT passa d'1 delegat que tenia a 3 delegats. La resta del Comitè: CCOO, 4; i UGT, 2.

L.S.G. Sky Cheff

CGT, 5 delegats; i CCOO, 4.

Autoritat Portuària de Tarragona

CGT, 2; UGT, 5; CCOO, 3; USOC 2; i SPPP, 1.

Repsol Petroli Tarragona

La Confederació obté 5 delegats en el centre de treball de Tarragona.

Celebrades les eleccions sindicals el 29 de novembre en tots els centres de treball de Repsol Petroleo, la CGT ha passat de 2 a 5 delegats a Tarragona. La Confederació passa a ser la segona força sindical en aquesta empresa. La resta de delegats són per CCOO, 7; UGT, 5; CTI, 3; i STR, 1.

Banca

El dia 20 de desembre del 2006, la CGT va obtenir una representació superior l 10 per cent entre els 400 delegats i delegades triades.

Delegats i delegades escollides a Catalunya: Barcelona, 59; Girona, 5; Lleida, 10; i Tarragona, 10; total: 75. La representació és pròxima al 15%.

Delegats i delegades escollides a les Illes: 33. La representció arriba al 32,35%.

Delegats i delegades escollides al País Valencià: Alacant, 10; Castelló, 4; València, 9; total: 23. La representació arriba al 6'04 %

A nivell estatal, el total de delegats i delegades està entorn de 4.100, i la Confederació General del Treball està pròxima a l'11 per cent.

Metro de Barcelona

16 anys sent la força sindical més votada al Ferrocarril Metropolità de Barcelona. La CGT, per quarta vegada consecutiva, ha tornat a rebre el suport dels treballadors del metro en les eleccions sindicals realitzades el 20 de desembre.

Els delegats han quedat distribuïts de la manera següent:
CGT, 8 (5+3); CCOO, 6 (4+2); UGT, 5 (4+1); SU, 4 (3+1)
CPT; 3; SIM, 1.
Més informació:
www.cgtmetro.org

365 organitzacions socials de tipus divers van crear l'Assemblea Popular dels Pobles de Oaxaca, amb àmplia representació indígena

La lluita d'uns mestres deriva en lluita social àmplia a l'Estat de Oaxaca

La CGT davant el conflicte de Oaxaca (a Mèxic)

Comitè Confederal CGT

La Confederació General del Treball denuncia enèrgicament la decisió del govern mexicà d'enviar efectius policials i militars per "restaurar l'ordre social i la pau" a Oaxaca i intentar acabar d'aquesta manera amb la digna i pacífica resistència popular que té lloc des que en el mes de maig els i les mestres es van declar en vaga.

(...) Es denuncia especialment la hipocresia dels arguments que pretenen justificar la intervenció policial i militar, així com l'intent de controlar la informació relativa a aquest conflicte, tractant de silenciar les fonts crítiques amb l'actuació governamental que culmina amb l'assassinat, el divendres 27 d'octubre, del càmera nord-americà Brad Will, membre d'Indymedia, tirotejat en el moment de documentar un atac paramilitar contra els integrants del APPO.

Es denuncia també la manipulació informativa que es pateix a l'Estat espanyol sobre la situació actual a Mèxic. Totes les persones, col·lectius i pobles que s'aixequen contra la injustícia en el món tenen el nostre respecte i solidaritat; totes les persones tenen dret a viure d'acord amb les nostres concepcions i en unes condicions de vida dignes, així com a lluitar contra qualsevol tipus d'opressió ideològica, cultural i econòmica, i concebre aquesta lluita com la de tots i totes en el seu conjunt.

Per això, des de la CGT es dóna suport a les nombroses lluites dels pobles del món i, en aquest marc, ens solidaritzem amb el poble d'Oaxaca (...)

Sol·licitem:

- La destitució i sortida del Governador Ulises Ruiz.
- La sortida immediata dels cossos policials, militars i paramilitars (...).
- El respecte de l'autonomia del moviment popular i pacífic configurat en la APPO (Asamblea Popular del Pueblo de Oaxaca) i per tant, de les seves demandes.
- Justícia digna per als responsables materials dels assassinats, que des de l'inici del conflicte es realitzen contra el moviment social d'Oaxaca. Amb això també es denuncia els governs priistes que protegeixen a grups paramilitars encarregats de fer la feina 'bruta'.

Sobre la Insurrecció Popular a Oaxaca

Pedro Pineda i Antoine Libert (Indymedia Chiapas)

Què és l'APPO?

L'Assemblea Popular dels Pobles de Oaxaca (APPO) neix el 17 de juny de 2006 com una aliança de 365 organitzacions socials, ajuntaments populars, mestres de la Secció 22 del magisteri i ciutadans i ciutadanes a títol individual. Els 16 pobles indígenes de l'estat mexicà d'Oaxaca estan representats en aquesta Assemblea Popular. Vegem per què van decidir ajuntar-se i prendre en les seves mans el seu propi destí.

Per què sorgeix?

1. Des de fa dècades, el poble d'Oaxaca (Mèxic) ha combatut el saqueig dels seus recursos naturals i la seva biodiversitat per part de les grans empreses. Per exemple, a través del Pla Puebla-Panamà, el govern mexicà i les empreses han volgut expropiar les terres ejidals i comunals dels pobles indígenes per a construir megaprojectes. D'aquestes lluites en van sorgir centenars d'organitzacions populars i combatives en tot l'estat.

2. Ulises Ruiz Ortiz (URO) es va imposar com a governador de l'estat de Oaxaca pel PRI a través d'un frau electoral a l'agost de 2004. Des del primer moment ha portat a terme una brutal repressió i violació dels drets humans com a resposta a les demandes socials i per defensar el model neoliberal.

3. El 14 de juny, Ulises Ruiz va intentar desallotjar violentament la plantada que mantenien mestres de la Secció 22 des de maig 2006 en demanda de millors condicions de treball. Això va provocar diverses detencions i desaparicions, i l'avortament d'una dona a causa dels gasos lacrimògens. Aquesta agressió va ser la gota que va fer vessar el got: els veïns van sortir en defensa dels maestres i van reprendre la plaça del Zócalo. Tres dies després, es constitueix l'APPO, unint les diverses lluites de l'estat i exigint la caiguda del governador.

Com està organitzada?

Totes les decisions importants es decideixen en assemblea. Compta amb una Direcció Provisional, però el veritable poder resideix en les bases socials, la qual cosa ha impedit al govern federal afeblir el moviment. En moltes regions de l'estat i en colònies hi ha APPO regionals. Aquí es prenen acords i es duen propostes a l'assemblea general de l'APPO, que se situa en la capital d'Oaxaca. S'està construint una altra manera de fer política, una veritable democràcia popular. La gent sent seva l'APPO i per això lluita contra la repressió de manera heroica i organitzada.

Què proposa l'APPO?

La seva demanda principal és la sortida del governador, U.R.O., però l'APPO va molt més allà. Durant els gairebé cinc mesos transcorreguts des del seu naixement, ha anat assumint el control de la capital de l'estat i de molts altres municipis. Sota el lema "Ulisses ja ha caigut!", l'APPO va anar tancant totes les oficines del govern estatal, mostrant que no necessiten més mals governants. U.R.O., per tant, ja és exgovernador en la pràctica.

L'APPO proposa que en tots els estats de Mèxic es formin Assemblees Populars, que les organitzacions de base s'ajuntin per portar a terme una nova forma de fer política en cada estat i a tot Mèxic.

Repressió i solidaritat

En resposta a les demandes justes del poble de Oaxaca, el govern d'U.R.O. no ofereix una altra solució que la repressió, apostant pel desgast del moviment a través d'una guerra bruta. Els paramilitars d'Ulisses Ruiz porten a terme atacs armats contra les nombroses barricades que cada nit posen àvies, infants, mestresses de casa i altres veïns en les diferents colònies de la ciutat. Al mateix temps, el govern federal manté un doble discurs: fa veure que negocia mentre reprimeix. Els mitjans de desinformació (Televisa, TV Azteca) tracten de desprestigiar i criminalitzar el moviment per a justificar una sortida violenta al conflicte.

El 27 d'octubre, pistolers del PRI van assassinar tres companys, incloent el periodista independent d'EUA Brad Will, membre d'Indymedia. Pressionat pel govern d'aquest país, el govern federal va enviar a la Policia Federal Preventiva (PFP), amb el pretext de restablir "l'ordre i la pau". Enfront de la invasió d'aquestes forces policíaques-militars, el poble ofereix resistència civil pacífica, formant barreres humanes, portant flors i cantant l'himne nacional. Des de la seva entrada a la ciutat, la PFP comet quatre assassinats, elevant a 16 la xifra de morts comprovats que ha deixat la repressió des del naixement de l'APPO. Sumen 44 morts en el govern d'U.R.O.

L'ocupació militar ha provocat accions de protesta en tot Mèxic i en 26 països diferents. "La Otra Campaña", juntament amb altres moviments, va bloquejar carreteres per tot el país el dia 1 de novembre. A Chiapas, van ser tancades totes les carreteres que passen per territori zapatista. Enfront d'aquesta solidaritat, el 2 de novembre la PFP busca callar la veu del moviment, assaltant les instal·lacions de Radio Universidad. Després d'una batalla feroç de més de set hores, joves, veïns, dones i mestres van obligar la PFP a replegar-se, assolint una victòria històrica per al poble.

Davant la brutalitat governamental, com la qual hem vist contra Atenco, els miners de Sicartsa i La Otra Campaña, la resposta organitzada, pacífica i popular a Oaxaca ens ensenya que és essencial plantar cara a la por i seguir enfortint la resistència a la recerca d'una democràcia participativa. La quantitat de desapareguts i detinguts continua augmentant diàriament. No obstant això, la lluita seguirà fins que els nombrosos presos i desapareguts a tot el país tornin a les seves famílies, les seves comunitats i les seves organitzacions.

Molt més allà de les protestes, és moment de construir una altra manera de fer política. A Oaxaca, el poble no es detindrà amb la caiguda d'Ulises Ruiz, sinó que seguirà construint un veritable poder popular. Aquest moviment no és de líders, és de bases. És hora de donar-los suport.

Tema del mes

ELECCIONS A CATALUNYA

Democràcia sense participació. Els polítics... cada vegada més aïllats?

Text: Guillem Sànchez i Barrull; foto: Mireia Bordonada

En un gag d'un conegut programa d'humor de TV3, Ángel Acebes imitava Bruce Lee de l'anunci de cotxes que aconsella "deixar d'entendre la realitat" per ser "realitat". El gag es referia a la versió "popular" de l'11-M, però segurament l'acudit seria aplicable a tota la classe política catalana. Fins a les eleccions, que l'abstenció va imposar de nou la realitat més comuna.

Aquestes eleccions autonòmiques catalanes han estat les segones en la història amb major abstenció. I no solament això, el vot en blanc s'han duplicat, el nul triplicat i la llista Escons Insubmissos, que postula deixar buides les actes que aconsegueixi, ha quadruplicat paperetes. És evident que la bretxa entre classe política i ciutadania s'engrandeix. Aquest factor és explicat per molt diverses raons per experts de tot tipus, però és innegable el divorci entre els debats electorals i les preocupacions socials. Excepte en el tema migratori, en què s'ha imposat la "línia dura" en la majoria de programes programes.

Segons l'última enquesta del CIS, la principal preocupació a Catalunya és l'habitatge, al voltant de la qual s'està forjant un nou moviment social. La resposta de la classe política ha estat, precisament, evitar costi el que costi la qüestió, arribant a suspendre una cimera ministerial europea i deslligant una tempesta mediàtica amb la condició de no reconèixer que no tenen ni una sola resposta al problema. Així, es va generar una absurda teoria a voltant dels ja famosos "250 violents", capaços d'arrasar la ciutat comtal en solament unes hores i de "mantenir en escac" tots els cossos de seguretat i institucions amb tan solament un coet de fira i uns globus amb pintura. Si això aconseguirà danyar aquest incipient moviment ja es veurà, però és segur que no ha millorat la credibilitat dels candidats. Així, quan Artur Mas va prometre en un míting pagar la meitat del lloguer a les parelles joves va recollir una sonora riallada entre els seus propis militants.

Però el tancament d'espais de debat no solament ha estat formal, sinó també legal. Així ho ha decidit la Junta Electoral de Barcelona, amb l'aprovació del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, que ha prohibit la celebració de manifestacions durant la campanya electoral perquè "podien condicionar la lliure opinió del dret a vot". Aquestes decisions han estat durament criticades pels col·lectius afectats: policia autonòmica, estudiantes i l'organització SOS Racisme. Aquesta última, que pretenia demanar el dret a vot per als immigrants, va denunciar la falta "de sensibilitat" de la Junta Electoral, cap a una campanya que "fa mesos que està en marxa, i que no és específica del període electoral". Segons Marco Aparicio, professor de Dret Constitucional en la Universitat de Girona, aquesta doctrina "intensifica la lectura democràtica centrada solament en el procés electoral i els partits", el que és "molt greu", ja que, "encara que és difícil entendre que aquestes manifestacions condicionin el dret al vot, encara que això fos així, tampoc seria un motiu per prohibirles", ja que en campanya electoral "tot el món té dret a expressar la seva opinió". A pesar, però, de les prohibicions i els aiguats mediàtics, els moviments socials s'han expressat fins al míting final, concretament el del PSOE, en el qual una noia va pujar a la tarima des d'on parlava Zapatero i va desplegar una pancarta contra la tortura i solidaritzant-se amb un jove lleidatà que la va sofrir el 2003 després de ser detingut pels Mossos de Esquadra.

La CGT davant les Eleccions al Parlament de Catalunya

Secretariat Permanent del Comitè Confederal de la CGT de Catalunya

La CGT reconeixem tímids avenços en matèries com sanitat o educació respecte a la gestió del govern anterior. Malgrat això, pel que fa a polítiques laborals, no ha realitzat cap canvi respecte als retrocessos realitzats per la dreta catalana quan va estar en el poder. En efecte, el canvi de missatge des de les primeres deslocalitzacions (boicot als productes) fins la claudicació en l'ERO de Seat i el tancament de Braun són dues mostres de la incapacitat per solucionar els problemes dels treballadors i treballadores de Catalunya. Tot això, rubricat amb el lliurament de la Creu de Sant Jordi al president de Seat, artífex dels acomiadaments de més de 1.000 treballadors entre Seat i Gearbox.

Ara ens demanen a la ciutadania, als treballadors/es de Catalunya, el vot, ara venen els missatges de confiança i les promeses que aviat quedaran condicionades, aparcades per un altre moment. Ara som el subjecte més important per aquells que vulguin dirigir les nostres condicions de vida en transport, sanitat, educació, impostos, lleis laborals, etc. Per què s'obliden de nosaltres (tant la dreta com l'esquerra) quan tenim realment els problemes, i recolzen al capital privat i a les multinacionals perquè aquests continuïn creixent en beneficis?

La CGT som conscients que és important el programa i la seva política d'aquells que portin el rumb de Catalunya durant els propers quatre anys; que els 20 anys de governs de la dreta catalana han significat retrocessos pels treballadors i treballadores; però com que som escèptics amb el parlamentarisme polític, volem expressar la nostra oposició, com a sindicat de classe i independent dels partits polítics, a aquesta política autoritària i jeràrquica a tots els nivells, parlaments, centres de treball (comitè d'empresa), associacions, etc.

Fem una crida a la societat catalana a no confiar en la falsa democràcia d'aquells que ens posen les urnes avui i demà s'obliden dels seus compromisos programàtics. Una democràcia que encara no ha resolt de quina manera se'ls hi poden demanar explicacions cada da a aquells que no compleixen amb els seus programes. No és una democràcia real que només ens quedi el pobre consol de no tornar a votar després de quatre anys.

La democràcia que considerem possible per a la CGT, està basada en l'acció participativa, en el treball, en el barri, en el carrer, en les associacions, per solucionar els problemes i eradicar les desigualtats que hi ha a la societat. Aquesta política plena d'escàndols urbanístics, de retrets i mentides airejats per la dreta i de la deixadesa dels ideals de l'esquerra per aquells que es presenten com a tal, no es mereixen el suport i la il·lusió dels treballadors i treballadores.

La CGT no confiem en els polítics que s'allunyen de les necessitats dels treballadors/es, no creiem en aquesta democràcia que ens crida cada quatre anys a votar, i després ens castiga afavorint als més poderosos. Per això la CGT fem una crida a la població catalana a no acceptar aquesta democràcia del vot cada quatre anys i a sumar-se amb nosaltres a treballar, dia a dia, per un món millor. UN altre món és possible.

Barcelona, 26 d'octubre de 2006

Cronologia

FINS EL 15 DE DESEMBRE

DIJOUS 12 D'OCTUBRE
DIVERSOS ACTES arreu del Principat contra el 'Dia de la Hispanidad'. A banda de la manifestació de Barcelona, ja ressenyada a la cronologia anterior, destaquem: la retirada de simbologia feixista realitzada a El Prat de Llobregat; diverses activitats i xerrades realitzades a Vilanova i la Geltrú, amb manifestació anti-feixista posterior que aplegà un centenar de persones, etc.

DIVENDRES 13 D'OCTUBRE
EL COL·LECTIU d'antropòlegs Ariadna Pi convocà una 'festa de pijames' a l'Ikea de l'Hospitalet de Llobregat per tal d'exigir una vivenda i vida dignes. (CI)

DISSABTE 14 D'OCTUBRE
POSAT EN LLIBERTAT un noi detingut la nit anterior acusat de desordres, danys i atemptat en relació amb els fets succeïts després de la manifestació en suport al Forat de la Vergonya de Barcelona. (CI)

DIUMENGE 15 D'OCTUBRE
QUARTA MANIFESTACIÓ (aquest cop a El Vendrell) de la plataforma 'No fem el CIM', contra la construcció d'un macropolígon a la comarca del Penedès. (CI)

DILLUNS 16 D'OCTUBRE
JUDICI contra la Unió Temporal d'Empreses Línia 9, per l'acomiadament de dos membres del comitè d'empresa per finalització d'obra, quan curiosament les obres de construcció de la línia 9 del metro de Barcelona han continuat, i aquestes dues persones han estat les úniques que no han estat tornades a contractar per altres trams d'obra. (CI)
MALGRAT LA DESCONVOCATÒRIA de la Cimera per l'Habitatge per part de les administracions, l'Assemblea Popular per un Habitatge Digne convoca una sentada davant del palau de Congressos de Barcelona on s'hauria d'haver celebrat la cimera -amb la participació d'un centenar de persones-, afegint una cassolada a la plaça Sant Jaume de Barcelona -que va aplegar mig miler de participants-. (CI)
DIA INTERNACIONAL contra a multinacional MacDonald's. Activistes vegetarians i pro-drets dels animals es concentraren al Portal de l'Àngel de Barcelona. (CI)
NOVA OCUPACIÓ a Rubí, es tracta d'una casa situada al carrer General Prim 49. (IU)

DIMARTS 17 D'OCTUBRE
MANIFESTACIÓ contra la política i gestió laboral de l'Institut Municipal de Parcs i Jardins de la ciutat de Barcelona i contra les declaracions de la seva presidenta Imma Mayol (que acusà als seus treballadors de 'privilegiats'), davant la seu del mateix al carrer de Tarragona, amb la participació d'uns 450 treballadors i trballadores. La manifestació succeí una assemblea anterior realitzada al Casinet d'Hostafrancs. Posteriorment, membres del Comitè d'Empresa xiularen a la citada presidenta durant la inauguració de les obres de remodelació del Parc Güell. (CI)

Continua a la pàgina 16 >

> EL MOVIMENT

Agendes llibertàries per al 2007

Ateneu Llibertari d'Igualada

Des de l'Ateneu Llibertari d'Igualada i per quart any consecutiu, han editat i distribuït l'Agenda Llibertària: una agenda de grandària butxaca, portada plastificada, amb calendaris anuals i mensuals… I un clar contingut crític i antiautoritari. La informació interior està traduïda en castellà, català, euskera i gallec, a més d'anglès, francès, italià i esperanto.

L'Agenda Llibertària és un projecte consolidat des de fa 16 anys, iniciat en la ciutat de Barcelona per l'Ateneu Llibertari del Poble Sec, i que continua des de l'Ateneu Llibertari d'Igualada, amb les mateixes propostes solidàries i autogestionàries. Podeu contactar amb l'Agenda Llibertària a l'Ateneu Llibertari d'Igualada, Ap. 486, 08700 Igualada foigualada@ja.com, tel. 93 805 41 91.

D'altra banda, la Confederació General del Treball ha tret al carrer la seva Agenda Confederal, una agenda en dos formats amb un ampli directori confederal i un sguit de citacions llibertàries, anarquistes, sindicalistes i d'esquerres. La podeu aconseguir a qualssevol de les seus de la CGT o encomanar-la en el mateix lloc.

Calendari zapatista per a l'any 2007

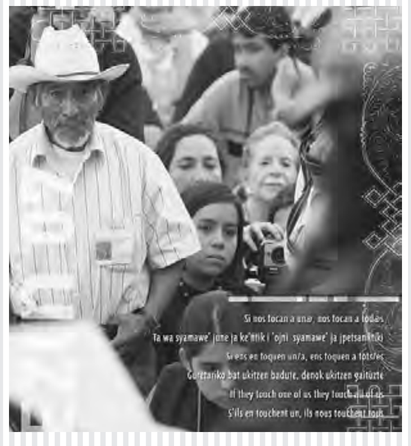

Ja ha sortit al carrer el Calendari EZLN 2007, "Si nos tocan a un@, nos tocan a tod@s", editat en sis idiomes: castellà, català, euskera, anglès, francès i tojolabal. Es ven a 7 euros. Per aconseguir-lo o demanar-ne per vendre: Col·lectiu de Solidaritat amb la Rebel·lió Zapatista, c/ de la Cera, 1 bis, 08001 Barcelona, tel. 934422101 i 933290643, fax 933290858, email: i http://chiapas.pangea.org

Fòrum Social Mundial 2007

La ciutat de Nairobi (Kenya) serà la seu de la setena edició del Fòrum Social Mundial que tindrà lloc del 20 al 25 de gener de 2007 i portarà a aquesta ciutat africana activistes de tot el planeta. Cinc dies de resistència cultural i celebració, debats, tallers, simposis, mobilitzacions, cinema i altres activitats.

El lema de la setena edició del FSM és "les lluites de les persones, les alternatives de les persones".

Més informació a http://www.wsf2007.org/ i http://www.forumsocialmundial.org.br//

Cronologia

Podeu contactar amb nosaltres a cronocata@cgtcatalunya.cat - (C-I) recull les notícies extretes de Contra-Infos. (zitzania@sindominio.net, sindominio.net/zitzania) - Més informació a barcelona.indymedia.org - I als web de CGT: www.cgtcatalunya.cat www.cgt.es www.rojoynegro.info

> Ve de la pàgina 15

DIMARTS 17 D'OCTUBRE
TRANSGÈNICS FORA. Concentracions al campus d'agrònoms de Lleida i davant del rectorat de la UB a la plaça Universitat de Barcelona. (CI)

DIMECRES 18 D'OCTUBRE
NO AL DESALLOTJAMENT de 'Kan Mussol': concentració als jutjats de Rubí. Es va escenificar una protesta a les portes dels jutjats, davant la caució econòmica impossada pel jutge. (CI)
MARXA per la llibertat d'expressió a Martorell. (CI)

DIJOUS 19 D'OCTUBRE
PRIMER JUDICI A L'ESTAT contra un activista antitransgènic. Concentració al jutjat penal de Lleida, amb unes 80 persones. L'acusat és absolt.
DESALLOTJAMENT A SABADELL de la vivenda ocupada coneguda com a 'Backinham', oberta feia 14 mesos.

DIVENDRES 20 D'OCTUBRE
INICI DE VAGA DE FAM per la readmissió dels acomiadats de Sea. A la plaça Universitat de Barcelona.
'**LES FRONTERES D'EUROPA: ZONES SENSE DRET'.** Col·loqui al Col·legi d'Advocats de Barcelona, amb la presència de juristes europeus. (CI)
DESPRÉS DEL DESALLOTJAMENT de Backinham el dia anterior, l'Assemblea d'Okupes de Sabadell va ocupar un nou habitatge per a joves situada en ple centre de la ciutat. L'Assemblea d'Okupes de Cerdanyola ocupa una finca al 19 del carrer Misericòrdia. (CI)

DISSABTE 21 D'OCTUBRE
JORNADA EN SUPORT als centres socials al CSO Els Tòxics de Cornellà de Llobregat. Amb l'excusa dels dos anys del desallotament del CSO El Pati Blau es va celebrar aquesta trobada.
JORNADA CONTRA EL DESALLOTJAMENT de Can Cristu, a Manresa, amb festa posterior al cso La Tremenda, de la mateixa ciutat. (CI)

DIUMENGE 22 D'OCTUBRE
FINALITZA LA VAGA DE FAM per la readmissió dels acomiadats de Seat.
CONCENTRACIÓ DE 200 treballadors de Parcs i Jardins de Barcelona a les portes del Parc Güell, per la Festa de Tardor que l'Ajuntament de Barcelona volia fer coincidir amb la presentació de la remodelació del parc.
UN GRUP D'ACTIVISTES BALEARS autodenominats projecte MOPI va interrompre un torneig de golf celebrat a Mallorca amb una pancarta que deia 'Això no és un joc'. Els activistes, detinguts, denunciaren l'elitisme i el deteriorament ambiental i social. (CI)

DILLUNS 23 D'OCTUBRE
OCUPACIÓ D'UN EDIFICI al barri de la Sagrera de Barcelona, amb la intenció de fer un centre social ocupat.

DIMARTS 24 D'OCTUBRE
ACTE PER LA LLIBERTAT dels detinguts en l' 'Operació estany' a la sala de plens de l'Ajuntament de Banyoles, amb la participació de Jordi Xena, Sebastià Salellas i Marco Aparicio.

DIMECRES 25 D'OCTUBRE
JUDICI PER LA VIA PENAL contra els exocupants de Kaletrines, desallotjada l'octubre de 2005. (CI)
JUDICI CONTRA ELS OCUPANTS de Can Cristu (de Manresa), amb concentració d'unes 50 persones a les portes dels jutjats de la ciutat. (CI)
L'AJUNTAMENT DE GIRONA fa públic un acord aprovat en junta de govern local pel qual es demana l'absolució dels membres de l'anomenat 'Escamot Dixan' davant la imminència del seu judici a Madrid. (CI)

DIJOUS 26 D'OCTUBRE
LA CGT FA PÚBLICA la seva postura davant les Eleccions al Parlament de la Generalitat del principat.
XERRADA 'FREDERICA MONTSENY, el sindicalisme de les dones', a càrrec de Dolors Marín a la sala d'actes de l'Ajuntament de Tarragona, organitzada per la CGT amb motiu de l'exposició 'Dones sindicalistes'.
CONCENTRACIÓ DAVANT EL CONSOLAT argentí de Barcelona, amb lliurament de signatures en recolzament de la fàbrica ocupada argentina Zanón.
ACTE PER L'ABSOLUCIÓ de l'anomenat 'Escamot Dixan' a la Farinera de Girona. Amb Oleguer Presas, Roc Casagran, Sebastià Salellas i Souhil Kaouka. Unes 100 persones.

DIVENDRES 27 D'OCTUBRE
MANIFESTACIÓ-CASSOLADA contra els abusos de poder a la plaça Catalunya de Cornellà de Llobregat. Participaren unes 150 persones. Aquest any el motiu de la manifestació era la protesta contra el desallotjament de 'la Krispa' així com contra la càrrega policíaca produïda durant la manifestació contra aquell desallotjament (on 25 persones van resultar ferides). (CI)
DETENCIÓ DE SIS NEONAZIS després de l'apunyalament de tres joves a l'estació de metro del Camp de l'Arpa de Barcelona. Dos dels neonazis, majors d'edat, passaren a disposició judicial acusats d'intent d'homicidi, lesions i atemptat contra els drets fonamentals i llibertats públiques. Els altres quatre detinguts passaren a disposició de la fiscalia de menors. (CI)

DISSABTE 28 D'OCTUBRE
MANIFESTACIÓ A GIRONA per la llibertat dels detinguts en l'operació Estany ('escamot Dixan'), quasi quatre anys després de la seva detenció. Amb la intervenció de Josep M. Terricabras.
CONCENTRACIÓ AL MIGDIA A LA PLAÇA SANT JAUME de Barcelona, en solidaritat amb els tres nois mantinguts en presó preventiva per l'Audiencia Provincial pels incidents del 4F al carrer Sant Pere Més Baix de Barcelona. (CI)
MANIFESTACIÓ "FANTASMA" per la tarda al Portal de l'Àngel de Barcelona convocada de manera anònima a internet amb motiu del desè aniversari del desallotjament del cinema Princesa.

DIUMENGE 29 D'OCTUBRE
MANIFESTACIÓ A BARCELONA en contra de la intervenció militar a l'estat mexicà d'Oaxaca. Amb la participació d'unes 200 persones.

DILLUNS 30 D'OCTUBRE
OCUPACIÓ TEMPORAL del consolat mexicà a Barcelona en protesta per la intervenció militar a l'estat mexicà d'Oaxaca. Prop de 40 persones van ocupar pacíficament el consolat, al mateix temps que lliuraven una declaració signada al cònsol.
CONCENTRACIÓ A LA PLAÇA CÍVICA de la Universitat Autònoma de Barcelona, davant la discriminació denunciada per dos estudiants transexuals.
DETINGUDA UNA NOIA per exhibir una pancarta en suport al jove de Torà (que en breu serà jutjat a l'Audiencia Nacional) durant el parlament de Zapatero al miting final dels socialistes a les eleccions catalanes. Alhora, dos periodistes van ser retinguts de males maneres. (CI)

DIMARTS 31 D'OCTUBRE
CONVOCATÒRIA DE CASSOLADA contra les eleccions en plena jornada de reflexió pre-electoral. (CI)

DIMECRES 1 DE NOVEMBRE
DETINGUT UN NOI a barraques de Girona pels mossos d'esquadra per un pressumpte delicte de lesions en el transcurs d'una baralla amb un grup feixista.

DIJOUS 2 DE NOVEMBRE
CONCENTRACIÓ PER L'ABSOLUCIÓ dels encausats dels Monjos davant dels ajuntaments de Vilanova i de Vilafranca. (CI)
CERCAVILA DE SUPORT a la comuna d'Oaxaca per les rambles de Barcelona. (IU)
DECLARACIÓ ORAL de tres funcionaris de presons acusats de maltractar un pres durant un motí a la presó de Quatre Camins al 2004.
PRESENTACIÓ DEL LLIBRE 'ELS MONTSENY MAÑÉ, un laboratori d'idees' a càrrec de Dolors Marín i Salvador Palomar, a l'Arxiu Històric de Reus.

DIVENDRES 3 DE NOVEMBRE
ABSOLUCIÓ ENCAUSATS dels Monjos. Concentració a les portes dels jutjats de Vilanova. (IU)
CERCAVILA EN SOLIDARITAT amb els vaguistes de Mercadona a Barcelona.
SENTÈNCIA PEL CAS BIRULÉS (diversos incidents durant la visita de la llavors ministra del PP a Girona, l'octubre del 2000): dos dels estudiants denunciats han estat absolts, mentre que altres dos hauran de pagar unes multes. (CI)
UN GRUP DE PERSONES denuncien haver patit una agressió policíaca per part de mossos d'esquadra a Manresa, a l'acabar la fira Mediterrània. Una de les persones denunciants ha estat detinguda (després d'haver passat per l'Hospital General) i alliberada amb el càrrec de 'resistència a l'autoritat'. (CI)

DISSABTE 4 DE NOVEMBRE
CONCERT A TÀRREGA de suport a les deu persones encausades per una manifestació de solidaritat amb el desallotjat cso 'La Gàbia' de Lleida.
BICICLETADA EN SOLIDARITAT amb els tres presos 'del 4F'.
CAMPANYA 'SALVEM LA PLATJA LLARGA DE TARRAGONA': concert de resurrecció de la platja Llarga a la sala Golfus de Tarragona.
ELS OCUPANTS DE LES CASES OCUPADES del carrer Finestrat del barri del Clot de Barcelona denuncien intimidacions policíaques mentre provaven de realitzar diverses activitats festives al carrer amb motiu de les festes del barri del Clot-Camp de l'Arpa.
S'OCUPEN UNS BLOCS al barri de Sant Cosme d'El Prat de Llobregat.

DIUMENGE 5 DE NOVEMBRE
PRESENTACIÓ DEL NOU PROJECTE de centre social al carrer Misericòrdia 19 de Cerdanyola del Vallès. (CI)
MANIFESTACIÓ CONTRA ELS ABUSOS de poder davant dels jutjats de Sabadell.
PRIMER DIUMENGE DE MES, es celebrà 'Paraules per la Pau' a Tarragona, concentració contra la presència de vaixells de guerra al port de la ciutat.

DILLUNS 6 DE NOVEMBRE
CONCENTRACIÓ CONTRA ELS AGRESSORS del Roger a les portes dels jutjats de Barcelona. En Roger va ser agredit durant les festes de Gràcia de fa dos anys. (IU)
DESALLOTJATS ELS BLOCS OCUPATS el dia 4 al barri de Sant Cosme del Prat de Llobregat, detenint sis ocupants. (IU)

DIMARTS 7 DE NOVEMBRE
'ES RIUEN DE NOSALTRES A LA CARA': diverses activitats a Barcelona pel tancament del Barcelona Meeting Point (fira immobiliària): acció sorpresa de protesta abans de la inauguració: dues dones s'encadenen a un bidó de 500 kilos i dues més s'emmanillen a dos fanals a la plaça Sant Jaume de Barcelona.

DIMECRES 8 DE NOVEMBRE

INICI DE LA SETMANA DE SOLIDARITAT amb Palestina a Reus, organitzada per diverses entitats i organitzacions inclosa la CGT. Presentació del conte de Martí Olivella 'El Planeta de Foc' a càrrec de Cristina Garreta. A la Sala Infantil de la Biblioteca Central Xavier Amorós.
CONCENTRACIONS AL PRAT del Llobregat contra el desallotjament dels Blocs. Al matí al barri de Sant Cosme, al vespre al davant de l'ajuntament.
AL MATEIX TEMPS que s'inaugurava el Barcelona Meeting Point, l'Assemblea Popular pel Dret a l'Habitatge va clausurar la fira. (CI)
SENTÈNCIA DEL JUDICI contra els ocupants de Can Cristu de Manresa, absolent-los del delicte d'usurpació.

DIVENDRES 10 DE NOVEMBRE
MANIFESTACIÓ AL BARRI DE SARRIÀ de Barcelona en defensa del Casal Popular de Joves la Fusteria, ocupat i en perill imminent de desallotjament. (CI)
MEMBRES DE LA PLATAFORMA contra el camp de golf de Villalba (La Roca del Vallès) es van enfilar dalt de dos pins amb la pancarta 'Camps de golf ni a Villalba ni enlloc', esperant l'arribada de la comitiva del Barcelona Meeting Point per jugar al golf. (CI)

DISSABTE 11 DE NOVEMBRE

MANIFESTACIÓ CONTRA la celebració de la fira immobiliària 'Barcelona Meeting Point' a Barcelona, amb la participació d'unes 2.000 persones. (CI)
IV JORNADES PER UNA NOVA CULTURA DE L'AIGUA. El repte de la participació', organitzades per la Xarxa per una Nova Cultura de l'Aigua i celebrades a la facultat de biologia de la Universitat de Barcelona.
CONCERT DE SUPORT als centres socials Tòxics de Cornellà i Can Vies de Barcelona al cso Tòxics de Cornellà.

DIUMENGE 12 DE NOVEMBRE
'MÉS TRENS I MENYS AVE': Caminada reivindicativa entre la Poblà de Montornès i el Catllar per la via que uneix Roda de Berà amb Reus.

'PROU MENTIDES! No a la línia de MAT. Per una nova cultura de l'energia'. Acte multitudinari a Girona, amb motiu de la cimera franco-espanyola. Amb la participació de 4000 persones.
MANIFESTACIÓ EN SOLIDARITAT amb els pobles d'Oaxaca a Barcelona, amb unes 1.000 persones.
CONCENTRACIÓ A LA PLAÇA SANT JAUME de Barcelona, per denunciar l'anomenat 'mur de l'apartheid', convocada pels Joves de la Comunitat Palestina a Catalunya.
'VISITA GUIADA PER LA LLEIDA de la guerra civil': organitzada conjuntament pel Casal Ocell Negre i CGT, amb l'historiador David Sancho.
'SALVEM LA PLATJA LLARGA de Tarragona': el poble d'Argilaga fa entrega a la campanya de les signatures per protegir la platja. Tot,el poble.
MANIFESTACIÓ DE 100 VEÏNS contra la tala d'alzines centenàries per ampliar el parc del Tibidabo (Barcelona).

DILLUNS 13 DE NOVEMBRE
SETMANA DE SOLIDARITAT AMB PALESTINA a Reus. Conferència a càrrec de Salah Jamal i exposició de dibuixos de Naji Al-Ali i 'Palestina una societat amb perill d'extinció' .

DIMARTS 14 DE NOVEMBRE
EL TSJC EMET UNA SENTÈNCIA per la qual considera nuls els acomiadaments de sis treballadors de Seat (tots ells membres de CGT).
CRIDA DELS ESTUDIANTS a la manifestació del dijous 16, despullant-se vuit d'ells a la porta de la Conselleria d'Educació a Barcelona. (CI)
ÉS DESALLOTJADA LA ROSSENDA, casa ocupada de la vilade Sants.

DIMECRES 15 DE NOVEMBRE
CONCENTRACIÓ PER ATURAR EL DESALLOTJAMENT de l'Esbarzer, vivenda ocupada de Barcelona, agrupant prou persones com per evitar temporalment el desallotjament. (IU)

DIJOUS 16 DE NOVEMBRE
EN SENTÈNCIA DEL JUTJAT SOCIAL 33 de Barcelona es declaren nuls els acomiadaments del passat junyt de 181 treballadors de l'empresa Atento al centre de la plaça de les Glòries de Barcelona, molts afiliats a CGT.
'RECONSTRUÏM LA PÚBLICA, CANYA A BOLONYA': manifestació d'estudiants a Barcelona i a d'altres llocs de Catalunya i d'Europa contra l'anomenat procés de Bolonya, amb la participació d'uns 10.000 estudiants.

DIVENDRES 17 DE NOVEMBRE
EL JURAT POPULAR que jutjava l'assassinat d'en Roger (jove llibertari assassinat per feixistes durant les festes de Gràcia de 2004) absol un dels acusats i considera culpable a l'altre tot i demanar l'indult. L'acusació particular declara que recorrerà la sentència. (CI)
'QUÈ ESTÀ PASSANT A OAXACA?' projecció de documental pel col·lectiu Barricada Zapatista al CSA Can Vies.

DISSABTE 18 DE NOVEMBRE
'SOM UNA SOLUCIÓ, NO UN PROBLEMA': bicicletada reivindicativa a Barcelona contra una altra nova ordenança municipal contra l'ús de la bicicleta a la ciutat. (CI)
AGRESSIÓ NEONAZI A SABADELL, amb arma blanca i un ferit hospitalitzat. L'Assemblea Antifeixista de Sabadell denuncia els fets. (CI)
NOVA OCUPACIÓ A BANYOLES. Es tracta d'una antiga fàbrica, amb la intenció de muntar un centre social. (CI)

DIUMENGE 19 DE NOVEMBRE
ACTE DE RECORD davant de les tombes de Durruti, Ascaso i Ferrer i Guàrdia al cementiri de Montjuïc de Barcelona.
CINQUENA MANIFESTACIÓ contra el centre logístic CIM del Penedès, a l'Arboç, amb 800 persones. (CI)

DILLUNS 20 DE NOVEMBRE
DESALLOTJAMENT DEL CSO LA MAKABRA de Barcelona per part dels Mossos. El mateix dia es realitza un cabaret de protesta a la plaça Sant Jaume de Barcelona, 500 persones.
MANIFESTACIÓ ANTIFEIXISTA a Sabadell, amb cent persones. (CI)
ACTIVISTES DE LA COORDINADORA Salvem Sant Llorenç s'emmanillen a la maquinària contra les obres al Parc de Sant Llorenç del Munt. (CI)

JORNADA DE SUPORT A LA COMUNITAT OAXAQUENYA a la plaça de la Revolució de Barcelona. (CI)

DIMARTS 21 DE NOVEMBRE
L'ASSEMBLEA DE SUPORT ALS FERITS anuncia una querella contra les forces policíaques que reprimiren durament la manifestació contra el desallotjament de La Krispa.
EN UN CENTRE DE MENORS els dos joves neonazis acusats d'agredir un

Continua a la pàgina 18 >

> DELS MOVIMENTS

El XXXIII Congrés Català d'Esperantova tenir lloc a Amposta

Associació Catalana d'Esperanto

El XXXIII Congrés Català d'Esperanto va tenir els lloc els dies 8, 9 i 10 de desembre a Amposta, enguany capital de la cultura catalana.

Aquest any, va gaudir d'un Congrés extraordinari precedit d'un precongrés amb actes en diversos indrets de les Terres de l'Ebre. L'Associació Catalana d'Esperanto va voler emmarcar el congrés amb la vida cultural local i per això es va muntar una exposició, van ser presents a la Fira d'Amposta, van planificar cursos de la llengua internacional a diversos centres de la comarca, i van organitzar concerts musicals de grups esperantistes d'arreu i grups locals. I hi hagué també tot un seguit de conferències, taules rodones i actes culturals i lúdics diversos.

Cada poble, la seua llengua

Amb aquest esdeveniment esperantista i internacionalista, van mostrar de nou que el moviment esperantista és un moviment mundial que fomenta la diversitat lingüística, perquè lluita pel dret de tots els pobles a fer servir la seua pròpia llengua, fomentar el fraternalisme internacional en crear relacions internacionals de germans entre germans sense tenir en compte les fronteres polítiques, fronteres que en molts casos són imposicions autoritàries menystenint les cultures.

Per a més informació sobre el congrés: http://esperanto.cat/congres2006

Manifestació de mestres contra l'increment de les agressions

El 8 de novembre, va tenir lloc a la plaça de Sant Jaume de Barcelona una concentració per mostrar el rebuig per l'increment del nombre d'agressions que es produeixen als centres educatius contra els docents. Van participar-hi un miler de mestres.

La convocatòria va fer-la el CEIP Eduard Marquina (del districte Sant Martí, Bcn), on l'equip directiu havia estat agredit per membres d'una familia, i va rebre el suport dels sindicats USTEC, CCOO, UGT i CGT.

En l'acte es va reclamar al govern català millores que evitin els conflictes amb els alumnes i mesures de prevenció per evitar l'increment d'agressions que pateixen els i les mestres, i lluitar contra la violència existent als centres educatius. En concret, es demana una millor coordinació entre els departaments de la Generalitat per agilitar l'actuació quan sorgeix un conflicte, s'exigeix l'administració invertir recursos en les zones més desafavorides dels municipis, establir un protocol d'actuació en cas d'agressions i fer campanyes de sensibilització a les famílies.

> DELS MOVIMENTS

Assemblea de plataformes i entitats ecologistes de la conca de l'Ebre

Col·lectiu Catalunya

El 19 de novembre, va tenir lloc a Saragossa una trobada de plataformes i entitats ecologistes de la conca de l'Ebre, a la qual va assistr una nombrosa representació de la Plataforma en Defensa de l'Ebre. En la trobada es va parlar de la situació dels rius de la conca de l'Ebre, especialment dels d'Aragó que tenen ja uns cabals ínfims, del possible transvasament Xerta-Castelló, i del cabal mínim del riu, que segons la Fundació Nova Cultura de l'Aigua hauria de ser de 9.000 hectòmetres cúbics en el tram final.

En l'assemblea es va decidir fer arribar a les diferents Administracions l'estudi de la Fundació Nova Cultura de l'Aigua per tal de ser tingut en compte i prendre mesures. També es va acordar demanar la moratòria de la construcció de nous embassaments i de l'establiment de zones de regadiu (fixats en l'annex 2 del Plan Hidrológico Nacional), aprovar la redacció d'un pla per a la conca de l'Ebre, la fixació de cabals mínims de tots els rius de la conca i la moratòria de les obres de l'annex 2 que afecten el tram final del riu. A més, es va exigir el compliment de la Directiva Marc de l'Aigua, document que proposa una nova gestió de l'aigua de cada conca hidrogràfica, i estableix com a principal prioritat el bon estat ecològic de les masses d'aigua i dels ecosistemes associats.

Una de les conclusions més destacades va ser l'exigència d'un cabal ecològic mínim per als diferents trams del riu.

En acabar la trobada, unes 500 persones van participar en una manifestació davant la seu de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre sota el lema "Per uns rius vius. Embassaments i nous regadius: Moratòria", per denunciar la vigència de la política transvassista i els efectes negatius que comporta a nivell ambiental, social i ecològic.

Activistes ebrencs i el PSC

El portaveu de la Plataforma en Defensa de l'Ebre (PDE), Manolo Tomàs, va acusar el PSC d'haver-los enganyat. L'activista ebrenc justificava la seva afirmació en el fet que l'aprovació de diversos petits regadius estan fent possible el transvasament del riu. La PDE considera que un cop han vist que el transvasament no és possible, per l'oposició que suscita i perquè és massa car, es van fent petites actuacions que acaben comportant el mateix. La PDE considera que el PSC, a través del departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (DARP) estan seguint el pla B del Pla Hidrològic.

Entre aquestes obres, citen els minitransvasaments a Castelló i Barcelona, el reforçament de la canonada cap a la nuclear de Vandellós i un nou projecte de canal entre l'Aldea i Camarles.

> Ve de la pàgina 17

DIVENDRES 24 DE NOVEMBRE
CONCENTRACIÓ DELS TREBALLADORS acomiadats de la SEAT davant del Parlament de Catalunya, amb el suport de CGT.
CONCENTRACIÓ EN SUPORT ALS ENCAUSATS del 4F a Barcelona. Els mossos d'esquadra detenen una persona que restà detinguda durant tres dies. (CI)

DISSABTE 25 DE NOVEMBRE
REUNIÓ D'ACCIÓ SOCIAL de tota la CGT de Catalunya. Es realitzà al Casal Despertaferro de Reus.
ACTUACIÓ-CABARET DE PROTESTA contra el desallotjament de la Makabra de Barcelona a la plaça de la Catedral. (CI)
DIADA INTERNACIONAL contra la Violència de Gènere. Concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona, amb la participació d'un miler de persones.
DIVERSES ENTITATS DEL BARRI DE SANT ANDREU de Barcelona convoquen una jornada a Can Fabra per tal de reivindicar un espai dintre de la Fabra i Coats per crear l'Ateneu l'Harmonia, com a ateneu popular del barri, amb la participació d'unes 150 persones. (CI)
BOTIFARRADA POPULAR contra el pla urbanístic "Muntanyans II" a Torredembarra, amb la participació d'unes 60 persones. (CI)

DIUMENGE 26 DE NOVEMBRE
ES MUNTA A L'ESPLANADA DEL MACBA de Barcelona l'skatepark que hi havia a la Makabra desallotjada. (CI)
FINALITZA L'ACAMPADA reivindicativa amb diverses activitats informatives i reivindicatives que s'ha realitzat a Gavà contra un pla urbanístic que preveu la construcció de 5000 pisos a les darreres hectàrees verdes que resten entre Gavà i Castelldefels. (CI)
NOVA MANIFESTACIÓ AL TIBIDABO contra la tala d'arbres per tal d'ampliar el parc d'atraccions, amb la participació del Col·lectiu Agudells. Les manifestacions s'aniran repetint cada diumenge. (CI)

DILLUNS 27 DE NOVEMBRE
Judici a tres policies locals de Sabadell, acusats d'haver provat de desallotjar una casa ('l'Alhambra') il·legalment el març de 2005. (CI)

DIMARTS 28 DE NOVEMBRE
ASSEMBLEA CIUTADANA amb el relator de l'ONU per l'habitatge Miloon Kothari al Transformadors de Barcelona. El relator criticà molt durament la situació de l'habitatge a l'Estat espanyol. (CI)
CONCENTRACIÓ CONTRA EL CEMENTIRI NUCLEAR. La Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya convocà una concentració a Mora d'Ebre contra la xerrada informativa organitzada per l'AMAC (Associació de Municipis en Àrees amb Centrals Nuclears).

DIMECRES 29 DE NOVEMBRE
Amb motiu de la diada internacional de solidaritat amb el poble palestí diverses entitats de Tarragona van convocar una concentració contra el mur de l'apartheid a la Rambla Nova de la ciutat. A Barcelona es realitzà una concentració a la plaça Sant Jaume de Barcelona, organitzada per la Comunitat Palestina a Catalunya.
PEL TRANSPORT PÚBLIC: ni AVE ni MAT. Manifestació a Barcelona, sortint de Sants. (CI)
L'ENTITAT VEÏNAL SALVEM VALLCARCA del barri de Vallcarca de Barcelona torna a manifestar-se contra el pla urbanístic a l'Avinguda de l'Hospital Militar de Barcelona malgrat les trabes municipals. S'han manifestat més de vint cops durant l'any 2005 i pensen continuar fent-ho. (IU)

DIJOUS 30 DE NOVEMBRE
ASSEMBLEA CONJUNTA de treballadors d'empresas en conflicte als locals del comitè d'empresa de Telefònica de Barcelona.
CONCENTRACIÓ A LES PORTES DEL CSO LA LOKERIA de l'Hospitalet de Llobregat, contra el seu desallotjament. (IU)

DIVENDRES 1 DE DESEMBRE
MASSA CRÍTICA DE CICLISTES a Barcelona contra la nova ordenança anti-bicis, amb la participació d'uns 170 ciclistes. Forta tensió amb la policia municipal durant la celebració de la posterior bici-farra, a les festes alternatives del barri de Sant Andreu. (CI)

DISSABTE 2 DE DESEMBRE
ES FA PÚBLICA L'OCUPACIÓ d'una de les naus del recinte de Can Ricart (Barcelona) després de celebrar publicament el funeral de la Makabra pel barri del Poble Nou amb la participació d'unes 500 persones. 200 persones romanen a l'interior de la nau i comença el setge policíac de l'espai. Els ocupants reben la visita del relator de l'ONU per a qüestions d'habitatge. Alguns veïns aconsegueixen introdueir menjar i aigua (expressament vetat per les forces de l'ordre). (CI)
JORNADES 'SOLES NO PODEM' a l'Ateneu Popular de Nou Barris de Barcelona. (CI)

DIUMENGE 3 DE DESEMBRE
CONCENTRACIÓ 'SALVEM LA PLATJA LLARGA DE TARRAGONA' al davant de l'ajuntament de Tarragona, amb la participació de

mig miler de persones.
5.000 PERSONES I 24 TRACTORS es manifesten a Sabadell contra el Quart Cinturó.
CONTINUA FINS A LES 10 DE LA NIT el setge contra Can Ricart, fins que el jutge decideix no acceptar el desallotjament cautelar de l'espai, malgrat la presentació d'una denúncia per part del propietari. Es van realitzar concentracions de suport durant tot el dia, la més important de les quals va aplegar 200 persones davant del recinte. (CI)
PARAULES PER LA PAU a la plaça de la Font de Tarragona. Concentració contra la presència de vaixells de guerra al port.

DILLUNS 4 DE DESEMBRE
CONCENTRACIÓ DAVANT LES PORTES dels jutjats per protestar contra la querella criminal interposada per la regidora de l'ajuntament de Barcelona Imma Mayol contra 5 membres del comitè d'empresa de Parcs i Jardins.
CONDEMNADA UNA NOIA a dos anys de presó i una multa de 1600 euros per haver protagonitzat una acció de protesta encadenant-se al metro de Fontana en suport als 3 de Gràcia l'agost de 2005. La sentència no admet recurs. (IU)

DIMARTS 5 DE DESEMBRE
SURT EN LLIBERTAT SENSE CÀRRECS Mohamed Nebbar, un dels acusats per l'anomenada 'Operació Estany' de ser membre d'un escamot islamista. (CI)

DIMECRES 6 DE DESEMBRE
ENTREGA DE PLAQUES FEXISTES retirades del carrer a la plaça Barcelona de Sant Cugat del Vallès. (CI)

DILLUNS 11 DE DESEMBRE
CONCENTRACIÓ A LA PLAÇA CÍVICA de la Universitat Autònoma de Barcelona contra la repressió sindical i l'assetjament patit per una companya de CGT a l'empresa CLECE de la UAB.

ES PESENTEN A VALÈNCIA les jornades llibertàries "Fem de la utopia realitat".
MANIFESTACIÓ A LLEIDA contra la visita del príncep Felip de Borbó.

DIMARTS 12 DE DESEMBRE
TRES PERSONES S'ENFILAREN i lligaren a l'estructura de l'exposició 'Metròpoli Barcelona' a la plaça de Catalunya de Barcelona amb la pancarta 'Aquí planifiquen la nostra destrucció'. (CI)
DESALLOTJAMENT DEL CSO LA IMPREMTA de Terrassa. Es va celebrar el mateix dia una concentració de protesta davant l'Ajuntament de Terrassa. (CI)
PROJECCIONS DE CINEMA SO-

LIDARI a Reus (amb el suport de CGT): 'Moolaadeé', al Centre de Lectura.
MANIFESTACIÓ DE 200 PERSONES a Vilafranca contra la presència del príncep Felip de Borbó. La forta presència policíaca (Guardia Civil) evità la manifestació, però una trentena de persones es dirigiren a l'ajuntament de la ciutat i despenjaren el retrat del rei. (CI)

DIMECRES 13 DE DESEMBRE
CONCENTRACIÓ ANTINUCLEAR a les portes de l'ajuntament de Vandellòs, contra les xerrades informatives realitzades per l'entitat de perfil pro-nuclear AMAC.
DESALLOTJAT L'ESPAI OCUPAT pel col·lectiu la Makabra dintre del recinte de Can Ricart de Barcelona per part d'un nombrós dispositiu de mossos d'esquadra, al·legant que l'ocupació s'havia produït fent servir 'violència i intimidació' per tal de justificar ara el desallotjament cautelar. (CI)
CONDEMNAT A SIS MESOS de presó un jove de Sabadell per negar-se a donar el DNI a la policia nacional. (CI)

DIJOUS 14 DE DESEMBRE
ELS MEMBRES DE LA COORDINADORA PER LA SALVAGUARDA del Massís de Sant Llorenç del Munt i la Serra de l'Obac que es van encadenar a les màquines que havien d'iniciar les obres al parc el passat 17 de novembre són cridats a declarar, amb concentració de suport a l'exterior. Estan acusats dels delictes d'amenaces i coaccions. (CI)
4 MEMBRES DEL COL·LECTIU DE LA MAKABRA es despullen durant la presentació del nou Pla Estratègic de la Cultura de Barcelona al Born, per denunciar la política cultural municipal, 'que ens deixa en pilotes'. Posteriorment el nou alcalde Hereu fou fortament increpat al carrer.

DIVENDRES 15 DE DESEMBRE
Concentració a l'Avinguda Catalunya de l'Hospitalet per reclamar justícia per en Pedro Álvarez i suport a la seva família, després de 15 anys del seu assassinat. La CGT dóna suport a aquesta concentració. Unes 200 persones.

La màfia nuclear treu les ungles per tot arreu i la nostra resposta, que no serà tova, no es pot fer esperar. Nuclear? No, gràcies!

Mentrestant, la màfia del totxo continua fent destrossa: aturem-los

Contra la Violència de Gènere: prou violència

Secretaria de la Dona, Comitè Confederal de la CGT

Dones de tots els països i pertanyents a diversos col·lectius continuem recordant al món que la violència de gènere és, encara avui, una de les majors xacres que arrosseguen tot tipus de societats, sigui quin sigui el seu règim polític, la seva confessió, i els seus costums.

Diguem-ho clarament i contundentment, la violència contra les dones és una violació dels drets humans i les llibertats fonamentals i el major mecanisme de control que els diferents poders han utilitzat al llarg de la història per a "posar-nos en el nostre lloc", imposant a la dona una situació de subordinació respecte a l'home; és la persistència del funcionament patriarcal enquistat en la nostra societat i en els nostres costums.

Molts són els factors que mantenen la violència contra les dones, però alguns d'ells han tingut un pes específic en la història. Un pes que ha estat determinant per a invisibilitzar aquesta violència, encobrint-la, justificant-la i donant-li un vernís moral que no té.

Un d'aquests poders de pes emana de "Déu". El menyspreu a les dones s'ha sustentat i argumentat des de les religions monoteístes, la misoginia de la qual fan gala totes elles, és la conseqüència lògica del menyspreu a la intel·ligència, al coneixement i a la llibertat. En la nostra cultura, on persisteix la dominació i la pugna pel poder d'una d'aquestes religions, les dones hem sabut bé el que és sofrir la ignorància i el menyspreu, la seva omnipresencia i el seu discurs manipulador de consciències han estat "la creu" de les dones.

Al llarg de segles i segles, la seva creu (el seu símbol), ha estat la nostra "creu". En nom d'ella i del seu déu, van llançar al costat fosc els sabers i la cultura popular, lligats especialment amb el femení i dels quals les dones eren les millors guardianes; les nostres avantpassades, sanadoras, sàvies, que vivien en unió amb la naturalesa -per utilitzar-la i preservar-la, no per a destruir-la- van passar a ser les bruixotes velles, lletges i dolentes, que encarnaven al mal. Les coses no han canviat molt, per a la curia vaticana les dones continuen encarnant l'inconvenient, el brut, i ens "cremen", simbòlicament aquesta

vegada, en les seves pastorals, i ho fan al costat de la nostra dignitat i els nostres drets com persones i ciutadanes.

Per a les religions monoteístes, les dones no som persones sinó en relació al món del masculí. Només som mares, esposes, som sempre "les altres". Les dones no tenen drets per si mateixes, sinó mitjançant ells. Nostra és la culpa, el "pecat", així criden al coneixement, a la curiositat; al motor del canvi social. I és que la por mou als ignorants a la violència, i d'això en sap molt l'Església.

L'Església Catòlica, representada a l'Estat espanyol per la Conferència Episcopal, situa l'arrel de la violència masclista en els avanços dels drets de les dones, associen revolució sexual (alliberament sexual) i violència de gènere -l'última, per descomptat, conseqüència de la primera-. Els preocupa enormement el nostre "sexe", però poc els preocupa que la seva política de no ús del preservatiu tingui greus conseqüències sobre la salut pública, particularment sobre el contagi de la SIDA que amenaça a milions de persones, especialment a les dones. La mateixa Església que compta amb una llarga llista de delictes sexuals a l'esquena, té la supèrbia i l'atreviment de dir-nos com viure les nostres vides i la nostra sexualitat, de disculpar als agressors, als quals durant segles els han proporcionat la coartada perfecta, buscant "el mal" d'aquest món en alguna cosa tan bella, natural, i utòpica com la llibertat.

Però cada poder té els seus aliats, el mateix govern sota el qual es va aprovar una Llei Integral contra la Violència de Gènere, llei que va tenir l'encert d'assenyalar a l'educació com un element bàsic en la lluita contra la violència de gènere, ha obviat de forma lamentable la profunda relació que hi ha entre el paper que assigna la religió a les dones i les situacions de violència a les quals es veuen sotmeses cada dia, i ha mantingut la ingerència del dogma religiós en l'escola; la mateixa Església que no s'avergonyeix de recordar a la dona que "en el més profund i originari del seu ésser, existeixen per raó i en raó de l'home", aprofitant el suport del govern, pretén inculcar aquest dogma en els nostres nens i nenes, també a través de l'escola pública, disfressat de valors universals i de "bona educació".

El mateix govern, que va recollir la reivindicació feminista de comptar amb una Llei Integral (encara que ja va anar desdibuixant la seva idea original en la seva elaboració parlamentària i en la seva posterior engegada, perdent força i efectivitat) ha deixat fora una reivindicació fonamental d'aquest moviment, l'aposta per una escola coeducativa, base d'una lluita eficaç contra la violència de gènere; és a dir, una educació que ens reconegui lliures i iguals, una educació que només pot donar-se en el context d'una escola laica, una escola que garanteixi que no es vulnerin els drets de les dones.

No volem oblidar tampoc que la política de retallada de prestacions socials, d'especulació amb les necessitats d'habitatge, de tancament de fronteres, està apuntalant fortament la violència de gènere. És urgent dir prou, ja és suficient, no anem a compartir res amb qui exerceixen el control i la violència contra les dones, tampoc amb aquells que permeten que s'exerceixi la violència impunement, donant-los l'absolució.

Són necessàries accions immediates per aturar aquesta violència:
-evidenciant les mancances d'una llei dotada d'insuficients recursos econòmics, que no és contra tota classe de violència de gènere i que es basa fonamentalment en l'increment de les penes.
-qüestionant les actituds passades i els dogmes de fe, còmplices d'aquesta violència, que encoratgen i reforcen en les dones la submissió i la passivitat davant les agressions.

Però també és necessària aquesta cursa de fons que proporciona l'educació en la igualtat i el respecte a la llibertat, una educació que per la seva pròpia definició no pot admetre intrusismes de les religions que ens han fet dur una "creu" tan pesada a les dones, que ens domestiquen per al sacrifici, sempre sense sentit, i per a la falta d'autonomia i de decisió sobre els nostres cossos i les nostres vides.

Volem deixar enrere aquesta vall de llàgrimes…, que és el seu món, i construir un altre que sigui propi, ple de riure, sense creus per dur a coll, un món sense violència de gènere.

BALA PERDUDA

Dues (centes)

Toni Álvarez, Assemblea d'Insubmissos de Barcelona

Tornen a arribar tard i malament les agències d'informació a Gaza, ara ens informen de "noves estratègies" al "front de guerra". Aquest cop la notícia és que hi ha hagut 200 dones que s'han jugat la vida davant de desenes de soldats israelians per alliberar una seixantena d'activistes de Hamas que havien buscat aixopluc a una mesquita. La cosa va acabar amb tots els activistes escapolits i dues dones palestines mortes pels trets dels valents soldats israelians que van encertar als seus desarmats blancs. Pocs dies després, un grup de ciutadans palestins van fer d'escut humàen una casa d'un presumpte activista palestí.

Trobareu normal que en parlem del tema en aquesta columna dedicada a ressaltar els gestos desobedients, antimilitaristes i noviolents. El que no ho és tan és que ho facin les grans agències d'informació. Així, per dissimular aquest descuit, aquestes en van parlar com si fos la primera vegada que la població palestina resisteix de forma pacífica i no violenta: manifestacions encetades divendres rere divendres que acaben en càrregues brutals, assegudes que no comencen, plantades davant de cases amenaçades d'enderroc que acaben amb morts, resistència davant l'assetjament diari i quotidià de la destrucció de carrers, de la perforació de bidons d'aigua, de la humiliació dels 'chek points', la de sentir-te tancat a casa teva, sense poder treballar. Això no és resistència... És possible que la diferència sigui que aquelles dones que feien cua a les fonts per portar l'aigua a casa seva mentre algú podia reparar el bidó malmès i que ningú parava en elles, són ara visibles per a tothom, incloses les agències d'informació. Aquelles dones han passat a la primera línia i ho han fet de la manera com moltes dones d'arreu del món han fet al llarg de molts anys als conflictes armats, amb l'empenta del grup, amb la presència com a arma i la determinació com a estratègia. Així van aconseguir que 60 valents armats activistes fugissin amb aquesta protecció. Després haurem d'aguantar els sermons dels armats (siguin del bàndol que siguin) que ens diuen que sense armes no hi ha res a fer. Tant de bo la frustració d'aquests valents d'arreu del món no l'hagin de suportar les mateixes dones que els intenten alliberar de la seva pròpia estupidesa. N'hi ha que inclús moren per ells.

Meeting Point 06: es riuen de nosaltres a la cara

Col·lectiu Catalunya

Un any més es va celebrar el Barcelona Meeting Point (BMP), una fira internacional que en el seu desè aniversari congregava tots els actors del món immobiliari. En la fira, que tingué lloc del 7 al 12 de novembre, hi podíem trobar grans grups immobiliaris (Fadesa, Copcisa, Metrovacesa, Sacyr-Vallehermoso), constructores (FCC, Necso-Acciona, ACS-Dragados), assessores (Deloitte, CB Richard Ellis), empreses especialitzades (Ingreen, golf, AEEC, centres comercials), bancs i caixes ('la Caixa', Banco Santander), diversos ajuntaments (Barcelona, Lleida) i mitjans de comunicació (Grup Godó, TV3).

En aquesta fira del mercat immobiliari i dels principals responsables de l'especulació urbanística hi participen també de manera "molt activa" representants polítics de l'Ajuntament de Barcelona, la Generalitat de Catalunya i el Ministeri d'Habitatge que, malgrat postposar una cimera de ministres d'habitatge europeus, mantenen la seva presència en l'espai on es prenen les veritables decisions en matèria d'habitatge: el Barcelona Meeting Point. És una vergonya que la ciutat de Barcelona s'enorgulleixi d'acollir un esdeveniment que promou a cara descoberta l'especulació immobiliària i la vulneració dels drets fonamentals.

Amb un model econòmic estatal basat en la preminència de sectors com el de la construcció, l'immobiliari i el turístic, el BMP s'ha consolidat com un dels grans esdeveniments amb l'ajuda de tota la claca mediàtica (especialment de "La Vanguardia" que patrocinava l'esdeveniment). És per això que més enllà de ser una trobada d'immobiliàries, el BMP és una mostra de com es legitima un model econòmic -el neoliberalisme- que s'imposa com a hegemònic avui en dia. En aquest model, la realitat es confon amb el capitalisme. No hi ha res fora d'aquesta lògica, el normal i coherent és actuar i pensar com ells, seguir les regles del mercat, fins i tot pel que fa a necessitats bàsiques. I l'anormal, el desviat, és el que protesta, el que no està disposat que se'n riguin a la cara, els milers de persones que es mobilitzen denunciant aquest espectacle vergonyós.

I és que no se n'amaguen: els elevats marges de benefici i les característiques del sector fan que es puguin acumular grans riqueses amb un temps relativament curt en una clara mostra del que podríem anomenar crim organitzat i legal. La situació és tan perversa que justament el que es denuncia és el mateix que els enorgulleix. No tan sols no amaguen els beneficis astronòmics sinó que els exhibeixen com a trofeus de caça. No tan sols no amaguen la destrucció del territori sinó que presenten com a equipaments i serveis les grans infrastructures depredadores: autopistes, TAV, túnels, MAT... No tan sols no amaguen l'estil de vida que representen sinó que en fan publicitat en actes com el BMP.

Tenen la perversitat de presentar l'event com una fira de les oportunitats quan tan sols és una orgia del benefici, una missa al pelotazo, un cant a Marbella. No parlen tan sols d'habitatge; la seva ambició va més enllà: projecten camps de golf, fan autopistes, complexos turístics i hotelers, polígons empresarials... i conjuntament amb les institucions projecten un model territorial pensat en l'impuls dels negocis i oportunitats empresarials i no en la necessitat de les persones. No els importa qui habita el territori, tot és a la seva disposició per fer-hi negocis, tot està en venda. No som persones sinó mercaderies, i els qui gosen protestar, res més que un obstacle pels seus interessos. És una vergonya que ens presentin com a solució el que és l'arrel del problema, perquè precisament són els seus beneficis astronòmics els que impedeixen que tothom tingui un habitatge digne, els que no ens deixen arribar a final de mes, els que ens condemnen a una vida hipotecada, els que estan destruint estils de vida que s'oposen a la seva màquina de fer calés. Només entre les 14 principals immobiliàries de l'Estat van assolir 1.060,97 milions d'euros de beneficis nets en el primer semestre de 2006, un 53,12% més que en el mateix període del 2005. I és això al que li diuen creixement econòmic?

Nosaltres, els entrebancs

Però si el càncer de l'especulació s'estén qual metàstasi pel territori no ho fa sense entrebancs. Milers de persones lluny de resignar-se al paper de víctimes propiciatòries, aplegades en col·lectius i plataformes heterogènies, intenten plantar cara, poble a poble, barri a barri, com a feres ferotges, a les múltiples agressions que el territori i els seus habitants patim cada dia. Som la gent que lluita arreu, anònima, sense partits, sense delegacions, autònomament, des de la base. Som l'herba resistent que creix amb força, als marges, sota el ciment, sense deixar-se trepitjar. Gent de les comarques de l'Ebre, de la Catalunya Central, de la "terreta", del camp de Tarragona, de les terres de ponent, de l'Empordà, de Girona, del Penedès, dels Vallesos, de la conca del Llobregat, dels Pirineus, de Barcelona.... Cada lluita expressa des de la seva problemàtica concreta un denominador comú, oposar-se a la tirania especulativa del talonari i el formigó.

Seguint les passes de la manifestació de l'any passat, diversos col·lectius van denunciar la celebració del BMP i tota la lògica que en trascendeix. Amb el lema de "Es riuen de nosaltres a la cara" es volia posar de manifest que amb events com aquests no tan sols certifiquen el seu domini, sinó que amb total escarni i impunitat es rifen de tota la gent que suem sang per (no) arribar a final de mes. És, si més no, indignant que mentre fan negoci amb les nostres vides, especulant amb els nostres camps, hipotecant el nostre futur, destruint els nostres espais naturals, rebentant els nostres pobles, haguem d'assistir impertèrrits als somriures dels responsables directes de la nostra situació. Cal trencar el vel de normalitat amb què intenten vendre'ns un model de vida insostenible, basat en el consum i l'ostentació.

Protestes

Per protestar per la realització del Meeting Point a Barcelona, diversos col·lectius implicats en les lluites contra l'especulació immobiliària i urbanística van fer un front comú contra el BCN Meeting Point, organitzant un seguit d'accions de protesta:

-Dues persones s'encadenen el migdia del 7 de novembre a un bidó

de ciment a la porta de la Generalitat (plaça de Sant Jaume, Barcelona) i dues més als fanals del davant. Es denuncia l'aliança de les administracions dites "públiques" amb les empreses immobiliàries i constructores. Un grup de gent dóna suport a l'acció. La policia tarda un parell d'hores a trencar les cadenes.

-El 8 novembre a les 13h, V de Vivenda realitza una acció de clausura del Barcelona Meeting Point per vulneració del dret fonamental a l'habitatge. Una delegació de l'Assemblea V de Vivenda pretenia assistir a la inauguració de l'esdeveniment per constatar la vulneració de drets fonamentals i considerar la clausura immediata de la fira en el mateix moment de la seva obertura. Membres dels Mossos d'Esquadra i dels equips de seguretat del BMP els impediren l'entrada a l'acte d'inauguració, al qual assistien representants polítics i de grans entitats immobiliàries i financeres. Davant la impossibilitat d'accedir a l'acte inaugural, l'equip d'observadors va decidit clausurar la fira immediatament i va procedit al precinte simbòlic de l'entrada.

-L'11 de novembre a les 12h, surt de la plaça dels Països Catalans una manifestació contra el Meeting Point Bcn convocada per diversos col·lectius i associaciones que lluiten per la defensa del territori i contra l'especulació. La manifestació, a la qual assisteixen més de 1.000 persones, s'acaba a la plaça d'Espanya davant la fira immobiliària, protegida per un ampli desplegament antiavalots dels Mossos d'Esquadra.

Les protestes d'aquest tipus són una bona oportunitat per plantejar punts de trobada entre totes les lluites, teixir xarxes de solidaritat per fent front comú davant un model de creixement territorial absurd. Compartir experiències, tot denunciant un event que amb la seva mera descripció hauria d'escandalitzar qualsevol persona. Per això es va fer una crida a tota la gent que s'oposa a aquest model de vida dominant, aprofitant que es reunien tots els culpables de la seva reproducció, una crida al boicot actiu contra la celebració del Barcelona Meeting Point visibilitzant per uns dies totes les protestes que tenen lloc en el camp de batalla de la vida quotidiana i consolidant la xarxa de lluites contra l'especulació immobiliària i urbanística.

Finalment, en relació amb aquest tema, cal destacar també que el govern espanyol va decidir suspendre indefinidament la Cimera d'Habitatge dels ministres europeus d'habitatge, cimera que s'havia de fer a mitjans d'octubre a Barcelona però va ser ajornada per a novembre o desembre, i que finalment ha estat ajornada de forma indefinida.

Seguiu la lluita pel dret a un habitatge digne que es porta a terme a Barcelona i altres ciutats, a través del web http://www.vdevivienda.net/

El CSA Can Vies es manté viu a Sants

Josep Garganté

Can Vies és un centre social autogestionat situat al carrer dels Jocs Florals del barri de Sants, a un edifici que data de l'any 1875, i que va tenir diferents usos per part dels treballadors i treballadores del Metro, fins al seu abandonament a començament dels 90.

El 10 de maig de 1997, un grup de joves del barri va ocupar l´edifici central per desenvolupar-hi dos projectes paral·lels: la part superior es va rehabilitar per transformar-la en habitge, i la part inferior es va destinar a crear el que avui coneixem com a CSA Can Vies.

En complir el primer any de vida de aquest espai, Transports Metropolitans de Barcelona (TMB), que es va proclamar com a propietari, va interposar una demanda penal per desallotjar l'immoble, però la pressió popular va fer que l´Ajuntament (principal accionista de TMB) retirés la demanda en pocs mesos.

Can Vies va ser seu d'assemblees d'estudiants del barri i de joves en general, seu de projectes de contrainformació com Zitzania i La Burxa (periòdic del barri), col·lectius de debat i agitació, col·lectius de educació alternativa i un llarg etcètera…

Va ser utilitzat pels moviments d'insubmissió i antimilitaristes, ràdios lliures, altres centres socials i cases ocupades, etc. A més a més, l'aposta del CSA te també la seva vessant contracultural, a la que es poden emmarcar centenars de xerrades, passis de vídeo o presentacions de llibres, però també el local d'assaig de la colla bastonera de sants, de grups de música, grups de teatre, etc.

Però Can Vies, com a centre social, també és i ha estat element actiu en diversos processos col·lectius de contrapoder al barri, com l'Assemblea de Barri de Sants, i les campanyes "Salvem Sants", alhora que ha participat o ha donat suport a campanyes contra la precarietat, la repressió política, en suport a la llibertat de expressió, o contra la especulació, de àmbit més general.

I ara, tota aquesta activitat es veu amenaçada: el 18 de abril de 2006, TMB va interposar una nova demanda per aconseguir desallotjar Can Vies i fer-se amb l´edifici, ja que es troba dins d'un dels P.E.R.I. a desenvolupar, associats a les obres del TGV i de la reforma de l'estació de Mercat Nou.

Així, novament el centre social es troba dintre d'una campanya per aturar la demanda i defensar el seu projecte i espai, en la que la línia fonamental es la de buscar el suport del veïnat i de col·lectius i persones afins al projecte. S'ha optat també per entrar en el procés legal, i dintre de aquest, han sigut nombrosos els col·lectius i organitzacions tant del barri com de fora que se han autoinculpat en el procés. Una d'elles ha estat la CGT, que en alguna ocasió va fer servir el espai com lloc on celebrar alguna assemblea.

Dintre d'aquest panorama s'emmarca la col·laboració ara fa uns mesos entre companys i companyes de Can Vies i de la Secció Sindical de la CGT d'autobusos de TMB per reivindicar el CSA Can Vies i rememorar, mitjançant un autobús, el 70 aniversari de la revolució i la col·lectivització del transport públic a Barcelona.

De la mateixa manera, tot el Comitè d'Empresa de metro de Transports Metropolitans de Barcelona s'ha solidaritzat amb la campanya de suport a aquest projecte autogestionari. Per la seva banda, dintre del Comitè d'empresa d'autobusos de TMB, a dia d'avui, només la secció sindical de la CGT s'ha mostrat obertament a favor del companys de Can Vies, mentre que els altres sindicats han mantingut un silenci sepulcral, deixant que aquest tema quedi aplaçat, en principi, per mitjans de gener.

El CSO La Impremta de Terrassa compleix un any, és desallotjat i tornen a okupar

CSO La Impremta

El 3 de desembre del 2005 a Terrassa, va començar la història del Centre Social La Impremta, situat a l'antiga impremta Ventayol que, sense cap valor pel propietari portava més de 20 anys abandonada. Es va inaugurar el 31 de desembre de 2005 amb una xocolatada, jocs per a la canalla i pallassos a la plaça Jacint Verdaguer per donar-se a conèixer al barri i convidar-hi tothom.

Ben aviat van sorgir les ganes d'establir debats per parlar de com volien fer les coses i de com fer campanyes denunciant les injustícies que patim. Més enllà de la rehabilitació de l'espai físic, un CSO és el seu contingut i el treball polític que es realitza dins i fora del Centre Social Okupat.

Dins de la Impremta van sorgir iniciatives com el grup de teatre de L'Oprimit, l'hortet, el taller de dansa del ventre, el taller de cartes a preses i presos, el de fotografia, el de malabars, d'artesania; la secció de muntanya amb les seves sortides cada mes, el sopador popular, el "trueke" i el racó de la A (espai de lectura i debat) de l'Ateneu La Sembra, i el 'hacklab', que donà a llum la web del CSO (www.csolaimpremta.org), la del mateix 'hacklab' (www.altctrl-supr.net) i connexió directa i gratuïta a internet des del CSO.

Desallotjament

Finalment, l'intent de desallotjament el passat setembre va suposar una prova més en el seu camí. Altre cop la gent es va bolcar en la defensa d'allò col·lectiu i es va aturar. Malgrat que des de mitjans d'octubre hi ha ordre oberta de desallotjament (és a dir en funció de quan hi hagi prou "efectius" policials per dur-lo a terme). Els dies 1 i 2 de desembre van celebrar que ja portaven un any al CSO La Impremta i vam organitzar tot un seguit d'activitats i una trobada de col·lectius. Pocs dies després, però, el 12 de desembre, el CSO La Impremta va ser desallotjat per la policia. L'Assemblea d'Okupes de Terrassa va respondre contundentment amb una nova okupació el dia 16 de desembre al carrer de Sant Isidre molt a prop del local desallotjat. El nou local és una fàbrica que portava molts anys abandonada i que ha estat escollida per continuar el projecte de centre social que les institucions, la justícia i la policia no van voler deixar que funcionés amb el CSO La Impremta.

ALGUNA COSA ES MOU

Habitatge: mirar enrera i avançar

Carlus Jové
(contact@carlusjove.net)

Fa uns dies, parlava amb un company sobre com es podria donar un caràcter més combatiu i massiu a la lluita contra la bombolla immobiliària, i al cap ens van venir les vagues de lloguer que als anys 20 i 30 s'havien convocat a diferents punts de l'Estat. De forma espontània, primer, i animats pels sindicats, després, els obrers deixaren de pagar la renda, així com les factures de llum i aigua. Si la companyia tallava el subministrament, els sindicats els tornaven a donar d'alta. Aquest moviment reivindicatiu prengué forma amb els sindicats de llogaters organitzats pel sindicat de la construcció de la CNT, els quals posibilitaren que la lluita es mantingués durant uns quants anys, fins ben entrada la República. Quelcom similar va succeir als 70 a Anglaterra, quan existia una tímida connexió entre el moviment 'squatter' i el sindicalisme de base.

Les coses han canviat bastant des d'aleshores, i avui una àmplia majoria de famílies treballadores no viuen de lloguer, sinó que estan endeutades fins al coll amb els bancs. El nivell de sindicació o d'afiliació política és mínima comparada amb el d'aleshores, i les consignes de les organitzacions obreres passen sovint desapercebudes o són directament ignorades per una desesperant majoria.

Per altra banda, més que mai trobem una divisió tàctica gairebé infranquejable entre el sindicalisme, l'esquerra política i els sectors més radicalitzats del moviment. La concepció d'una política d'acció integral, que abarqui els diferents camps que preocupen els i les treballadores no sembla formar part de l'agenda de cap dels tres sectors esmentats, com a mínim no de la forma en què arribaren a sintetitzar-se en el moviment obrer de casa nostra fins l'esdeveniment de la Guerra Civil.

Tot i això, tractant-se d'un tema que toca de prop tantes i tantes famílies treballadores, els sindicats i partits que es reclamen, encara que sigui formalment, de l'esquerra, han de prendre algun tipus de determinació. No n'hi ha prou amb denunciar, cal organitzar i actuar.

Tornant breument a la història, si mirem els textos fundacionals de la CNT del 1910, en un dels articles hi trobem el següent objectiu: "modo de lograr el abaratamiento de los alquileres y supresión de los odiosos depósitos". Com ens agradaria que avui això formés part de la plataforma reivindicativa dels nostres sindicats...

CARTA A ORIENT

Terra mullada

Anna Maria Villena

L'enyor no em passa sense pena ni glòria, fa dies que m'abraça amb força.

Enyore massa coses. Enyore els menjars de l'àvia, l'escalfor de la llar, la boira espessa, la flaire de la muntanya. Però enyore, sobretot, l'olor a terra mullada. És el millor perfum que ha inventat la natura, la sensació de plenitud que se sent en obrir les narius i rebre un vent de pluja amerat de terra i d'oliveres, no té preu.

I la tardor ja ha arribat, però no l'he notada: al cap i casal la pluja és diferent, ni plou clar ni plou net. No, no ho és, ací no hi ha oliveres, ni bancals, ni llauradors, ni ametllers; res, no hi ha res. Formigó i més formigó, i ciutats de les arts i de les ciències, i oceanogràfics, i no sé quantes coses més. Coses, però, sense cap valor més enllà del material.

Realment, la capital no s'assembla gens als pobles, tot canvia; fins i tot el caràcter de la població. Per exemple, la gent té l'estranya mania d'observar les voreres quan camina pel carrer.

I, la veritat, no sé què hi troben, a mi em semblen totes igual de lletges; les de València i les de la resta de pobles del país. Però ja se sap que els costums són tan variables com pobles hi ha en un país, sobretot al País Valencià.

També tenen el vici de votar la mateixa alcaldessa des de fa tant de temps que ni ho recorde. Avinguda Blaco Ibáñez fins al port? Doncs res, fotem un barri i massa famílies, però guanyem en prestigi i alguns, només alguns, també s'embutxaquen alguns dinerets. Però és igual, Ella segueix al govern i fa el que li rota -amb tots els meus respectes. I la cultura del formigó (typical valencian) s'estén arreu del món, i hi ha qui encara n'està orgullós.

És cert, però, que no tots els valencians (de la capital, s'entén) són així, ni voten la Gran Dona. Hi ha, per exemple, els de Salvem el Cabanyal, que lluiten fervorosament perquè l'ampliació fins a la mar no es duga a terme, encara que saben que es farà i que aquella tornarà a guanyar dintre d'uns mesos. Hi ha també l'associació Joves Valencians per la Llengua, impulsada per joves de la ciutat de València i amb l'objectiu de normalitzar la llengua tant com puguen. I moltes, moltes més, iniciatives interessants i alternatives a allò tan fatigós i fatigant que ens obliguen a viure cada dia.

Vull pensar que el caràcter de la resta de valencians és degut a la desconeixença de l'olor a mullat dels bancals d'oliveres. O això o que han oblidat el que jo recorde i no tenen melangia del que ja no tenen. Pot ser?

Rumors i mentides sobre la ubicació del cementiri nuclear a Catalunya

Coordinadora Anticementiri Nuclear de Catalunya (www.cementirinuclearno.tk)

Amb l'acte "informatiu" que l'AMAC (Asociación de Municipios en Áreas de Centrales Nucleares) va fer el 24 de novembre a l'Hotel Termes Montbrió (al Baix Camp) es donava el tret de sortida a un pla maquiavèl·lic d'actes a diferents localitats dissenyat únicament i exclusiva per intoxicar l'opinió pública i la classe política de les nostres comarques.

Obviant la realitat de territori, que dia rere dia es va manifestant àmpliament en contra de la instal·lació del cementiri nuclear, conscientment volen trencar la pau social amb provocacions innecessàries.

Recordem que els ajuntaments de: Vandellòs-l'Hospitalet, Reus, Cambrils, Flix, Tarragona, Móra d'Ebre, Rasquera, Amposta i els Consells Comarcals de la Ribera d'Ebre i del Baix Ebre han aprovatsmocions contràries a la instal·lació de l'MTC a qualsevol indret del nostre territori ni enlloc de Catalunya i que fins i tot els ajuntaments de Móra la Nova i Tivissa han manifestat la seva negativa a la instal·lació d'un MTC als seus municipis.

A més a més, tenim el suport i adhesió del Grup Municipal d'ERC Vandellòs-Hospitalet, Grup IMNOVA de Móra la Nova, JERC de Catalunya, Grup Municipal d'ICV-EuiA de Reus, Grup Municipal d'ICV-EuiA de Cambrils, Societat Civil, Cultural i Solidària per la Pau, de Reus, Federació Intercomarcal de Tarragona de la CGT, Centre d'Estudis de la Vall (CEV) de Vandellòs, IPCENA (Institució de Ponent per a la Conservació i l'Estudi de l'Entorn Natural), Alnus - Ecologistes de Catalunya, Grup Municipal d'ICV-EuiA de Tivissa, Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius (CEPA), Societat Obrera de Tivissa, Casal Panxampla, Associació Limnos, Col.lectiu Ecologista Bosc Verd, Plataforma Antiincineradora de la Vall de Ges, Federació Ecologistes de Catalunya, Maulets del Baix Ebre, ERC de Catalunya, ICV-EuiA de Catalunya.

El rebuig polític i social a la possible ubicació d'un cementiri nuclear a les nostres terres (pretensió de l'AMAC i d'ENRESA) va augmentant considerablement.

Per tant, podem dir que no som quatre arreplegats com volen fer veure l'AMAC i ENRESA. Ens preguntem per què insisteixen a fer uns actes informatius dirigistes i perversos en un terreny i amb una gent cada vegada més hostils i contraris a les seves pretensions.

Demanem el cessament immediat de les estratègies i maniobres de l'AMAC i ENRESA i que s'escoltin al territori i que d'una vegada per totes entenguin que NO volem el cementiri nuclear.

Demanem també als alcaldes i regidors dels municipis de les zones nuclears d'Ascó i Vandellòs (Ascó, Corbera d'Ebre, el Molar, Flix, Garcia, la Fatarella, la Figuera, Móra d'Ebre, Móra la Nova, Palma d'Ebre, Pratdip, Riba-roja d'Ebre, Tivissa, la Torre de l'Espanyol, Vandellòs-l'Hospitalet i Vinebre) que formen part de l'AMAC, que siguin conseqüents amb les mocions aprovades en la majoria dels seus ajuntaments i renunciïn a qualsevol possibilitat de contemplar la ubicació de cap Magatzem Temporal Centralitzat per albergar els residus radioactius d'alta intensitat de totes les centrals nuclears de l'Estat espanyol, en cap dels seus municipis, per la hipoteca tan gran que suposarà per al territori i per a les futures generacions i l'amenaça per a la salut, i pel fet que el sud de Catalunya ja ha hipotecat greument el seu futur, assumint els riscos dels residus radioactius d'alta activitat que fins ara guarden les centrals nuclears.

Denunciem també que el CIEMAT, proposa un reactor nuclear experimental de transmutació en el centre tecnològic associat al MTC (el CIEMAT és el propietari del 88% del capital d'ENRESA). Una altra sorpresa que coneixen abastament l'AMAC i ENRESA i ho amaguen impunement. No juguen net i volen vendre el nostre territori.

OPINIÓ: Falsedats per justificar la construcció de noves nuclears

Coordinadora Tanquem les Nuclears

Davant la publicació de l'informe "Perspectives energètiques mundials 2006" de l'Agència Internacional de l'Energia (AIE) en què aquest organisme recomana la construcció de noves centrals nuclears, la Coordinadora Tanquem les Nuclears denunciem les premises falses d'aquesta recomanació i volem cridar l'atenció sobre que:

-És fals que l'energia nuclear pugui oferir cap solució al problema del canvi climàtic com una mínima anàlisi de la contribució de combustibles posa de manifest. D'altra banda, no es refereix a cap comptabilitat que mesuri la contribució al canvi climàtic de la totalitat del cicle nuclear, i especialment quan s'explotessin mines amb baixa concentració en urani, el que desmuntaria la fal·làcia de que l'energia nuclear no emet CO2.

-És fals que el Kilowatt/hora d'origen nuclear sigui competitiu, no s'ha fet cap càlcul que permeti tenir en compte en el preu els costos reals de la política de subvenció continuada que l'energia nuclear està rebent des dels diferents governs dels països on s'han instal·lats centrals nuclears. Tampoc no inclou els costos reals d'un accident nuclear, costos que cap asseguradora està disposada a assumir.

El mateix informe rebat aquesta fal·làcia quan reconeix que sense ajuda del govern no hi ha possibilitat d'engegar un programa de construcció de centrals nuclears. Desmuntant de camí la falsa idea de que estem en un mercat energètic "liberalitzat".

-És fals que existeixin reserves d'urani que puguin garantir el subministrament sense problemes; les dades existents sobre reserves impedeixen que es pugui mantenir el funcionament de les centrals actuals més enllà d'unes poques dècades.

-No es fa esment als anomenats "costos amagats" de l'energia nuclear com el tractament del residus, les cada cop més freqüents fallides de seguretat en centrals que ja estan envellides, i el perill de la proliferació indiscriminada de substàncies radioactives i perilloses.

-L'informe silencia que existeixen països (Alemanya, Suècia, Bèlgica, etc.) que han decidit procedir al tancament ordenat de totes les centrals nuclears en funcionament, i procedir a una transició a un sistema energètic sostenible basat en l'estalvi, l'eficiència i l'aprofitament de tots els recursos renovables. També omet les recents recomanacions de la Unió Europea de que les empreses elèctriques dediquin fons especials per al desballestament de les nuclears, separats de la comptabilitat habitual i supervisats per organismes independents.

Cap model energètic sostenible no pot basar-se en la centralització i l'operació a gran escala; episodis com la recent apagada elèctrica trans-europea posen de manifest la creixent vulnerabilitat del sistema energètic.

L'informe s'inscriu en la lògica de la campanya desenvolupada des de la indústria nuclear per allargar la vida de les centrals nuclears en funcionament, lògica que silencia el fet que els recursos renovables existents poden cobrir amb escreix les necessitats energètiques que provinguin d'un consum basat en l'estalvi i l'eficiència.

Més informació sobre el tema: http://www.100x100renovables.net/ http://ecologistesenaccio-cat.pangea.org/temes/nuclear/tln/tlnmaterials.htm

La darrera manifestació, el 12 de novembre, va tornar a ser multitudinària i deixa ben clar que no hi haurà treva

La lluita contra la MAT i el seu traçat no s'atura

Plataforma No a la MAT
(www.nomat.org)

El diumenge 12 de novembre, Girona va ser escenari d'una nova i multitudinària mobilització contra la MAT, la línia de molt alta tensió el traçat de la qual afectaria diverses comarques de Girona i de la Catalunya Nord. La manifestació, convocada uns dies abans de la Cimera franco-espanyola que es va realizar a Girona, va aplegar més de 3000 persones i es va acabar amb una concentració davant la Subdelegació del Govern de Girona, on l'arqueòleg i intel·lectual Eudald Carbonell va llegir un manifest.

La manifestació estava convocada per AMMAT (Catalunya Sud), SYDECO (Catalunya Nord), Plataforma No a la MAT i Col.lective Non a la THT, i el lema de la convocatòria era "No a la línia de Molt Alta Tensió, Per una Nova Cultura de l'Energia", i va servir per visualitzar de nou l'ampli rebuig que aquesta innecesària línia de 2 x 400 Kv entre Sentmenat i Baixas suscita en els territoris que ha de travessar.

Les ciutadanes, ciutadans, alcaldes i alcaldesses i regidors i regidores que s'oposen a la MAT han deixat clar, amb aquest acte multitudinari, que des del territori es rebutja frontalment aquesta infraestructura que no és necessària i que s'està tramitant de forma absolutament il·legal, faltant als deures, essencials en democràcia, d'informació transparent i consulta a la ciutadania per una banda i de lleialtat institucional envers els ajuntaments per una altra. Per tant, si malgrat les reiterades mostres d'oposició popular, els governants participants a la cimera de Girona persisteixen en la seva idea d'impulsar la MAT, serà obvi que actuen de forma deliberada en contra de la voluntat i dels interessos dels ciutadans i ciutadanes.

Durant l'acte, es va denunciar especialment la campanya de desinformació i engany que des del seu inici ha acompanyat la tramitació del projecte i que ha arribat al punt de destinar diners públics a la publicació i distribució del ja tristament famós pamflet editat per la Conselleria de Treball i Indústria sobre la línia. Precisament, durant la concentració membres de la Plataforma No a la Mat disfressats amb nassos de Pinotxo mentider van distribuir 1.500 exemplars d'aquest pamflet amb un adhesiu de "Prou mentides". Parlant encara d'enganys, es vol alertar la població que mentre les delegacions espanyola i francesa discuteixen si tiren endavant o no la "interconnexió" (fragment de traçat que creua la frontera) la MAT entre Sentmenat-Bescanó i Bescanó-Santa Llogaia continua la seva tramitació. Que no ens enganyin: dir no a la interconnexió no ha de significar necessàriament el No a la MAT.

La concentració es va iniciar a les 9 del matí a la Devesa amb desfilada de més de 100 torres, cada una amb un rètol amb el nom d'alguns dels pobles, tant de la Catalunya Nord com del Sud, que s'oposen a aquesta infraestructura. La desfilada va ser animada per un seguit de colles i agrupacions com els Diables de l'Onyar, Els Berros de la Cort, La Torna d'Osona, Les Deambulants i els Guillables, entre d'altres.

Un cop arribats a la Subdelegació del Govern es van fer lliuraments de la carta oberta a la delegació francesa que participaria a la cimera de Girona, alertant de la manca de justificació de la línia a Catalunya Sud i també de les greus irregularitats que s'han produït durant la tramitació del projecte, demanant també que no accedeixin a les "desesperades" peticions dels representants de l'Estat Espanyol i es mantinguin ferms en la seva negativa a consensuar un traçat i enterrin definitivament aquest projecte.

Escampada massiva de cartells

Campanya contra les Línies d'Alta Tensió a la Terra Alta

La Plataforma en Defensa de la Terra Alta i el GEPEC-Ecologistes de Catalunya han iniciat una campanya contra les línies d'alta tensió que es volen construir a la Terra Alta per evacuar l'energia elèctrica produïda per la multitud de centrals eòliques que s'hi volen ubicar.

La campanya ha començat amb una escampada massiva de cartells amb el lema "No més línies d'alta tensió. Terra Alta paradís rural o infern energètic?" per tota la Terra Alta i comarques veïnes.

Encesa conjunta de rètols lluminosos

La campanya contra el Quart Cinturó continua movent-se

Col·lectiu Catalunya

Dins la campanya de rebuig contra el quart cinturó, el 21 de novembre, Sabadell va acollir activitats reivindicatives. La plaça de l'Ajuntament va ser il·luminada durant una estona per 10 cartells fets amb tub lluminós que deien NO 4C (No al Quart Cinturó). Els cartells van ser elaborats per voluntaris, a partir del disseny de l'artista sabadellenc i membre de la campanya, Joan Vila-Puig. Després d'encendre'ls tots plegats, els cartells van ser penjats en balcons i finestres de la ciutat, ben visibles, per continuar mostrant el rebuig a aquesta infraestructura. Alguns cartells tambe van marxar a d'altres localitats, com les Franqueses, Terrassa o Abrera.

SALUT I ANARQUISMES

Militant a la capital carlina

Josep Cara Rincón (Berga)

Les eleccions al Parlament de Catalunya per fi han passat. Van votar quatre gats i la nit electoral tot eren bones intencions per prendre mesures encaminades a fer més democràtic i participatiu el sistema. Era broma. Ara ja en preparen unes altres, les municipals. Jo allunyant-me del "no votaràs" com a manament, acabo no votant, tant per cap com per cor. Això no treu que pensi que els llibertaris hauríem d'obrir un debat seriós i tranquil sobre el municipalisme.

Vull tornar a denunciar obertament les lleis que tots els sistemes creen per tal de poder-se saltar els tan anomenats drets dels ciutadans que en teoria i només en teoria estan garantits per la súper constitució que, com qui diu, és la llei més grossa de totes i a més, pel que he sentit, és de poc tocar. Aquestes lleis són, entre d'altres, l'antiterrorista a un nivell i les famoses ordenances del civisme que ara tan proliferen a un altre. Aquí, en altres èpoques hi havia els presos governatius o les clausures habituals de les seus de sindicats, diaris i la resta d'infraestructura llibertària. D'ordenança de civisme fins i tot a Berga en patim una i és que ens agrada estar sempre a l'última: van ser botiflers, capital carlina, una de les pitjors patronals durant la República i, com no, ara continuen a l'avantguarda de la repressió. La lluita anarquista a l'Alt Llobregat ha estat molt digna al llarg de la història i la cosa no s'atura.

La militància llibertària a una població no massa gran és més intensa que a les grans ciutats, en tots els sentits, per bé i per mal. Veus els resultats de les teves accions i identifiques els actors socials amb gran nitidesa. És una militància agraïda en el sentit que veus l'efectivitat o no de les teves accions, la utilitat dels projectes, de les crítiques, la incidència social, en definitiva: el resultat de les lluites. De la mateixa manera, però, també reps la repressió de manera directa, permanent, ofegadora, personal i personalitzada, en tots els àmbits de la vida: a la feina, al lleure, a l'escola, passejant pel carrer o en la relació amb el teu veí. Això és tradueix, per exemple, en trucades a casa, pressions a familiars, multes d'infraccions inventades, identificacions absurdes, hipervigilància, estigmatització social, etcètera. Tot plegat fent simplement una acció cultural i una crítica social, a través de la creació d'infraestructures pròpies, a través de l'acció directa i sense embuts, sí, però sense trencar ni un sol plat. Potser que comencem a trencar algun plat. Salut i anarquia!

Rebuig a la no revisió de la sentència del cas Granado-Delgado

Secretariat Permanent de la CGT (www.memorialibertaria.org)

El Tribunal Suprem deixa novament sense justícia a les víctimes de la dictadura franquista. La Confederació General del Treball, després de conèixer la notícia que, després de dos dies de deliberació i per un vot de diferència, la Sala V Militar del Tribunal Suprem ha denegat la revisió de la sentència dictada pel consell de guerra sumarísim que el 1963 va condemnar a mort els anarquistes Francisco Granado i Joaquín Delgado, manifesta la seva més enèrgica repulsa davant aquesta negativa per considerar-la una "decisió política" que, una vegada més, deixa sense justícia les víctimes de la dictadura franquista: un règim capaç de condemnar innocents, conscient de la seva innocència, amb l'únic objecte de perpetuar-se a través del terror.

Tot esperant conèixer el tenor de la resolució i del vot particular dels dos magistrats discrepants, per demostrar el no respecte de la normativa jurídica en vigor sobre revisió de sentències, denunciem el caràcter polític de la decisió presa pels magistrats Ángel Calderón, Javier Juliani i Agustín Corrales donant major crèdit al muntatge acusatori de la policia franquista que a les declaracions dels veritables autors de les accions per les quals van ser condemnats i executats Granado i Delgado, que sempre van negar sern-e els responsables. Declaracions confirmades pels coordinadors de Defensa Interior, l'organisme que la mateixa policia i premsa franquistes van presentar com a organitzador d'aquelles accions.

Fins ara, el Suprem havia desestimat els recursos de revisió per no estar fundats en la presentació d'un "fet nou". Aquesta va ser la raó donada recentment per aquests tres magistrats per denegar la instrucció del recurs de revisió del judici que va condemnar a mort Joan Peiró el 1942. No obstant això, ara, els mateixos no volen prendre en consideració el fet "nou" que representa el testimoniatge dels dos veritables autors dels fets de 1963. I això a pesar que el Tribunal Constitucional sí que va prendre en consideració aquest "fet nou" per emparar el 2004 les famílies de Granado i de Delgado contra el primer acte del Suprem denegant, el 1999, el recurs de revisió presentat el 1998 per aquestes famílies. No hi ha, doncs, el menor dubte que la decisió d'aquests tres magistrats està motivada per evidents raons ideològiques (reconèixer la dictadura franquista com la "legalitat de l'època") i no per raons jurídiques.

La Llei no deroga les sentències ni les lleis franquistes

Davant la Llei de Memòria Històrica

Gabinet de Premsa Confederal CGT

A la vista del text de la futura Llei de Memòria Històrica que el Govern ha defensat en el Congrés dels Diputats el 14 de desembre de 2006, i tenint present les reivindicacions bàsiques que com a organització presentàvem ja el passat 2 de desembre de 2004 davant la Comissió Interministerial creada per a l'estudi de la situació de les víctimes de la Guerra Civil i del franquisme.

CGT manifesta públicament la seva posició d'absolut rebuig al text d'aquesta futura Llei de Memòria Històrica per les següents raons bàsiques:

-Les posicions defensades per CGT no es reflecteixen de forma clara i contundent en la llei, com podem comprovar en els àmbits de (1) Recuperació de les persones assassinades, empresonades, bandejades, torturades, sepultades en fosses comunes, ajusticiades, esclavitzades, depurades ideològicament, condemnades en processos judicials irregulars per un govern il·legítim i il·legal; (2) Recuperació de les idees defensades des de concepcions republicanes i anarcosindicalistes enfront de l'alçament militar. Idees socials, econòmiques, culturals, educatives, organitzatives que han de ser recuperades i traslladades als textos escolars; (3) Recuperació de documents per a conèixer la nostra història en la seva totalitat; (4) Recuperació de béns i patrimoni confiscat i posteriorment mal distribuït.

-Aquesta llei de la Memòria Històrica no condemna el règim franquista ni rehabilita de forma expressa a totes les seves víctimes.

-És una llei que té com objectiu la desmemoria històrica col·lectiva d'una societat que va lluitar per un sistema de llibertats legalment constituït i tot ho reduïx a una mera recuperació de memòries individuals, ignorant realment el genocidi sofert per la societat espanyola que va participar en aquesta lluita.

-És una llei que juga a l'equidistància entre víctimes i botxins. Una llei que, renunciant a la recuperació de la memòria històrica col·lectiva, ignora que la lluita per la defensa del sistema democràtic no va ser un procés individualitzat sinó social, ignora la necessitat de defensar com Estat de Dret els valors de la llibertat, la democràcia, la justícia, i que això sigui transmès als centres educatius perquè formi part de la nostra consciència col·lectiva.

-En conseqüència, és una llei que no anul·la d'ofici les sentències i judicis sumarísims del franquisme pel que frustra totes les expectatives de justícia, reconeixement, dignificació, deute moral i material que precisen totes les víctimes i lluitadors anticolpistes i antifranquistes, com així es ve exigint des de les diferents associacions, col·lectius i institucions que defensen els drets humans.

-És una llei en la qual l'Estat de Dret fa abandonament de tota responsabilitat legal i jurídica en relació amb les víctimes i lluitadors per les llibertats, reduint la seva actuació a un mer paper assistencial, traslladant de forma individual a cada víctima la seva responsabilitat per a lluitar, en un entramat burocràtic durant un any, pel seu reconeixement personal, la seva reparació.

-Amb aquesta llei es legitima per sempre el règim franquista en reconèixer les seves sentències-farsa, al no condemnar-les per flagrant vulneració de dret, al no anul·lar-les, deixant que sigui cada víctima qui hagi de demostrar la seva innocència i preservant, en tot cas, la identitat dels responsables d'aquestes arbitràries sentències franquistes.

-Les sentències franquistes representen la repressió de la lluita en defensa de la llibertat i la democràcia. Si l'actual democràcia no anul·la aquestes sentències, la democràcia es fa còmplice i indirectament les assumeix.

Per a CGT, el que va condemnar la dictadura franquista i a qui va condemnar, no pot seguir condemnant-lo la democràcia.

-L'Estat es renta les mans en el procés de localització i identificació de fosses comunes i víctimes, no adquirint cap compromís polític. És una llei que no aprofundeix en la dignificació de les víctimes i de les idees que defensaven.

-Estem davant una llei de mer tràmit i rentat d'imatge davant l'opinió pública i les associacions i col·lectius per la recuperació de la memòria, una llei que burocratitza tot el procediment individualitzat de reparació, que no assumeix cap de les reivindicacions que venim presentant com organització juntament amb nombrosos col·lectius socials, associacions...

Des de CGT fem una crida a la mobilització social i ciutadana enfront d'aquesta llei frustrant així com el boicot a les mesures simbòliques i honorífiques que es plantegen en la mateixa com si es tractés de mers plats de llentilles (concessió de medalles, concessió d'ajudes testimonials, presentació de sol·licituds individualitzades...).

Cal seguir lluitant fins a l'esclariment en profunditat de l'etapa franquista per a restaurar la veritat sobre l'horror de la dictadura, per a restaurar la dignitat de totes les víctimes i la dignitat de les seves idees.

Activitats de recuperació de la memòria històrica a Lleida

El passat 20 de novembre, la Confederació General del Treball de Ponent (CGT) i l'Assemblea de Joves de Lleida (AJLL) lliuraren les més de 1.500 signatures i adhesions de diverses organitzacions i col·lectius de Lleida recollides en el marc de la campanya que diversos col·lectius porten a terme per demanar la retirada dels símbols feixistes que encara queden a Lleida.

Per altra banda, la Secretaria d'Acció Social de CGT Ponent també ha elaborat un calendari d'activitats sobre la guerra civil en el 70 aniversari del seu inici, organitzades conjuntament amb el Casal Independentista l'Ocell Negre.

La primera activitat portada a terme va ser el 12 de novembre, una visita guiada pels principals escenaris de la guerra civil a Lleida amb explicacions dels fets més importants produïts a la ciutat. Les properes activitats programades són una xerrada d'Emili Cortavitarte el mes de gener sobre el CENU (Consell de l'Escola Nova Unificada) organisme encarregat de l'educació a la Catalunya republicana, una visita guiada al març o l'abril pels escenaris de la guerra civil a les rodalies de Lleida, una xerrada sobre Memòria Històrica el mes de maig i el pas per Lleida el mes de maig de l'exposició realitzada per CGT sobre La Revolució Llibertària.

De Melitón Manzanas a Manuel Allué

David Fernández,
Ateneu La Torna

Quan el PP va emmedallar Meliton Manzanas, el sàdic torturador d'Irun col·laborador de les SS en la immediata postguerra, la polseguera va ser d'escàndol. Raonada i raonable: la màquina del dolor que havia esclafat, entre d'altres, l'expresident del PSOE Ramon Rubial i tants centenars de militants bascos, rebia homenatge pòstum en un Congrés dels Diputats en el qual mai no va creure. Paradoxes civils, en aquesta Barcelona 'fashion' d'ordenances cívico-militars, la medalleta en qüestió per a Melitón era al civisme. Ja té cinisme la cosa.

Però salvant totes les latituds i solituds del pas del temps, lamento moltíssim comunicar que el passat 5 d'octubre un altre maltractador, en aquest cas de presos, va ser homenatjat i distingit per la UGT amb el vistiplau cofoi del PSC i del 'staff' del Departament de Justícia i Institucions Penitenciàries de la Generalitat en ple. És a dir, que ha plogut molt però aquí no ha canviat res. Dobles rasers que emprenyen: quan ho fa el PP tot va fatal, però si la medalla la concedeix UGT amb beneplàcit socialista, sembla que la democràcia es consolida. Encara que sigui a base d'hòsties. D'hòsties a la consciència i els Drets Humans.

Perquè l'homenatjat no era cap altre que Manuel Allué, el més fidel representant dels ultres a la presó. No pas d'ultres empresonats, sinó treballant-hi. Com a funcionaris. Amb una dilatada trajectòria sindical, de la USIP a la USO passant per CATAC fins a arribar amb els seus vailets a la UGT, Allué representa a la perfecció la línia més dura del conservadurisme més reaccionari en termes penitenciaris. Amants del rigor de la duresa de Texas, posem per cas (real).

I va ser aquesta duresa la que li va costar el 2000 una condemna per "rigor innecessari" en la "reducció" d'un pres a Quatre Camins. Tot just saber-se que seria homenatjat, la Coordinadora Catalana per a la Prevenció de la Tortura va emetre un comunicat públic, va posar-se en contacte amb tot Déu removent cel i terra i va considerar -força ben considerat- que un país no pot funcionar concedint alegres medalles a maltractadors.

La resposta va ser un allau de mentides i una cortina de fum va caure i recaure contra la denúncia pública de la Coordinadora. Bramant a tort i dret que tot era mentida. La sentència, per qui la vulgui consultar en l'hemeroteca del maltractement degradant amb l'ésser humà, és la 587/2000 de l'1 de juny de 2000 de la Sala Quarta Contenciós-Administrativa del TSJC. Malauradament i finalment, però, el despropòsit es va consumar, els màxims responsables públics van lloar la figura d'Allué i tots els partits polítics van ser-hi presents sense dir ni mu (delenda est ERC?). Les coses tal com són, i és d'agrair, els únics que van tenir aquesta vegada un gest sincer i coherent van ser els d'ICV. Assabentats de la magnitud de la tragèdia i de la tràgica repetició dels errors i els horrors, van declinar la invitació.

Per contra, el màxim líder de l'UGT, José María Àlvarez, va afirmar que no admetia "lliçons de persones que no sabem on estaven quan la dictadura franquista". Embolica que fa fort i doctrina del descrèdit contra entitats com ara Justícia i Pau, l'Institut dels Drets Humans, l'Observatori dels Drets Humans i el Sistema Penal de la UB o l'Acció dels Cristians per a l'Abolició de la Tortura, que no pretenien donar pas cap lliçó a ningú, sinó simplement intentar evitar un insult considerable, en forma de medalla, a tots i cadascun els Drets Humans.

Bé, benvolgut secretari general de la UGT... Certament, i parlo només per mi, jo no hi era a la dictadura. Afortunadament. Just naixia quan Carrero volava. I potser tenim codis molt diferents. O és el temps, que sempre passa factures i factura passats. Li dic perquè a mi el que em sembla netament franquista, propi d'estructures falangistes i verticals, és que una central sindical és dediqui a emmedallar maltractadors ultres condemnats en ferm. De franquisme de manual, sincerament. I no sap el greu que sap i el mal que fa: tenir Meliton amb medalla cívica al país veí i, al nostre, posar medalla sindical a Allué.

En espanyol o en català, m'és ben exactament igual. Perquè resulta que és mil·limètricament el mateix: condecorar la tortura impunement. Que és precisament i també (si no recordo malament) el que feia la dictadura franquista, amb la qual s'omple la boca per tapar amb les glòries edulcorades del passat les infàmies reals del present.

Li demanaria oficialment i cent vegades -per terra, mar i aire i cridant contra el vent- que no en fos còmplice ni un minut més. Però sincerament, a aquestes alçades dels esdeveniments, dubto absolutament de l'eficàcia de sol·licitar-li-ho. El refrany diu "piensa mal y acertarás". Una variant etziba: "pensa més i encertaràs". I la meva mare sempre rebla: "pensa malament i et quedaràs ben curt". Tan curt (i curtet) com es va quedar vostè posant distincions a un ultra confés, confessat i condemnat. Tot plegat en nom de la UGT. Sense sentit absolut en el paradís del tripartit. I així ens va.

Pedro Álvarez, és hora de fer justícia!

Secretaria d'Acció Social CGT
Catalunya

El desembre de 2006, va fer 15 llargs anys que el jove Pedro Álvarez, després d'una discussió de trànsit en què va participar la seva núvia i dues persones més, va morir d'un tret al cap a l'avinguda de Catalunya de l'Hospitalet de Llobregat. Poques hores després, fou detingut un sospitós que resultà ser un policia de paisà adscrit a la Brigada de Seguretat ciutadana. Tot i la detenció feta per la mateixa policia, l'agressor sortí en llibertat al cap de set dies amb l'argument jurídic de falta de proves concloents.

Han passat ja massa anys perquè encara no s'hagi fet justícia, massa anys que ha hagut de patir la família de Pedro que no ha defallit mai en la denúncia constant d'aquest fet i que, de manera incansable, ha recorregut tota la geografia catalana exposant el cas. Ara, per si fos poc, ens trobem a que el pare de Pedro i company de la CGT, el Juanjo Álvarez, ha estat imputat amb diversos càrrecs de delictes d'amenaces, delictes d'injúries i delictes d'obstrucció a la justícia com a conseqüència de la seva lluita, càrrecs que en cas de sentència condemnatòria podria haver d'afrontar penes de presó i sancions econòmiques desorbitades.

No podem permetre que els botxins es converteixin en víctimes i les víctimes en botxins.

Des de la Confederació eneral del Treball ens neguem a oblidar, volem recordar cada minut que passi per poder cridar contra l'arbitrarietat, a la parcialitat, als abusos de poder, als tractaments privilegiats, a les inhibicions, a les renúncies, i en definitiva a la falta d'investigació de la justícia, volem seguir denunciant, avui i sempre, el cas de Pedro Àlvarez i ens posem al costat de la seva família per lluitar per la justícia.

Joan Peiró, assassinat un cop més pels mlitars

Jordi Martí Font

Dimecres 8 de novembre del 2006, la sala militar del Tribunal Suprem va desestimar el recurs de revisió del consell de guerra sumaríssim que va condemnar a pena de mort l'anarcosindicalista Joan Peiró. El líder de la CNT va ser afusellat al camp de futbol de Paterna el 1942 pels vencedors de la guerra que va seguir el cop d'estat de 1936. Aquesta guerra i els seus vencedors van establir un règim jurídic que anul·lar els seus precedents republicà i revolucionari, un règim jurídic que l'actual democràcia monàrquica no es va atrevir a esborrar. És per això que l'única manera de tirar enrere les sentències que van condemnar a mort homes com Peiró -és revisant-les en el moment que es pot aportar una nova prova que en el judici o no es va presentar o no va ser tinguda en compte. Així, no es nega la legitimitat de les lleis franquistes –pena de mort per un "delicte de rebel·lió" segons el codi militar de 1940- sinó una mala aplicació d'aquestes. Al sindicalista se'l va condemnar per uns fets ocorreguts de 1936 a 1939 amb unes lleis que van entrar en vigor el 1940, és a dir que el delicte que li imputaven no ho era en els anys en què ell l'hauria fet. Però més enllà d'aquest desajustament, el que ens hauríem de preguntar és com pot ser que se'n mantingui la validesa avui. La resposta és ben clara: transició i no ruptura.

Que tingui vergonya qui n'hagi de tenir. Si algú encara es creu el mentider Zapatero i la seva voluntat de fer una Llei de la memòria històrica que restitueixi l'honor a les víctimes del franquisme, que es llegeixi la sentència que va portar a mort a Peiró i que avui continua sent perfectament legal

Els despropòsits no s'acaben aquí, la sentència de no acceptació de la revisió acaba dient que si bé el codi militar és del 40 i els delictes imputats del 36 al 39, el ban franquista del 28 de juliol del 1936 de declaració d'estat de guerra ja deia que el "govern legítim" segons els qui jutjarien Peiró el 1942 era el del jou i les fletxes...

Ángel Calderón Cerezo, Agustín Corrales Elizondo i Javier Juliani Hernán són els tres redactors de la sentència de no revisió, però els que van permetre la transició als setanta i els que han votat l'actual Llei de memòria històrica en són els veritables "responsables".

Gràcies a ells, Franco no ha mort i els seus deixebles han tornat a afusellar Peiró, en aquest cop en concret des de la sala militar del Tribunal Suprem.

> EL FAR

La batalla del Segre i la Noguera Pallares

Ferran Aisa

La darrera gran batalla a Catalunya és narrada per quatre homes apassionats de la història del nostre país. Pol Galitó, Manuel Gimeno, Rodrigo Pita i Josep Tarragona són els autors de "Les batalles del Segre i la Noguera Pallaresa" (Pagès Editor, Lleida 2006). L'assaig històric ens ofereix una visió global i detallada del que s'ha anomenat l'ofensiva final franquista sobre Catalunya. La batalla de l'Ebre ha estat narrada, glossada i documentada pels escriptors, poetes i historiadors, mentre que la batalla del Segre i la Noguera Pallaresa ha quedat en l'oblit. Però fou a terres de ponent on el front republicà va resistir durant nou mesos l'embestida i l'atac dels anomenats soldats "nacionals". Per tant, aquest assaig és una gran aportació a la bibliografia sobre la guerra a Catalunya.

Els quatre autors s'han capficat en els fets històrics, les tàctiques militars, les capacitats d'armament i totes les misèries i grandeses pròpies d'una guerra que va originar milers i milers de morts. Els autors s'han documentat a consciència i han realitzat un exhaustiu treball d'investigació. L'estudi recull textos inèdits, retalls de premsa, informes militars, testimonis i tota mena d'il·lustracions que adornen el llibre: fotografies, gràfics, plànols, mapes, armes, etc. Cal tenir present que, entre abril de 1938 i gener de 1939, la Noguera Pallaresa i el Segre van esdevenir una línia de foc que anava de la frontera francesa fins a Mequinensa, separarant, a banda i banda dels rius, les unitats dels dos exèrcits en lluita. Els pobles del contorn dels dos rius van ser testimonis d'acarnissades batalles entre franquistes i republicans pel control d'una zona o una altra.

La guerra civil després de maig de 1937 havia deixat d'ésser una guerra revolucionària o ideològica per convertirse en una guerra convencional. L'estratègia militar, aleshores, predominava en el joc tàctic dels dos bàndols encapçalats pels generals Franco i Rojo, respectivament. En aquest context cal situar combats "mítics" com el de Cap de Pont de Seròs, el de Balaguer o el de Tremp; i enfrontaments terribles com el del Baix Segre, Vilanova de la Barca, Sant Corneli i Baldomà. Combats que van destruir pobles i va foragitar les poblacions en diàspora cap a la frontera o cap a Barcelona. El bombardeig de l'aviació alemanya i italiana als pobles de l'Urgell, la Noguera i el Pallars va causar impacte de terror entre la població. L'assaig es capfica en els atacs sorpresa, la recuperació de posicions i l'espera en les fortificacions de La Sentiu, Préixens, Agramunt, Sant Corneli, Camarasa....

La derrota d'aquest front fou l'inici meteòric de la presa de Barcelona i de Catalunya. Però amb la seva retirada ordenada van aconseguir un temps preciós perquè la població civil i militar pogués arribar a la frontera, fou la batalla final i l'inici de la gran diàspora.

Dinamita de cervell

Malgrat tot, naufragarem, no patiu...

Enric Casasses
(ww.vilaweb.cat, publicat amb permís de l'autor)

Pau Riba i la seva obra signifiquen, sense cap mena de dubte, un dels punts més alts de la transgressió artística a què mai s'ha arribat als Països Catalans. Imatge: "Pau transfiguat", de Josep Llunas, filtres sobre una foto de premsa.

Aquests darrers mesos a Pau Riba li han organitzat un homenatge molt 'senyorial' per festejar l'aniversari del seu primer disc gran, 'Dioptria', i també ha sortit una pel·lícula, 'Deixeu-me en Pau', sobre la seva persona, i aprofitant tot això s'han publicat opinions valorant-lo o desvalorantlo, però ell, mentrestant, què fa, què ha estat fent?

Sortint de l'Auditori de Barcelona, després del costós homenatge que li van dedicar, jo comentava que, si no en sabessis res, veient la tristesa del que acabàvem de presenciar et podries pensar que estaven celebrant l'obra d'un mort que no s'acaba de saber si ha pujat a la glòria o ha caigut a l'oblit, i el pauribòleg valencià Ausiàs Gomis em va dir: 'Però si justament ara en Pau està en una bonníssima època, està pletòric!'

I sí: aquest estiu l'he vist cantar acompanyat de tres grups ben diferents, i tots tres bons: la Banda de Lladres, al PopArb (Arbúcies), els Mu, en l'homenatge a Francesc Pujols (a Granollers), i els Mil Simones a les festes de Gràcia (de Barcelona). A més d'aquests, a voltes actua amb els originals i imperdibles Mortimers, com en el 'Jisàs', xou de nadales tradicionals situades en un context de ciència ficció.

A Arbúcies, amb la Banda de Lladres, jove grup (bateria, teclats i guitarres elèctriques molt ben parits) que em va alegrar la nit, Pau Riba cantà alguna de les seves cançons primerenques d'abans de 'Dioptria', i moltes de les d'aquest disc, i algunes altres de 'Electròccid Àccid Alquimístic Xoc', i de les de Formentera i el gripau, i dels 'Licors'... En fi, va fer un repàs del seu repertori clàssic i va demostrar que les cançons velles encara sonen noves i que té una obra de cal déu, ampla, llarga, profunda, bella i bonica.

A Granollers, molt ben acompanyat pels Mu (baix i guitarra elèctrics i bateria, més una trompeta per a l'ocasió) va fer un rap d'una prosa de Francesc Pujols que va ser genial per la lletra, per la música i per la interpretació: la dicció, l'entonació, la potència de la veu, la modulació, la intenció inconfusible que sap posar Riba en les seves paraules, encara que siguin de Pujols.

A Gràcia vam sentir els arranjaments dels Mil Simones (xilofonet, regadora de zenc, dues mitges bateries, guitarres extra-fòniques, casionets i cassonets, i etcètera i etcètera), superlativament imaginatius i alhora molt ben trobats i eficaços i plens de referències als arranjaments dels primers discos de Pau Riba, i podríem dir que tan originals com aquests. Perquè aquí en Pau també en va cantar unes quantes de les velles, com ara la magnífica (lletra i música) 'La mort de la besàvia'.

L'entusiasme i la inventiva dels Mil Simones, tal com l'entusiasme i la claredat de la Banda de Lladres, a l'hora de col·laborar amb Pau Riba, i la manera com el públic s'ho escolta... això sí que és un sincer, autèntic, senyor homenatge a aquest mestre de l'art d'inventar que és l'autor de 'Flor tancada' i de 'Assassinat', cançonasses d'un seu disc potser menys famós però no menys interessant: el 'Disc dur'.

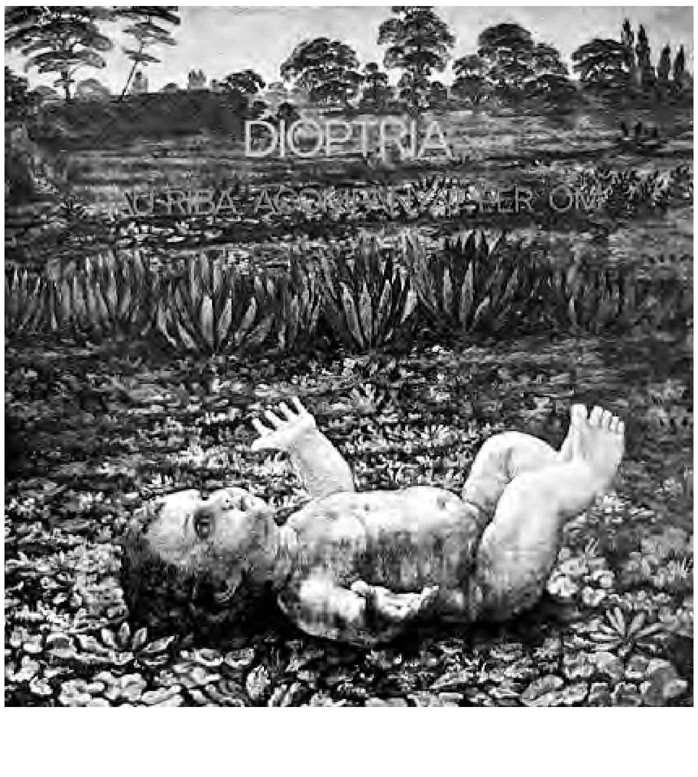

Perquè Pau Riba té moltes fames rares (pallasso provocador terrorista passota destraler...) però per damunt de tot és un fabricant de cançons com n'hi ha ben pocs. Em direu que unes són millors i unes altres no tant. Però si un artista val per les coses bones que ha fet, aleshores Pau Riba és un artista de primeríssima fila pel seu ús sense fronteres de la llengua catalana, pel coneixement profund de la sintaxi de l'ànima, per la precisió de la seva gramàtica de les emocions, per l'astúcia etimològica, per la manera única de revifar la cançó i la poesia populars amb el seu preciós accent barceloní i amb el curiós i ric vocabulari de la seva fantasia. Que no és, emperò, tan fantasiosa: gairebé sempre parla de realitats.

A més de tot això, aquest 2006 Pau Riba ha tret un llibre de poemes nous, "Màximes maximalistes", amb imatges espectaculars de Francesc Vidal, a Arola Editors, i un de prosa, publicat per Matriu Matràs i que em permeto de recomanar vivament: "Nosaltres els terroristes" és un discurs polític semblant al de Chomsky però més curt, més clar, més ben argumentat i més revolucionador. Com deia al segon volum de "Dioptria": 'pugeu a la barca, que naufragarem!"

APROXIMACIÓ AL MÚSIC I REVOLUCIONARI NORD-AMERICÀ

Senyores i senyors: Joe Hill

Carlus Jové, autor de “Joe Hill, sindicalismo con banda sonora”, Ed. El Viejo Topo

Joe Hill fou un personatge d’aquells que traspassen la frontera del temps. Nascut a Suècia el 1879, emigrà als EUA amb el seu germà Paul el 1902, somiant que allà “arrencarien or del carrer”. En aquells moments, Suècia era un país més aviat pobre i amb poques possibilitats laborals més enllà de la indústria paperera. Enrere quedaven una infància marcada per la mort del pare, primer, i la mare, després, i una sèrie d’anys de tractament mèdic a base de radiacions per curar una tuberculosis que li afectava a pell i articulacions.

Com per a tot emigrant, de qualsevol època i a qualsevol destinació, els primers anys a la terra promesa resultaren durs. No es coneix massa d’aquesta etapa de la vida de Hill (i de fet, en totes les altres la informació sol provenir de terceres fonts), però s’especula que es dedicà a moure’s pel país treballant en una coseta per aquí, una altra per allà. Aquesta vida nòmada, que en anglès rep el nom de ‘hobo’, serà l’habitual per a Hill, junt amb d’altres milers de treballadors i treballadores que es veien forçats a moure’s constantment per trobar feina. Per a Hill, podríem considerar que aquesta fou una decisió segurament forçada, en un principi, i voluntària a posteriori.

La IWW

La IWW, sigles que corresponen a Industrial Workers of the World, fundada el 1905 per un grup d’obrers i revolucionaris de diferents procedències, com el Partit Socialista, grups anarquistes, sindicalistes revolucionaris i d’altres a títol individual, es posicionava pel sindicalisme revolucionari que un any més tard prendria forma teòrica a la Carta d’Amiens, amb la que es fundà la CGT francesa i que inspirà la formació de sindicats revolucionaris, principalment vinculats a l’anarquisme, arreu. La IWW no era el primer intent d’organitzar la classe treballadora dels EUA sota posicions transformadores, anteriorment havia existit la Knights of Labor, però la IWW trenca amb l’elitisme que fins aleshores havia caracteritzat aquests intents. La IWW aspira a ser l’organització de tots els treballadors i treballadores, i competeix amb la AFL, de tendència economicista i reformista, a més d’exclusivista (“quasi tots homes, quasi tots blancs, quasi tots treballadors qualificats” H. Zinn), per aquesta posició.

La IWW eren un “xulos”, en el bon sentit de la paraula. Per constatar-ho, només ens cal remetre’ns a unes frases del pamflet sobre la importància de l’acció directa: “Vols que et digui què és l’acció directa? Que el treballador hauria de dir al patró quan i com treballar, durant quantes hores, per quin sou i sota quines condicions”. Bé, com els sindicats d’avui en dia...

El 1905 és l’any de la primera revolució russa, amb la generalització dels soviets. Un grup de miners russos adopta com a manifest de la seva insurrecció la declaració de principis de la IWW, que, entre d’altres coses, afirma: “La classe treballadora i la classe capitalista no tenen res en comú. No pot haver-hi pau mentre milions de treballadors pateixin fam i necessitat i la minoria, que constitueix la classe capitalista, tingui tots els béns de la vida”. La seva aspiració era una economia i una societat controlada pels propis treballadors, o dit en altres paraules, l’establiment d’una societat sense classes en què tothom desenvoluparia tant tasques productives com administratives, de forma equitativa i democràtica. Joe Hill passà a formar part d’aquest moviment el 1910, quan treballava al port de San Diego a Califòrnia.

La música

Hill havia estat vinculat a la música des de petitet, participant en actes de l’església del seu poble natal. Però no és fins a la seva afiliació a la IWW les seves cançons comencen a ser populars. La IWW editava regularment compilacions de cançons de músics que formaven part o eren afins a l’organització, com Ralph Chaplin, Nelson, i el mateix Hill. Aquesta era una pràctica que també desenvolupà la CNT a l’Estat espanyol, amb les edicions del Cancionero Libertario. En una època en què una àmplia majoria dels treballadors eren analfabets o presentaven dificultats en la lectura, la música i les cançons eren formes simples de traslladar idees complexes. Si a això li afegim l’agudesa i l’humor de les lletres de Hill, costa poc entendre que en tan sols cinc anys dedicats a la organització aconseguís una fama que, a dia d’avui, encara perdura.

Temes com “Casey Jones” o “The preacher and the slave” fan gala d’un estil que anava més enllà dels simples himnes pamfletaris i propagandístics. En elles es ridiculitzen de manera brillant dos dels elements més odiats pels ‘wobblies’: els esquirols i els representants de l’església. Quan un escolta la tornada de “Casey” no pot evitar imaginar-se la ridícula caiguda del maquinista trencavagues al riu, partint-se l’esquena i sortint volant cap al cel.

És una llàstima que no hi hagi cap gravació original de Hill. Per l’època, però sobretot pel ‘modus vivendis’ de Hill, un nómada empedreït, un especialista a pujar en trens en marxa per viatjar de punta a punta del país, no podem gaudir aquest plaer, tot i que podem escoltar alguns dels seus temes interpetats per altres músics, com Pete Seeger o Woody Guthrie. Tot i això, cal rebuscar en els arixus per aconseguir-ho, ja que, com a mínim en el nostre país no hi ha hagut una gran ni petita difusió d’aquests materials. De fet, fora de l’àmbit llibertari, i fins i tot dins d’aquest, Hill continua essent un complet desconegut. Precisament per això cal parlar d’ell.

El mite i l’herència

L’aureola de Joe Hill s’estén en el temps. Si ens els seus dies ja fou un personatge estimat i un màrtir de la causa, periòdicament podem trobar referències a la seva obra i persona. Com comentava anteriorment, mestres del folk com Pete Seeger i els seus “Almanac Singers” van interpretar cançons seves, deixant-nos un testimoni fins als nostres dies. Però no foren els únics. Quan el 1969 Joan Baez va interpretar “The ballad of Joe Hill” al festival de Woostock, els centenars de hippies que l’escoltaven van enfollir i segurament els àcids correren més de l’habitual (bé, és una possibilitat). Desenes d’altres arttistes han recordat en algun moment o altre a Hill, des del disc tribut editat el 1990 en què hi participaren músics com Billy Bragg, Utah Philips i d’altres, fins a obres de teatre, el film “The ballad of Joe Hill” de Bo Wideberg o un oratori musical de 90 minuts amb 30 peces escrita per Wayne Horvitz.

La influència de Hill es deixa veure en músics del folk americà com Woody Guthrie, Joan Baez, Phil Ochs, Pete Seeger, però també en d’altres no tan coneguts que han pres el relleu. De tots ells, és segurament Guthrie qui més similituds comparteix amb Hill. La seva fou una vida nómada, cantà a multituds d’actes organitzats per sindicalistes o en benefici del Partit Comunista (CPUSA), i mai no aconseguí estalviar un ral, tot i que en diverses ocasions rebé altes quantitats de diners per la publicació de les seves cançons.

Mentres que Guthrie esdevingué un espècie de “popstar” als EUA, Hill sempre fou apreciat únicament pels obrers. Tot i el seu suport a l’esquerra política i al sindicalisme, Guthrie també escrigué cançons com “This land is your land”, que és una espècie d’himne popular americà. Hill mai escrigué cançons semblants, ans al contrari, ridiculitzava la religió, la bandera i l’estat. Guthrie fou un gran defensor dels drets dels obrers i de la causa emancipadora, però desenvolupà una sèrie de contradiccions que Hill, potser també per la diferent època, no desenvolupà.

Joe Hill és un personatge que val la pena conèixer, i el període històric en què va viure també resulta un dels més apassionants del moviment obrer als Estats Units. Gaudiu-ne.

> RACÓ TRANSVERSAL

...El mateix capità Rojas de Casas Viejas

Pepe Gutiérrez-Álvarez

Sol ser molt habitual que, quan des del cinema s'ofereixi la imatge d'un franquista d'una peça, se li adjudiqui la característica de “maniqueisme”, quelcom que rarament passa quan el personatge és un nazi o narcotraficant, o fins i tot un “milico” sud-americà.

Això s'ha dit, en relació al retrat dels components de la Brigada Polític-Social que oferix “Salvador”, i no ha faltat qui ha recordat que el que va caure ferit quan tractava de detenir Puig Antich, era un cinèfil, amant de les pel·lícules de Truffaut, i Juan José Milles ha hagut de recordar que això no li impedia ser un torturador, tasca que era inherent a l'ofici. També s'ha dit en parlar del capità Vidal que tan en el seu paper interpreta Sergi López a “El laberinto del fauno”, l'obra mestra de Guillermo del Toro, que ja ens havia sorprès amb “El espinazo del diablo”. Encara que el capità Vidal podrà figurar en la galeria de dolents de rematades de la història del cinema, no es pot dir que el director mexicà s'oblidi d'introduir elements que fan entreveure conflictes personals molt seriosos, i és evident que en altres circumstàncies segurament el senyor hauria estat un altre. Però del que no hi ha el menor dubte és que molts, per no dir la majoria, dels comandaments utilitzats en les contrapartides van ser de la mateixa mena. Com també eren així les dones que estaven amb el maquis com la que encarna (no menys magistralment) Maribel Verdú...

Podríem seguir amb una pel·lícula que aconsegueix filar encara més prim i efectuar un doble salt mortal d'ensamblar un “western” emmarcat en les activitats del maquis en la terra de les ‘meigas’, amb un conte fantàstic a la manera d'aquella oblidada, però per a mi inoblidable pel·lícula alemanya de principis dels anys cinquanta anomenada “Cor de pedra” (Paul Verhoeven, Zwierlei Mass), que adaptava en forma de conte la trama del Dr. Jekyll i Mr. Hyde...

Seguiré amb el tema del capità Vidal, quintaessencia del franquisme, i que perpetra crims sense aclucar els ulls. Així doncs, sobrin personatges per donar cos al capità Vidal. Sense necessitat de donar moltes voltes, els guionistes podrien haver pres com a model famós capità Rojas, que va decidir cremar la cabanya en la qual s'havia atrinxerat la família de “Seisdedos”. En “nom de la República”, va fer que es cremessin vives gairebé tota la família dels “Seisdedos”, criatures i dones incloses. Després va seguir matant camperols amb el sentiment que dóna una tradició d'impunitat llargament cimentada sota l'empara dels reis i de la Mare Església. Després d'un petit contratemps amb la justícia, al juliol del 36, el capità Rojas va reaparèixer com a falangista i com un dels comandaments més sanguinaris del “Moviment” en la zona, el que ja és a dir, i se li situa en escenaris com el de l'assassinat de Lorca.

Si bé la història de la FIJL no comença al 1960, sí que és a partir d'aquestes dates quan els seus membres es coordinaran d'una forma clara per intentar lluitar contra el franquisme sota formes noves. Explicar i donar a conèixer la seva història específica durant el període a partir del 1960 està encara per fer, si bé sembla que alguns del seus membres estan acabant una història d'aquest grup que sortirà aviat. De tota manera, avui en dia ja hi ha llibres que ens en fan retrats pròxims i clars, bàsicament de membres de la mateixa "generació" i fins i tot participants en el grup.

Generació FIJL: llibertaris contra el franquisme (1962-1970)

Joan Zambrana, historiador,
desembre 2006

Introducció

La lluita contra la dictadura franquista va ser una de les constants bàsiques que van desenvolupar les diverses generacions de lluitadors llibertaris durant els quaranta anys que va durar la terrible i llarga dictadura.

Aquesta afirmació, que és d'una claredat inqüestionable, es podria complementar amb diverses oscil·lacions que van tenir els llibertaris durant aquest llarg període, fruit de la forta i insistent repressió de la dictadura i també de les diverses estratègies que tenien els nombrosos grups en la seva oposició al franquisme.

Així, als primer anys de la dictadura difícilment es podia fer "lluita antifranquista" si com tots sabem el moviment llibertari (CNT-FAI-FIJL-Mujeres Libres) era quantitativament i qualitativament una de les forces sindicals, polítiques i culturals més importants a l'Estat espanyol abans del inici de la guerra civil i posteriorment una bona part del exiliats van ser també d'adscripció llibertaria.

Seguint el fil de la lluita antifranquista dels anys 40 i 50 del segle passat, el "maquis" llibertari va ser un dels que més actuacions va desenvolupar i al cap del temps ha creat una mitologia de grans lluitadors i resistents que mai no van voler abandonar la lluita directa contra la dictadura. Noms de militants exemplars com Francesc Sabaté, Josep Lluís Facerias o Marcel·lí Massana, per citar els més coneguts ens donarien també una aproximació a aquesta lluita d'acció directa contra el franquisme.

Posteriorment, ja arribats a principis del 1960, sorgiria una nova generació de lluitadors llibertaris que és probablement la més desconeguda dins el cicle històric de la lluita antifranquista. És a aquesta generació a la que vull dedicar aquest article perquè ells seran els seguidors, amb formes i mètodes completament diferents, del nou activisme revolucionari anarquista en contra de la dictadura franquista i també un referent important per reactualitzar el discurs anarquista a nivell mundial.

Generació FIJL

Entorn d'aquesta organització, la "Federación Ibérica de Juventudes Libertarias" (FIJL), ens trobarem una gran quantitat de lluitadors i lluitadores que van ser els continuadors de la tasca de lluita directa contra el franquisme, en uns moments difícils per seguir aquest tipus de pràctica, ja que una bona part de l´exili llibertari no ho veia amb bons ulls.

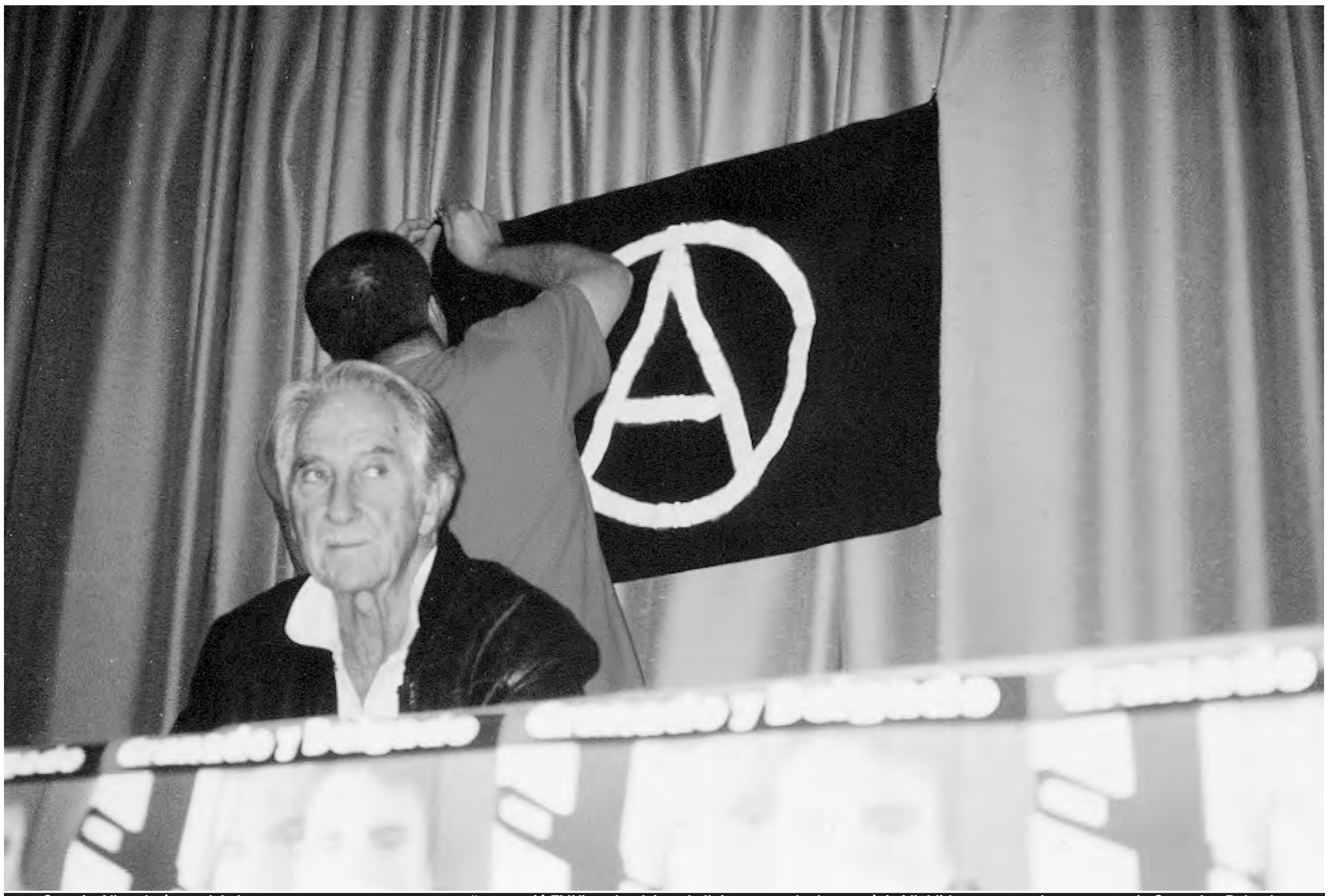

Octavio Alberola és un dels homes que, pertanyent a aquesta "generació FIJL", no ha deixat de lluitar contra la desmemòria i l'oblid, empenyent la campanya de Granados-Delgado.

Si bé la història de la FIJL no comença al 1960, sí que és a partir d'aquestes dates quan els seus membres es coordinaran d'una forma clara per intentar lluitar contra el franquisme sota formes noves. Explicar i donar a conèixer la seva història específica durant el període a partir del 1960 està encara per fer, si bé sembla que alguns del seus membres estan acabant una història d'aquest grup que sortirà aviat. Crec, de tota manera, que a dia d'avui el llibre del militants llibertaris Octavio Alberola i Ariane Gransac "El anarquismo español y la acción revolucionaria (1961-1974)" (Ruedo Ibérico, 1975 i Virus Editorial-, 2004) continua sent imprescindible per conèixer una part de la història de la "generació FIJL".

Sintetitzant els seus trets fonamentals, podem agrupar els grups de la FIJL en les següents característiques.

ESPOIR

Editorial

DEUX POIDS ET DEUX MESURES

APRES L'ASSASSINAT de DELGADO et GRANADOS

VIVA FRANCO !

APRES LE CRIME DE MADRID

LE MONDE libertaire

FRANCO assassine !

En primer lloc, i pot semblar una obvietat, eren joves lluitadors que en la seva major part no van participar directament en la guerra civil, però que van voler continuar la lluita contra el franquisme per diferents vies, la major part d'elles basades en actitud d'activisme militant. La seva influència grupuscular era bastant extensa ja que estaven agrupats a països tan diversos com França, Bèlgica, Portugal, Gran Bretanya, Mèxic, Italia, Veneçuela i òbviament també a l'Estat espanyol.

En segon lloc, són grups que sense renunciar a tenir un nexe orgànic estable amb l'organització que aglutinava, el denominat M.L.E. ("Movimiento Libertario Español") eren força crítics amb algunes actituds i pràctiques que s'estaven desenvolupant al si de la CNT i també de la FAI. En concret, fem referència al que es considerava una falta d'empenta per parts d'alguns sectors llibertaris exiliats a l'hora de continuar lluitant contra el franquisme.

A la seva vegada, eren partidaris d'agrupar tota la militància confederal tant a l´exili com a l'interior de l'Estat espanyol. La divisió i els conflictes interns que hi havia en aquells moments eren al seu parer una de les moltes causes de la pèrdua d'empenta dels grups llibertaris en la seva llui-

Alguns dels llibres que parlen de l'època des d'un punt de vista històric o d'autors de què parla l'article.

ta contra el franquisme.

En concret, al Congrés de Limoges de la CNT (França) al 1961, van ser partidaris d'aquesta unió i també d'intensificar l'agitació en contra de la dictadura franquista. La proposta, si bé no era exclusiva de la FIJL, va ser aprovada i va permetre la creació del organisme coordinador, "Defensa Interior" (D.I.), vertader nucli clandestí de la reactivació de la lluita antifranquista de caire llibertari durant aquest període. A aquest organisme hi havia representat un militant de la FIJL, Octavio Alberola, que provenia de l'organització juvenil llibertària de Mèxic i que va ser el coordinador de DI, sent un dels militants més actius dins aquesta tasca de lluita directa en contra del franquisme.

Es pot constatar que la major part de les accions que es van desenvolupar contra la dictadura franquista amb el suport del DI van ser realitzades per grups o persones vinculades a la FIJL. Durant aquest període, van utilitzar en moltes ocasions el nom de CIL ("Consejo Ibérico de Liberación") en algunes campanyes d'acció directa que van endegar arreu d´Europa i que tenien com a objectiu denunciar el caràcter repressiu i feixista del règim franquista.

No és aquest el lloc per enumerar la quantitat d'accions que els grups vinculats al DI van realitzar a l'Estat espanyol entre el 1962 i el 1965, però sí que es pot afirmar que entre les moltes accions realitzades hi va haver l'intent d´execució del dictador Franco. També s'ha de dir que en una d'aquestes accions, al any 1963, malauradament, van ser detinguts i posteriorment assassinats "a garrot" per la dictadura franquista els joves llibertaris Francisco Granado i Joaquín Delgado. A dia d'avui, hi ha engegada una forta campanya al'Estat espanyol per revisar el seu procés, juntament amb altres casos semblants com són els de Joan Peiró i Salvador Puig Antich.

A partir de l'any 1966 i un cop ja desaparegut l'antic DI, la FIJL va continuar lluitant en contra de la dictadura franquista sota altres denominacions. Una de les més habituals va ser la que sota el nom de "Grupo Primero de Mayo" va realitzar diverses accions per donar a conèixer a l'opinió pública internacional l'existència de presos polítics a les presons espanyoles. El segrest de l'eclesiàstic Monseñor Ussia el 30 d'abril a Roma va ser una de les accions amb més impacte internacional dins de la campanya per l'alliberament dels presos polítics a l'Estat espanyol. Altres activitats del joves del FIJL es van realitzar amb altres denominacions, però van ser més esporàdiques i van tenir un impacte mediàtic menor.

Per últim i com un dels trets característics d'aquesta "generació FIJL", juntament a l'esmentat de lluita directa en contra del franquisme, hi hauria l'intent d´una actualització tant del discurs llibertari com d'una pràctica revolucionària anarquista que fos sensible a les noves realitats que s'estavan produint arreu del món, tant dins del marc del capitalisme com algunes expressions heterodoxes d'un socialisme autogestionari.

Així, van ser grups que van ser molts actius en les diverses lluites antiimperialistes que a mitjans del segle passat van produir-se (Cuba, Vietnam, etc.) i també van estar força connectats amb el desenvolupament de un nou anarquisme que es va anar expressant al voltant del que s'ha anomenat les diverses revolucions del 1968.

Llibres i Generació FIJL

No voldria acabar aquesta petita intervenció sense fer palesa la forta activitat propagandística de molts d'aquest militants de la "Generació FIJL" en forma de llibres, articles o xerrades, i que a dia d'avui són una part important tant en la preservació de la memòria històrica llibertaria com de les ideesforça de l'"imaginari llibertari" en clau d'un futur possible i necessari.

Començaré per Octavio Alberola, que juntament amb Ariane Gransac va fer un d'aquells llibres que són bàsics per entendre i conèixer aquest viatge militant de la generació FIJL. El llibre "El anarquismo y la acción revolucionaria 1961-1974" continua sent una de les poques fonts serioses (a més dels militants) que encara avui ens serveixen per conèixer aquesta etapa del nou activisme anarquista als últims anys del franquisme.

Avui, l'Octavio Alberola cotinua al capdavant de moltes tasques d'agitacio cultural i militant. Forma part de la Comisión Pro-revisión Juicio Delgado-Granado. Continua donant xerrades en relació a aquest cas i lluitant contra la "desmemòria" i l'actitud claudicant del governs espanyols de torn (PP o PSOE) en la recuperació "honorable" de la memòria històrica de les víctimes del franquisme. Ha escrit un munt d'articles de temàtica històrica llibertària, sent en l'actualitat una veu imprescindible per a aquells historiadors que vulguin conèixer amb rigor aquesta època que va del 1961 al 1974.

Un altre militant de la FIJL que ha tingut, i encara té, una forta repercussió en els mitjans llibertaris escrits i orals és Luis Andres Edo. Va publicar, al 2002, un llibre titulat "La corriente" (FELLA) que és bàsicament una aportació assagística, amb base filosòfica, del pensament antiautoritari i llibertari, i que va ser escrita de forma clandestina quant estava detingut a la presó de Sòria al 1968. Fa pocs mesos, Luis Andres Edo ha publicat un llibre al voltant de la seva experiència militant titulat "La CNT en la encrucijada (Aventuras de un heterodoxo)", a l'Edtorial Flor del Viento. En aquest llibre, a mig camí entre l'autobiografia però també l'anàlisi crítica d'algunes èpoques viscudes pel moviment llibertari, es poden trobar alguns elements interessants d'anàlisi per entendre algunes actuacions de la "Generació FIJL". En l'actualitat forma part també de la Comisión Pro-revisión Juicio Delgado-Granado i ha intervingut en multitud de xerrades tant al voltant d'aquest cas com de la reconstrucció de la CNT al 1976.

Salvador Gurrucharri és un altre dels històrics i propagandistes de la FIJL. Ha escrit fa poc temps el llibre "Bibliografía del anarquismo español (1869-1975)", publicat per La Rosa de Foc, 2005, que és una bona eina per al coneixement de tot allò que s'ha escrit en relació a l'anarquisme i l'anarcosindicalisme al nostre país durant aquest llarg període assenyalat.

Tomás Ibáñez és un dels més joves d'aquesta generació FIJL. Ha publicat en pocs anys cap a aquí una sèrie de llibres que ens indiquen les seves idees-força entorn a un anarquisme "sense dogmes". "Municiones para disidentes" (Gedisa, 2001), "Contra la dominación" (Gedisa, 2005) i "¿Por qué A?" (Antrophos, 2006) són els tres llibres en qüestió. Aquest últim inclou una bona pila dels seus escrits com a militant llibertari, iniciats al 1962 i fins al 2005. Forma part d'aquest grup que intenta que no es perdi la memòria històrica llibertària, si bé el seu camp d'anàlisi no és de moment tan específicament històric, i està més centrat en una tasca de reflexió del pressent amb la mirada posada en la descripció del mecanismes de poder i de dominació capitalista per intentar superar-los.

Per últim, podem dir que la "Generació FIJL" són molts més que aquells que hem pogut conèixer per mitjà de la seva obra escrita o la seva tasca propagandística. Alguns d'ells es van deixar la pell i la vida al camí, altres volen continuar vivint i lluitant amb el silenci dels dies com a companyia.

A tots ells, una reconegut i merescut homenatge per la seva lluita directa contra el franquisme i contra tota forma de dominació.

> CONTRA-HISTÒRIA

Olorant Guy Debord

Joan Zambrana

En temps de pensament "quasi únic", treure´s del barret a Guy Debord és tornar a anomenat "l'apestat": aquell home d'ulleres rodones i ploma radical que va anticipar algunes de les "noves vileses" del capitalisme i que a dia d'avui, com molts sabem, s'han estès a la major part del planeta Terra.

Conèixer el pensament de Debord, i de tots aquells que van anar formant la Internacional Situacionista del 1957 al 1972, és una més d'aquelles tasques que ens ajudarien a esmolar les "eines teòriques" envers una crítica profunda del món-mercaderia que ens ha tocat viure.

No es tractaria de copiar, ni de seguir "al peu de la lletra" pensaments i intuïcions força originals en el moment de la seva descoberta. És més engrescador, al meu parer, "olorar" el seu "humus" irreverent, radical i llibertari...

Aquestes reflexions vénen al cas en moments, com a mínim complexos per desenvolupar un discurs i una pràctica àmplia tant d'esquerres com llibertària.

També vénen al cas perquè fa pocs mesos que ha sortit un petit llibre que sota el títol original d'"El planeta enfermo" (Anagrama) inclou tres breus textos d'aquest autor, un dels quals expressa en certa manera una posició de nexe entre la lluita anticapitalista i la lluita ecologista per la necessitat d'un "bon viure".

De tota manera, crec que no ens trobem en aquest títol "el millor" Debord, aquell que amb seu llibre cabdal "La societat de l'espectacle", veritale nucli del seu pensament original, ens va anticipar reflexions del tipus següent:

"L'espectacle sotmet els éssers humans en la mateixa mesura que l'economia (capitalista) els ha sotmès ja totalment. No és altra cosa que la'economia que es desenvolupa a si mateixa. És el fidel reflex de la producció material i l'objectivació infidel del productor."

Fa temps que coneixem la importància dels "situs" en una revolta com la del maig del 1968 a l'Estat francès, que va ser com una mena de miratge, no controlat i amb una força creativa i antisistèmica difícil d'imaginar en aquests moments que vivim i també, per què no dir-ho, en els moments en què s'estavan produint.

La recerca insistent per sortir "del món capital-mercaderia", amb moments en què la precarització i fragilitat de la vida humana forma part del "modus vivendi" habitual és probablement una de les millors maneres que tenim per continuar "olorant" Debord.

Ara bé, un cop ja plens d'olors "debordians", crec que hauríem de buscar l'alquímia necessària per construir el que ens falta: un potent perfum que ens agrupi en un possible i necessari futur llibertari.

I ja m´agradaria poder dir que tenim la fórmula màgica i que el perfum s'està escampant "irreversiblement" en molts indrets de la nostra sensualitat humana i terrícola.

Periòdic Diagonal
de, per, per als moviments socials

Subscripcions i informació a l'adreça
www.diagonalperiodico.net
o als telèfons 91 184 184 6 i 657 96 11 31 en horari de 10 a 14 i de 16 a 20h, de dilluns a divendres o a l'adreça suscripcion@diagonalperiodico.net

directa
una aposta informativa compromesa amb els moviments socials
935 270 982 // 661 493 117
directa@setmanaridirecta.info
www.setmanaridirecta.info

> CONTRAINFORMACIÓ

Cent números de 'La Burxa', vuit anys de comunicació popular des de Sants

La Burxa

El passat mes d'octubre va sortir al carrer el número 100 de "La Burxa", periòdic de comunicació popular de la vila de Sants. Des de fa més de 8 anys que cada mes "La Burxa" es luparteix per diferents racons, donant veu als col·lectius i persones compromeses amb la transformació social dels nostres barris.

I aquest 100 números són un "èxit" col·lectiu, perquè "La Burxa" no seria possible sense tota la gent que d'una manera o altra hi col·labora: distribuïdors i distribuïdores, lectores, informadors, anunciants, subscriptores i subscriptors, columnistes, fotògrafs... I com no, el CSO Can Vies -espai que ens acull- i l'Assemblea de Barri de Sants, que assumeix la meitat de les despeses per tirar endavant el periòdic a partir dels diners que es recullen amb l'organització de les Festes Alternatives.

Per això, el grupet de persones que cada dilluns ens reunim a Can Vies per tirar endavant aquesta eina de comunicació popular (per cert, estem obertes a tothom que hi tingui ganes de participar), vam voler celebrar aquests 100 números amb totes i tots vosaltres amb una jornada d'activitats el 20 d'octubre a les Cotxeres de Sants i a Can Vies. Per això també vam preparar una edició especial del número 100 de la revista i el vídeo "100 mesos Burxant" Més info: www.barrisants.org

Web del creador, columnista i músic Carlus Jové

El company, columnista, músic, director de cinema i membre del Col·lectiu Catalunya Carlus Jové té una pàgina web on recull part dels seus treballs multidisciplinaris. La podeu visitar a l'adreça http://www.carlusjove.net. També hi trobareu un enllaç al seu bloc.

Nou web de la fotògrafa Mireia Bordonada

La companya i fotògrafa del Col·lectiu Catalunya Mireia Bordonada ha obert una pàgina web on recull bona part dels seus treballs fotogràfics, alguns d'ells publicats en aquestes pàgines de la revista "Catalunya". La podeu visitar i gaudir-ne a l'adreça http://www.mireiabordonada.com/index.htm

Una televisió lliure: Okupem les Ones

Assemblea per la Comunicació Social

El Canal 52 UHF

Canal 52 de l'UHF és la tele de l'Assemblea per la Comunicació Social (ACS), una televisió lliure i per a tothom. La tele de l'ACS és el primer mitjà construït i actualment l'únic en funcionament, emetent des de l'agost del 2005 de forma continua pel canal 52 de l'UHF, i de moment es pot sintonitzar a diverses zones Barcelona ciutat, en concret als barris de Gràcia, part de l'Eixample i alguna zona de Ciutat Vella.

Okupem les Ones de l'espai radioelèctric amb una programació creada a partir de la participació dels col·lectius membres de l'ACS, tant amb programes cedits com amb d'altres elaborats a partir del treball i la discussió conjunta i la creació de xarxes amb altres experiències similars o properes a aquesta. Per veure la tele de l'ACS cal: pujar al terrat de casa i orientar l'antena cap al nostre emissor, apuntant cap al Parc Güell; o bé provar amb una antena de banyes en el cas que la vostra televisió estigui prop d'una finestra orientada en direcció al Parc Güell.

Què és l'Assemblea per la Comunicació Social

L'Assemblea per la Comunicació Social (ACS) va sorgir a l'abril de 2003 com una proposta per traslladar a l'àmbit comunicatiu-mediàtic l'experiència de les nombroses campanyes que hem viscut a Catalunya els darrers anys i la pràctica de la xarxa. Els seus objectius principals són la creació de mitjans audiovisuals (ràdio i televisió) de caràcter comunitari i el qüestionament del model de comunicació social actual.

La proposta de l'ACS es basa en:

1) Atribuir la titularitat al més gran nombre possible d'entitats, col·lectius, associacions, individus. La "propietat" del mitjà ha de ser col·lectiva, compartida si pot ser per la totalitat dels moviments de canvi i crítica social de la ciutat.

2) Consolidació d'una assemblea oberta al conjunt de les "classes crítiques" amb reunions periòdiques, eines Internet, espais específics en les mateixes programacions.

3) La "línia" dels dos mitjans s'ha de definir en base a un debat públic, transparent, col·lectiu. L'assemblea decideix també la creació de comissions, grups facilitadors de la comunicació (equips de redacció, gestió, tècnics) i els criteris d'accés al mitjà.

4) Definició de la base econòmica del projecte: aportacions de col·lectius (amb les recaptacions per aquest concepte de qualsevol campanya ja s'asseguraria la compra d'aparells) i individus, activitats d'autofinançament, publicitat d'iniciatives d'economia social, subvencions enteses com a devolució de recursos per part de les administracions.

Per un Tercer Sector de l'Audiovisual, per una mitjans de comunicació de la societat civil

La legislació sobre l'audiovisual reconeix dos sectors: el que anomenen públic i el privat. El sector públic, més que el que el seu nom indica, és propietat de les administracions estatal, autonòmica i local. Cada quatre anys es fan eleccions i el nou govern utilitza els mitjans institucionals per fer arribar el seu missatge. El sector privat és propietat de les grans empreses amb els seus interessos polítics, que utilitzen els seus mitjans per tal d'influir en la opinió pública.

No hi falta algú, aquí? Aquests no són els únics sectors socials, avui en dia; hi ha un tercer sector: cada cop més la gent s'organitza en ONG, associacions de veïns, col·lectius de base, xarxes, plataformes per reivindicacions concretes... allò que anomenem societat civil. Cada cop ens és més insuficient parlar cada quatre anys. Cada dia més, volem prendre amb les nostres mans les coses que ens interessen. No volem demanar permís per parlar, per interpel·lar als que governen, per denunciar que els interessos de les grans empreses i multinacionals volen passar per sobre del nostres drets, per informar-nos i informar, per crear nosaltres mateixes allò que ens entreté. No només volem escoltar i veure: volem parlar i ser vistes. Ningú pateix per nosaltres, ningú sofreix per nosaltres les angunies per arribar a final de més, per trobar feina digna, per tenir un habitatge assequible... per què ha de parlar algú per nosaltres d'aquestes coses?

És per això que reivindiquem que a la Llei de l'Audiovisual es reconegui el nostre (de totes) dret a tenir un espai a les ones: un que sigui de la gent, sense intermediaris; en el que tinguem accés a decidir que es programarà; que ens doni accés a produir continguts nosaltres mateixes; que puguem gestionar directament.

D'això en diem el tercer sector, el que sigui propietat directa de la societat civil.

Per més informació sobre aquest projecte: www.okupemlesones.org i mitjanspropis@moviments.net

ACS, plaça del Sol 20, baixos, Gràcia, Barcelona

Certamen de Contes Rosa dels Vents

Col·lectiu Negres Tempestes

El col·lectiu Negres Tempestes convoca aquest primer certamen de contes Rosa dels Vents amb la finalitat de promoure els valors anarquistes i, per tant, anti-autoritaris (anticapitalisme, anti-sexisme, antimilitarisme, etc.); és a dir, es tracta de promoure l'assemblearisme, l'acció directa, la responsabilitat, l'autogestió, la igualtat, el federalisme, etc., a través del relat escrit.

També us volem animar a tots i totes a fer servir el català deixant enrere els complexos ja que aquí ningú jutjarà els relats pel nombre de faltes ortogràfiques.

Bases:

1. Temàtica: els relats, amb independència del seu estil i també del seu argument, han de contenir alguna denúncia, crítica, reflexió, etc.; és a dir, promoure els valors anarquistes.

2. El Col·lectiu Negres Tempestes, amb aquest certamen, vol promoure l'ús del català, per tant, i com és lògic, no es jutjaran els contes pel nombre de faltes ortogràfiques.

3. Originalitat de l'obra: els relats no han de ser necessàriament inèdits encara que ens agradaria que sí que ho fossin, ja que també intentem promoure la creativitat.

4. Extensió màxima: l'extensió màxima dels relats haurà d'ésser d'uns tres fulls.

5. Termini de lliurament: fins a l'1 d'abril de 2007.

6. Les obres s'enviaran per correu electrònic a l'adreça: negrestempestes@gmail.com En cas de no poder-ho fer per correu electònic també els podreu enviar a l'adreça: Col·lectiu Negres Tempestes. C/ Jocs Florals 42, Sants (Barcelona) 08014

7. Premi: consistirà en l'enviament a l'autor d'un exemplar del llibre que recollirà tots els relats rebuts que s'ajustin a les bases.

8. Publicació: el Col·lectiu publicarà el llibre en funció de les seves possibilitats.

9. Drets: l'autor no perdrà els drets, però no podrà exigir el pagament de drets d'autor.

10. Distribució: el llibre resultant serà distribuït pel Col·lectiu Negres Tempestes i per les entitats, llibreries i distribuïdors que el Col·lectiu consideri oportú.

Podeu veure el web www.negrestempestes.tk

Llibres

"La Rosa Il·lustrada."

JOSÉ VICENTE MARTÍ, FRANCISCO MARTÍ I JOSÉ NAVARRO
Editat per Publicacions de la Universitat d'Alacant

Col·lectiu Catalunya

L'anarquisme ha estat un dels moviments polítics més destacats en la societat moderna, des dels inicis del segle XX fins a l'actualitat. Ha fet una profunda anàlisi de les transformacions provocades per la revolució industrial i ha travessat tots el àmbits de la vida social (treball, joventut, cultura, formació, ciència i art). Per això, cal reconèixer la seua important presència en molts esdeveniments de la història d'Espanya i del País Valencià, a més de la seua influència en els moviments socials i culturals actuals.

Aquest llibre reflecteix els continguts d'unes jornades celebrades el 2004 en la Universitat d'Alacant que tenien com a objectiu desfer tòpics sobre l'anarquisme ibèric. Mitjançant un recorregut temàtic, des de les pràctiques fins les expressions, i històric, del desenvolupament de l'anarquisme ibèric, des dels inicis del segle XX, fins les manifestacions actuals, passant per la experiència singular de la Revolució Espanyola. Per altra banda, el lector pot descobrir l'estat actual de la investigació sobre els diferents temes abraçats i les reflexions que el moviment anarquista ha fet sobre si mateix al llarg de la seua història.

Més informació sobre el llibre a: http://www.ua.es/cgt/presrosa.htm

"Platos y relatos"

DIVERSES AUTORES
Edicions Al Margen

Col·lectiu Catalunya

Les Edicions Al Margen de València, animades des de l'Ateneu Llibertari Al Margen, que té el seu local al c/Palma, 3, de València, editen periòdicament diversos llibres. Entre ells hi ha l'edició anual del llibre que inclou els textos guanyadors del certamen de contes que organitzen cada any.

Però també editen altres llibres com aquest titulat "Platos y relatos". En aquest llibre, han unit dos plaers: la literatura i la gastronomia. Es tracta d'un conjunt de 18 receptes, senzilles, naturals i econòmiques, acompanyades de 18 contes de temàtica diversa.

El llibre, de 110 pàgines en total, es ven a sis euros, però per a distribuïdores alternatives, ateneus i llibreries que en vulguin vendre el deixen a quatre euros.

Des de les Edicions Al Margen també s'ofereixen per a presentar el llibre allí on siguin convidats a fer-ho.

"Els Montseny Mañé, un laboratori de les idees"

DOLORS MARÍN I SALVADOR PALOMAR
Editat per l'Arxiu Històric Municipal de Reus

Jordi Martí Font

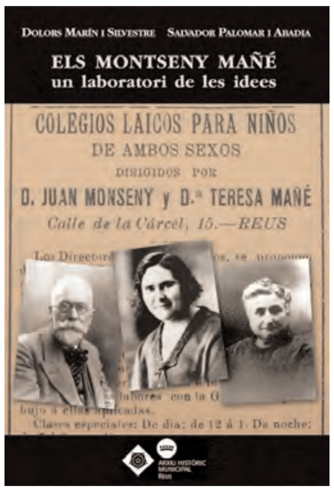

Frederica Montseny té ja unes quantes biografies sobre la seva persona i obra; potser ens falta una bona edició crítica dels seus textos o almenys una bona antologia, però la resta podem dir que la tenim més que completada després d'un any de bones edicions en aquest aspecte. El seu pare i l seva mare, en canvi, no tenien fins ara una obra accessible per, precisament, fer-nos-els accessibles i tenir clar que la seva importància no té res a veure, tot i que es va veure reforçada sense cap mena de dubte, amb el fet de ser els progenitors de "la lleona".

Joan Montseny (que signava Federico Urales) i Teresa Mañé (que signava Soledad Gustavo) són dues figures cabdals de l'anarquisme català i europeu dels darrers segles, tant per la seva vida completament dedicada a "la idea" com per la seva creació intel·lectual d'aproximació d'idees revoluonàries, tant anarquistes com esquerranes i lliurepensadores. Els dos són autors de la revista de referència de l'anarquisme ibèric i també de bona part de la intel·lectualitat del seu moment: "La Revista Blanca". Una de les publicacions més importants que les esquerres de l'Estat espanyol han fet mai en la seva ja llarga història, i en aquest cas feta per anarquistes, que jo no entendria sense "La Tramuntana" abans ni amb "Soli" després o amb "La Lletra A" encara després. Urales i Gustavo en van ser els autors, impressors, editors i escriptors, agombolant al seu recer tota una intel·lectualitat que veia en l'anarquisme un moviment innovador, alliberador i modern, quelcom molt allunyat de l'actualitat.

El llibre de la Dolors i el Salvador parteix d'una recerca en primeres fonts, en bona part com a conseqüència de la manca de treballs previs però també per la relació tan estreta entre els protagonistes de l'obra i la ciutat de Reus. El llibre reivindica les dues figures però no és pamfletari, deixant clar, per exemple, el paper bàsic de la Teresa Mañé en la feina intel·lectual del seu home. Fins ara, les poques obres que tractaven la seva tasca atribuïen a l'Urales la potència intel·lectual mentre la Mañé li feia d'assistent. D'intel·lectuals els dos anaven de bracet, tot i que la Teresa no participava de la bohèmia del Joan, però alhora ella s'ocupava de la faceta més prosaica i imprescindible: el manteniment econòmic, bàsic per desenvolupar l'altra.

"Un laboratori de les idees" és també un camí obert per transitar i investigar, perquè els dos autors ens llencen contínuament preguntes directes o indirectes que a mi personalment m'agradaria conèixer en forma de respostes més o menys complexes. Així que ja ho sabeu, historiadors i historiadors, aquelles i aquells que vulgueu conèixer la història dels Països Catalans, llegiu aquest llibre; i si encara no sabeu quin tema agafar per a la vostra tesi, agafeu-ne qualsevol pàgina i poseu-vos-hi que tot està per fer i tot s'ha d'historiar.

> IMATGES QUE PARLEN

Rebeldemule

Josep Estivill

Internet s'està convertint en una poderosa eina per a l'intercanvi d'experiències i opinions. En l'àmbit dels àudiovisuals aquesta afirmació és més certa que mai.

La difusió de l'intercanvi de fitxers a través del protocol que enllaça ordinadors particulars entre sí a través de la connexió telefònica n'és la més prometedora constatació. Avui dia, programes com el famós eMule possibiliten que milers de persones facin intercanvi de llibres electrònics o pel·lícules; però també d'alguna cosa més.

Un d'aquests llocs és RebeldeMule (nascut fa uns mesos amb la voluntat de no conformar-se amb les directrius del mercat i la seva oferta políticament correcta plena de productes superficials i alienadors. Amb una estructura de fòrum de debat obert a la participació i una classificació dels continguts en seccions dedicades al cinema, la música, la literatura, etc., és ple de propostes increïbles que fins al moment eren de difícil accés en els circuits culturals convencionals. Descobrim, per exemple, filmografies exhaustives del cinema socio-política italià o del 'free-cinema' anglès, amb indicació del títol de cada pel·lícula, la fitxa tèncnica, etc., i l'enllaç perquè qualsevol s'ho pugui descarregar lliurement a l'ordinador i visualitzar-ho quan vulgui i gratuïtament. Mai no havia estat tan fàcil veure els films de Passolini, Ken Loach, Eloy de la Iglesia, Bertrand Tavernier, Fassbinder, etc.; la música d'Eskorbuto, Gritos Anti-Nazis, Obrint Pas, el rock colombià; els textos sobre l'anarquisme, comunisme, antifranquisme, etc.

De totes maneres, nosaltres volem recomanar especialment el cine-club que s'ha creat recentment i en el qual es debat, a la manera dels antics cine-fòrums, les pel·lícules seleccionades i visionades prèviament entre tots. Fins ara s'han discutit "La dignidad de los nadies" -un documental sobre les lluites socials d'ara mateix a l'Argentina-, "Syriana" -el film d'acció sobre la geoestratègia a l'Orient Mitjà- i "Bloqueo, la guerra contra Cuba" -anàlisi del terrible bloqueig del govern nordamericà contra el poble cubà.

El debat del cine-club permet que persones que mai no podrien conversar físicament -perquè es troben en llocs geogràfics allunyats- puguin ara trobar-se de manera virtual. És un enriquiment increïble, una aportació comuna d'experiències i coneixements. Aquesta és la grandesa de la xarxa i de propostes com RebedeMule, tota una garantia per aquells que volen aprofundir en la cultura llibertària.

Revistes

EL PÈSOL NEGRE
Publicació llibertària bimensual de l'Alt Llobregat i el Cardener, www.berguedallibertari.org / pesolnegre@hotmail.com

L'ESQUERDA
Butlletí de la Federació d'Ensenyament de la CGT de Catalunya, www.cgtcatalunya.cat/cgtense, cgtense@cgt.es

BELTZA
Revista trimestral amb l'activitat sindical i social de la CGT-LKN d'Euskal Herria, Bailén 7, dto. 2, 48003 Bilbao,beltza@cgtbizkaia.grupouni2.com

EL CORREO LIBERTARIO
Revista del Sindicato Federal de Correos y Telégrafos de la CGT, Àngel Baixeras, s/n, porta H, 3a planta, 08070 Bcn, www.cgt.es/correos

ALBERT FERRÉ, JUTJAT PER LA LLUITA ANTITRANSGÈNICA

‘Som un paradís per a la industria biotecnològica’

“L’objectiu fonamental de la nostra lluita és aconseguir una Catalunya lliure de transgènics”

> LA FRASE…

“Tant el meu judici, com el previst al Pàmies són un muntatge, no tenen cap base jurídica, no hi ha proves”

Prop de 100 entitats i col·lectius de Catalunya, d´altres llocs de l´Estat espanyol i de la Unió Europea, han donat suport a l’Albert Ferré.

Text: Pau Juvillà Ballester, fotos: Jordina Rivas

El 3 de juliol del 2004, unes 60 persones convocades per la Plataforma Transgènics Fora van destruir un camp experimental de blat transgènic a la població de Gimenells (Lleida) propietat de l'IRTA (Institut per la Recerca Tècnica Agrícola) vinculat a la Generalitat de Catalunya. Aquesta acció formava part d'un ampli i creixent moviment d´oposició als transgènics que s’està desenvolupant a Catalunya per denunciar els greus impactes i conseqüències socials, ambientals i sanitàries d'aquesta nova tecnologia de manipulació genètica.

El passat 19 d’octubre, es va celebrar el primer judici a l'Estat espanyol contra el lluitador anti-transgènic Albert Ferré. Finalment, el jutjat número 2 de Lleida ha absolt Albert Ferré en una sentència on diu “que no s’ha pogut acreditar que l’acusat fos l’autor material dels danys a les parcel·les”.

-Què es pretenia amb la sega del camp experimental de blat, finançat per la Unió Europea i participat entre altres per la Universitat de Barcelona?

-Aquesta acció era una resposta conscient i contundent a l´estratègia de fets consumats de la indústria biotecnològica i la col·laboració decidida de les administracions públiques que volen imposar a pagesos i consumidors unes llavors i uns aliments que no volem ni desitgem i que han estat rebutjats per la majoria de la població europea. Entenem que tenim el dret, el deure i la legitimitat de recórrer a l’acció directa no violenta per aturar la seva extensió i exigir l´eliminació total del conreus transgènics.

I més concretament per la negativa de la Generalitat de Catalunya d’acceptar els greus casos de contaminació genètica en producció convencional i ecològica que posa en perill de desaparició l'existència de tota clase de conreus tradicionals, especialment els ecològics. I també per la negativa a facilitar la localització precisa dels conreus transgèncis experimentals i comercials que hi ha al Principat, una informació d´accés públic segons la legislació europea.

-Els transgènics són comercialitzats bàsicament per les grans multinacionals agroalimentàries, quin és el paper que juguen en aquest cas, organismes que depenen de l´administració com l'IRTA ?

-Malgrat l´intent de presentar-se com entitats públiques independents al servei de la població, es evident que aquestes institucions científiques i educatives, l'IRTA, el CSIC, la Universitat de Barcelona, etc., estan finançades per les grans corporacions biotecnològiques (Syngenta, Novartis, Monsanto) i participen activament en programes d’investigació dins del negoci de les “Ciències de la vida” contribuint d´aquesta forma al desenvolupament i a l'expansió dels transgènics.

Aquestes entitats utilitzen fons privats i també públics com era el cas de Gimenells per experimentar amb tecnologies insostenibles, enlloc de contribuir al desenvolupament de la biodiversitat i les tecnologies agràries de base ecològica que faciliten l´existència del món rural, el comerç local i l´alimentació sana.

-En quin context s'emmarca el judici pel camp de Gimenells i el que es durà a terme contra Josep Pàmies, de l’Assemblea Pagesa ?

-Tant el meu judici, com el previst al Pàmies són un muntatge, no tenen cap base jurídica, no hi ha proves. Es tracta d´autèntics judicis polítics amb la finalitat de criminalitzar i escarmentar el nou moviment social antitransgènic i evitar que ens situem al mateix nivell d’oposició que existeix a altres països europeus on el rebuig generalitzat de la població i la forta lluita de pagesos, consumidors i ecologistes ha impedit la presència de conreus transgènics comercials.

-La celebració d'aquest judici ha suposat l’inici d´una campanya de solidaritat amb tu i amb el Pàmies amb manifestos, etc., quina ha estat la resposta i com la valoreu des de la Plataforma Transgènics Fora ?

-Realment, ha estat molt important i participativa. Prop de 100 entitats i col·lectius de Catalunya, d'altres llocs de l'Estat espanyol i de la Unió Europea, ens han donat suport i han col·laborat en alguna de les diferents activitats que hem organitzat: signatura dels manifestos, Tribunal Popular contra els OGMS, concentracions diverses a Barcelona i Lleida, asistència al judici, etc. També hem rebut el suport i la col·laboració de nombroses persones individuals.

Això ens facilita plantejar i establir una estreta relació de comunicació i col·laboració en futures iniciatives amb col·lectius que actuen sobre diverses temàtiques, però que coincidim plenament en la crítica i en la lluita contra els transgènics.

-Després del judici què?

-En primer lloc exigim que s'arxivi l'expedient obert al Pàmies i demanarem la seva absolució en el cas que finalment es convoqui el judici. Per altra banda, mantindrem el seguiment dels conreus transgènics a Catalunya, la denúncia dels casos de contaminació genètica i potenciarem la creació i el suport dels grups locals que decideixin treballar la campanya de zones lliures d´ogms.

-Com veieu la situació actual a Catalunya des del moviment antitransgènic i per quan una Catalunya lliure de trasnsgènics?

-Catalunya és un paradís per a la indústria biotecnològica, aquí tenen carta blanca per introduir els conreus comercials i per experimentar al aire lliure amb varietats autoritzades o no. El govern estatal i el català, tant el del PP, com el del PSOE/PSC defensen els transgènics com una tecnologia moderna i de progrés i ignoren i rebutgen els estudis científics crítics i les reivindicacions de pagesos i consumidors per l’agroecologia i la sobirània alimentària.

Però en aquests darrers anys i especialment amb la formació de la Plataforma Transgènics Fora, s'està consolidant per tota Catalunya un ampli moviment de lluita contra els transgènics. L'objectiu de la nostra lluita és aconseguir una Catalunya lliure de transgènics dins d'un món sense ogms. I això dependrà del fet que augmenti la nostra lluita i el nivell d'organització popular que obligui als governants a renunciar defintivament a aquesta necrotecnologia totalitària.

> LES PARAULES SÓN PUNYS

Acomiadar

Jordi Martí Font (jordimartif69@mesvilaweb.com)

Sabia perfectament que l’havien fet fora perquè l’empresari no es fiava que un dia no n’hi muntés una de grossa amb tanta justícia, respecte i paraules de pes com sortien de la seva boca. Ja se sap, les parets tenen orelles i alguna de les orelles que se l’escoltaven a l’hora de l’entrepà li ho devia haver explicat a l’amo.

“Alguns d’aquests paios et donen morter i pel mateix preu et farien un trau al cap a cop de totxo. No són de fiar, es pensen que l’amo mana i punt, i això seria en l’època medieval, però ara? A més, aquí d’amo no n’hi ha, tot i que sempre tenim algun encarregat, e-n-c-a-r-r-e-g-a-t, que es pensa que ho és. I alguns dels que treballaven amb mi també s‘ho pensaven. Sinó, de què que li portaven postres i vi? Això jo no ho entenc: ells donen feina, naltros la fem i a sobre els hem d’estar agraïts?, treballant com si fóssim animals, fent munts d’hores extra... i encara els hem d’estar agraïts? Mentre no es canviï la manera de pensar, malament!, ens tenen agafats pels ous, amb un grapat i apretant. Clar!, si ens ho mirem sempre com si fóssim un desgraciats, és lògic que pensem que qui ens dóna feina es el nostre benefactor i li diguem “senyor”, però anar sempre de desgraciats a mi em fa mal de cap i mal de cor. Si ens ho mirem així, és lògic que quan ens digui que ens quedem a fer hores extra ens hi quedem... i ells s’hi queden. Però jo tinc principis i sé que si ens donen hores extra és perquè el sou, les vuit hores que ens llogen, és miserable. Quan això els ho explicava, aquella colla em miraven com si els parlés de la borsa, que no s’entén res. Quina altra, aquesta de la borsa! Allò sí que és terrible! Uns paios allí, cridant, que diuen que compren i venen i, el més fort de tot, que diuen que treballen, i resulta que alguna cosa deuen fer perquè es fan tots milionaris. Bé, tots no, perquè alguns s’arruïnen..., s’arruïnen tal com s’han fet rics: sense fotre brot. Ja els adobaria jo a aquests paios de la camisa blanca, perquè tanta gent sense fer res i milionària els quartos els deuen treure d’algun lloc, que no es fan com el vidre, bufant i fent ampolles; i si nosaltres treballam i no cobrem i ells cobren i no treballen és ben clar a on és el desajustament. Res, que a l’obra no es pot dir res si no vols deixar de ser un sabatot... Ara, que a la borsa vols dir que n’hi ha cap que obri boca?, perquè mira que en són d’insípids els menjars que es foten. Allò del McDonalds és mè embolicada amb paper de plata. Però ja se sap, “ocos que no ven, cagarada que xafes”, i aquests de les camises blanques hi viuen, de xafar merda. Però ho tenen clar amb mi, jo no sóc merda i a mi no em xafaran.

A vegades, estar cagat tot el dia et converteix en una veritable merda i aprendre a no estar-ho et fa personeta. I jo he triat el segon camí, tal com la majoria de valtros, no?”.